

ПИТЪР УОТ ПАПУА

Част 1 от „Папуа“

Превод от английски: Маргарита Терзиева, 2008

chitanka.info

ОТ АВТОРА

Не възнамерявах да пиша история на Папуа. Онези, които се интересуват от историята на големия остров северно от Австралия, ще намерят предостатъчно информация в обществените библиотеки.

Днес островът е разделен на две. Държавата с демократично управление Папуа-Нова Гвинея е независима от 1975 година и се простира върху източната половина на остров Нова Гвинея и съседните острови; Ириан Джайя е владение на Индонезия (холандска колония до 1963 г.) и заема западната половина на острова.

Нова Гвинея е била под контрола на Германия до 1914 г., когато е окупирана от австралийската армия. Папуа е австралийско владение до началото на двайсети век.

Папуа-Нова Гвинея е страна, отличаваща се с невероятни природни красоти. Релефът е толкова неравен, че в продължение на хилядолетия множество племена били напълно изолирани от съседите си в другите долини. Ето защо отначало съществували над деветстотин различни езика. Естествено културата на острова е златна мина за антрополозите и в края на двайсети век все още се „откриват“ нови племена. За местните жители канибализмът и ловът на глави били нещо обичайно.

В началото на деветдесетте години на миналия век имах честта да работя в полицията на Папуа-Нова Гвинея и бях поразен от смелостта на хората, които всеки ден водят битка за запазване на мира в страна, все още подчиняваща се на законите на древните воители. Това е едно от най-красивите и екзотични кътчета на планетата, което и досега е незасегнато от цивилизацията, въпреки навлизането на западните технологии.

Заселниците в Папуа от края на деветнайсети и началото на двайсети век били толкова колоритни, че не се поддават на описание.

Държавни чиновници, военни, мисионери, търсачи на скъпоценни камъни, търговци, естествоизпитатели... все хора, отишли

в Папуа да търсят приключения и богатство, или да заличат тъмното си минало.

За написването на настоящия роман използвах историческите факти и подробностите за живота на местните хора, посочени в произведенията на Колийн Симпсън и Джеймс Синклер, както и в книгата на доктор Йън Робъртс „Гласове от един изгубен свят“.

Питър Уот

ПРОЛОГ

Една млада жена, родена в първия ден от новото столетие, стоеше и се взираше във виещата се над локомотива струя дим. Влакът беше пълен с мъже със сиви униформи, които отиваха на Западния фронт. Жената не усещаше хапещия студ и яростния порив на вятъра, който пращаше снега право в мокрото ѝ от сълзи лице. Изпитваше единствено неутешима болка, докато се взираше в лицето на любимия мъж, което се смаляваше с увеличаването на разстоянието между тях.

Ерика Ман стоеше сред тълпата от мъже, жени и деца, дошли да изпратят синовете, съпрузите и любимите си на това страшно пътешествие. Всички се опитваха да бъдат смели, стискаха устни, решени да не издават слабостта си пред враговете — британците — но не успяваха да сдържат напиралите сълзи. Защото войната продължаваше вече четири години и през август 1914 вече нямаше оптимисти. Това бе война на оръжията, на картечниците и автоматите, разположени край вонящи блата, окопи и кал. Война, чийто победител щеше да бъде последният оцелял. Война, чието мрачно послание, щеше да разтърси целия свят. Тук войникът се изправяше не срещу войник, а срещу куршумите и гледаше безпомощно как се забиват в тялото на приятеля му или в собственото му тяло. Ерика знаеше всичко това и не можеше да повярва, когато нейният любим Волфганг прекъсна следването си в медицинския факултет и постъпи като доброволец в пехотата. Оставаше му само още една година до дипломирането. Щеше да прибави титлата „доктор“ пред името си, щяха да се оженят и животът им щеше да бъде една сбъдната мечта. Но той беше патриот, независимо че като много други германци знаеше, че войната оставя великите нации без млади хора.

Миналата нощ двамата се любиха ненаситно и когато не им останаха повече сили, тя плака горко на рамото му, той я взе в прегръдките си и се опита да я успокои.

— Ще бъда в полка на брат ти — повтаряше за кой ли път. — Той е опитен войник. От четиринайсета година е на фронта и все още е

жив и здрав.

И говори още много, направи всичко възможно да спре отчаяните ѝ вопли. Тя искаше да вярва на думите му. Дори се опита храбро да му се усмихне, ако не за да успокои себе си, то поне заради него, но мисълта, че би могла да го загуби, я измъчваше. Стоплена от любовта му и от дебелия пухкаво одеяло, тя се опита да поспи, но сънят не дойде. Остана с отворени очи, изследва подробно всяка сянка в малката стая, докато първите утринни лъчи на зимния ден не ги прогониха.

Военият влак изпусна черна струя дим, напусна гарата на Мюнхен и се изгуби в снежната януарска утрин. Ерика изчака да се скрие напълно от погледа ѝ, рязко се обърна и си тръгна. Тя не вярваше в Бог, но въпреки това започна да се моли, ей така, в случай, че греши. Молитвата ѝ се сля с милионите други молитви — прошепнати — из цяла Европа, дори отвъд нея: „Моля те, върни ми го!“

Целта им беше да отмъстят за смъртта на брата на Сереро, но нещата се развиха зле и воините изгубиха още един от своите. Загубата беше непрежалима, но сега по-важно беше да се погрижат за живите. Петимата тъмнокожи млади воини наобиколиха виещия от болка Сереро.

— Не е нищо страшно — обади се един от по-опитните воини, загледан в Сереро, който се опитваше да измъкне стрелата от бедрото си. — Един път две вражески стрели се забиха наведнъж в гърба ми. Адски болеше, докато ми ги вадеха, но не пророних нито сълза.

Лицето на ранения се сгърчи от болка, но той не беше страхливец. Стисна зъби и дръпна с всички сили стърчащата част от счупената бамбукова стрела. Най-сетне острието ѝ изскочи, от раната блисна кръв и обагри в аленочервено краката му и камъка, на който седеше. Вече се свечеряваше и хладният въздух от джунглата накара воините да настръхнат от студ, но от Сереро се лееше пот. Въпреки това нито болката, нито кръвта успяха да накърнят гордостта, която изпита от неочакваното уважение на по-старите воини, загрижеността им и окуражителните им думи. Сега вече не беше никакъв си младок, а воинът Сереро.

— Въобще не боли — ухили се той.

Изправи се бавно, без да е сигурен, че ще може да ходи. Ако искаха да запазят преднината пред враговете, които продължаваха да преследват хората им из хълмовете, трябваше да прекосят потока и да навлязат в джунглата.

— Остани малко във водата — обади се един от по-старите воини. — Ще ти олекне.

Сереро не мислеше да го послуша, но болката в бедрото беше толкова силна, че едва не го събори на земята. Навлезе в студения планински поток и спря едва когато водата достигна до кръста му. Течението го подхвана, но той успя да се задържи на едно място.

Стиснали здраво дългите си бамбукови лъкове, останалите преминаха внимателно буйния поток и той ги последва към голямата тропическа гора. Ако не се случеше нещо непредвидено, до два дни щяха да стигнат до селото. Жените щяха да оплачат загиналите воини и животът на клана отново щеше да навлезе в обичайния си ритъм. Но за Сереро нещата никога нямаше да бъдат същите. Той се връщаше като герой. Бе убил двама от враговете им. Стрелите му ги намериха, докато спяха под навеса от листа. Сега духът на брат му бе отмъстен и можеше да почива в мир, а той щеше да се превърне в истински герой. Историята на битката и личната му заслуга за изхода ѝ щяха да бъдат разказвани и преразказвани около вечерния огън години наред и с всеки разказ славата му щеше да расте все повече.

Сереро куцукаше след другарите си, а усмивката не слизаше от лицето му. Една пеперуда с размерите на малка птичка запърха с криле сред короните на високите дървета над тях и той спря да ѝ се порадва. С малко късмет може би щяха да срещнат диво прасе или пък райска птица. Да се приберат в селото с такъв трофей би направило завръщането още по-приятно. Мисълта за посрещането притъпи болката в бедрото му и той почти настигна приятелите си. Да останеш жив в земята на прадедите си в тези размирни времена си беше истинско чудо. Историята на клана му беше изпълнена с победи и загуби, но дори и най-старият член не помнеше селото им да е извършвало толкова много погребения за такъв кратък срок. Смъртта ги дебнеше отвсякъде и трябваше да си много смел и ловък, за да оцелееш.

Младият воин не броеше изминалите години, както го правеха духовете на праотците. Ако го правеше, щеше да отброи по-малко от

десет години, преди неговият свят да потъне завинаги в блатата на голямата река на Папуа. Неговият остров беше райската градина тук на земята, но само след няколко години от него щеше да остане само споменът.

ПЪРВА ЧАСТ
ДЖУНГЛА И БОДЛИВА ТЕЛ
1918–1924

Майор Паул Ман от полка на кайзер Александър усети, че земята най-после престана да се тресе като ранен звяр под краката му. Градушката от британските куршуми, която се сипеше върху безпомощните и изплашени мъже от пет и половина сутринта, спря някак изведнъж и над окопите се възцари зловеща тишина.

Залегнал на дъното на прясно изкопания окоп, майор Ман облиза устни и усети вкуса на кръв. Оръдията на британците бяха открили целта си, разкъсаните тела на жертвите им се пръснаха из окопите и всичко потъна в кръв. Въпреки че беше почти оглушал от грохота на снарядите, цялото му тяло трепереше от възторг — все още беше жив, недокоснат от нажежения до бяло метал, който покриваше земята след всяка експлозия.

— Майор Ман, идват.

Гласът го изтръгна от друг свят. Свят, където искаше да се върне, където имаше радост и сладък аромат на хляб. Гласът принадлежеше на неговия заместник, капитан Волфганг Бец, бъдещия му зет.

— Сър, те настъпват! — извика панически Волфганг, успял да се приближи достатъчно до началника си, за да му помогне да стане.

Паул хвана протегнатата му ръка и с усилие се изправи. Нямаше време да проверява състоянието на защитата, въпреки че след последния жесток артилерийски обстрел числото на ранените и убитите сигурно бе нараснало застрашително. На хоризонта се появи малко тъмно петно и той разбра, че врагът скоро ще достигне до позициите им. Беше опитен офицер, бил се четири години на Западния фронт и знаеше, че по-голямата част от новото попълнение има нужда от време, за да се възстанови от ужасната артилерийска атака.

— Върни хората на постовете им! — изкрещя той към Волфганг, който вече беше с гръб към него, готов да поеме към предните позиции. Той също можеше да се нарече ветеран, имаше повече от година сред окопите, което по време на война си е сериозен стаж.

Майор Паул Ман огледа внимателно напредващите войници. Те се придвижваха ловко на групички през зелените ниви, сред които се

виждаха малки спретнати френски стопанства.

След тежки боеве войските на Алианса бяха успели да разкъсат обръча на Западния фронт и изтикваха германците все по-назад към първоначалните им позиции. При създалите се обстоятелства единствената цел на майора беше да запази хората си, докато достигнат относително безопасните склонове на Сан Куентин. Отрядът на Паул беше много пред главната защитна линия при Хинденбург, отбраната бе организирана набързо и нямаше нищо общо със старите дълбоки укрепления, които познаваше от Сомма. Окопите не бяха покрити и той бе убеден, че някои снаряди са успели да вдигнат във въздуха меката есенна пръст и да заровят момчетата живи.

Знаеше и друго — войниците, които напредваха бавно, но неотстъпно срещу тях, не бяха британци или французи, а мъже от бившите британски колонии в Австралия. Той лично предпочиташе да са британци. Те поне уважаваха правилата на войната. Тези отпред не се спираха пред нищо и не знаеха какво е отстъпление. Обикновено бяха доброволци, убедени, че дори врагът да ги изненада, трябва да се бият докрай и да не се предават при никакви обстоятелства. Техните учители, британците, бяха съвсем други и не даваха напразни жертви, когато виждаха, че изходът от битката е предрешен.

Изведнъж пушките и картечниците затракаха отново. Момчетата му се бяха съвзели и смъртоносните метални парчета надупчиха телата на мъжете от първите вражески редици. Те падаха като покосени. Паул не изпитваше жал към войниците от другата страна на фронтовата линия. Знаеше, че и те няма да проявят милост към него. Страхуваше се само от едно. В отряда му имаше много новобранци, нервите им можеше да не издържат пред австралийците, които признаваха само една команда: „Напред!“ Сега Германия не се бореше за победа, а за своето оцеляване. Европа отново беше в прегръдките на студената зима; в Мюнхен вилнееше снежна виелица. След студа щеше да дойде и гладът, ако не успееш да разкъсат британската блокада.

Сърцето на капитан Джак Кели от австралийския батальон също се свиваше от страх. Той беше умел и сърцат войник, хората му го обичаха и му вярваха. Той влезе във взвода след голямата загуба на австралийците и новозеландците от турската армия през петнайсата

година при Галиполи в Дарданелите. Когато войната избухна, Джак живееше в Папуа. Качи се на първия кораб за Нов Южен Уелс и се записа като доброволец в пехотния полк. Смелостта и воинските му умения му осигуриха бързо повишение от редник до капитан. Беше раняван два пъти и преди една година бе награден с орден за храброст.

Сега напредваше с момчетата си бавно и предпазливо към германските окопи. Ръцете му трепереха, но той стискаше здраво пушката и крачеше неотстъпно напред. Не се страхуваше за себе си, а за живота на хората си. Повишението бе дошло съвсем наскоро и днес за пръв път Джак заставаше начело на хората, с които довчера се бе бил рамо до рамо. Преди няколко дни техният командир бе застигнат от куршум и щабът определи Джак да поеме командването. Колоритното му минало на златотърсач из Британска Папуа и Германска Нова Гвинея бе развило в него качества, които сега бяха от изключителна важност за собственото му оцеляване, както и за това на хората, които го следваха в този ад. Благодарение на дългия престой в джунглата инстинктите му се бяха изострили като на диво животно и той се бе научил да се осланя на тях.

Джак беше висок около метър и осемдесет, имаше здрави мускули и фигура на атлет. Пясъчнорусата му коса бе започнала да се прошарва. За един двайсет и пет годишен мъж това бе доста обезпокояващ факт. Но буйната и гъста коса бе все пак някаква утеха, въпреки че той я бръснеше и никой не можеше да я оцени. Джак не беше красив, но имаше силно мъжко излъчване и лице, което будеше доверие, така че доста жени копнееха за компанията му. Те долавяха инстинктивно неговия интелект и мъжката му сила и знаеха, че могат да разчитат на него. Немалка роля за славата му сред нежния пол играеше и тайнственият ореол, който бе свързан с работата му на златотърсач из най-дивата част на света. Но в същото време лешниковите му очи издаваха една неспокойна натура и криеха в себе си заплахата. Обикновено весел и добродушен, той бе способен на опасни гневни изблици. Освен това приключенският му дух не даваше никакви гаранции, че ще бъде до дамата си, когато слънцето отбележи края на нощта и раждането на новия ден.

Германските оръдия бяха добре разположени, но пехотата им бе притисната до бодливата тел и нямаше голяма възможност за активни действия, прецени той, докато разглеждаше картата на околността. На

много места пътят им бе отрязан от артилерията, въпреки че ако частите ѝ се придвижеха още малко напред, щяха да освободят пехотинците. Трябваше да побързат, за да не им дадат възможност да се укрепят при линията Хинденбург.

Джак уважаваше военните умения на германците. Те бяха смели и добре обучени бойци. Интересно, дали в този момент някой от роднините на майка му не стреляше по него от другата страна на окопите. По баща беше Кели, но моминското име на майка му бе Шуленбург. Тя бе срещнала баща му в Южна Австралия, където семейството ѝ се бе установило след пристигането си на древния континент. Немските емигранти произвеждаха най-добрите винени сортове грозде в Австралия и благодарение на честността, трудолюбието и гостоприемството си успяваха сравнително бързо да заемат достойно място в австралийското общество. Затова смесените бракове бяха често срещано явление и във вените на Джак Кели течеше келтска кръв, примесена с тевтонска.

Взводът на Джак Кели трябваше да атакува по десния фланг. Батальонът щеше да заложи всичко на тази атака. Разпореждането гласеше да остане само една рота в резерв. Капитанът наблюдаваше как войниците от предния ешелон покриха земята с кръвта си и въпреки чувството на вина се зарадва, че неговите момчета не са на тяхно място. Но задачата им приключваше и той знаеше, че сега е техен ред.

Вдигна свирката до устните си и даде сигнал за стрелба. Войниците изпълниха моментално заповедта. Лейтенантите му се справяха отлично и той се почувства горд с тях. Беше време да избере няколко души и да си пробие път към центъра, както изискваше предварителният план. До противниковите окопи имаше не повече от триста метра и той вече различаваше лицата на враговете.

Майор Паул Ман приведе ниско глава. Първата редица на врага бе покосена. Всеки, който се подадеше над окопа, падаше мъртъв. Проклетото ново британско оръжие остави немските картечници без стрелци. Но на мястото на убитите дойдоха нови бойци и битката се превърна в дуел между двете оръжия.

Паул изруга наум новото попълнение. То отстъпваше пред врага, който неотклонно напредваше, въпреки непрекъснатия насрещен огън. Ако оръдията не успеяха да спрат новата атака, австралийците щяха да преминат линията на обстрел и гранатите им щяха да взривят окопите. Той се озърна трескаво за някого, който би могъл да се добере до левия фланг и да предупреди хората му там, но всички бяха заети, стреляха отчаяно по врага. Паул осъзна, че единствената му възможност бе да предаде лично заповедта, и пое през умрелите и умиращите в окопа. Така и не успя да стигне до стрелците.

Немците тичаха като обезумели между напомнящите яйца британски лимонки, проклинаха и мяхаха ръчните си гранати към атакуващите. Джак крещеше наравно с войниците и ловко се придвижваше към близкия окоп. Не усети, когато шрапнелът разкъса ръката му. Сякаш бе откъснал съзнанието от тялото си и не изпитваше нищо друго освен сляпа ярост. С цената на големи жертви хората му успяха да отвоюват триста метра и почти достигнаха вражеския окоп. Сега вероятността да умрат от шрапнел намаля, но битката премина в индивидуални ръкопашни схватки между германците и австралийците и изходът ѝ зависеше от психическата издръжливост на войниците.

Лицата на враговете пред него се превърнаха в петна. От прикритието не можеше да види дали очите им изразяват страх или омраза, но не беше ли все едно? Продължаваше да стреля. Войниците около него правеха същото. Двете ревящи и скърцащи със зъби войски се изправиха лице в лице. Дългите байонети се забиваха един след друг в сивите униформи, но немците не се отказваха, хвърляха се с безумна смелост в касапницата, за да удържат позициите си.

Майор Паул Ман не видя летящата към него граната, изстреляна от пушка със специално устройство за удължаване на обсега на обстрел. Усети само, че нещо със силата на магарешки ритник го хвърли на земята. Той загуби съзнание. Прииска му се да заспи и да се събуди в огромното двойно легло до Карин, да усети аромата на млечнобялата ѝ кожа и дъха, останал между завивките след тяхната любов. Доплака му се от безсмислието на всичко, което ставаше около него, но сълзите не идваха. Беше успял да оцелее толкова дълго, но ето, светът пред него притъмня и той осъзна, че в крайна сметка войната го победи. Години наред изпълняваше честно дълга пред

родината, но семейството не се интересуваше от това. За тях беше по-важно да се завърне жив и здрав. И той се провали.

Джак Кели забеляза, че симпатичният млад германец с насочен към него лугер е с офицерски чин. Двамата се изправиха един срещу друг.

— Хвърли това, приятелю! — каза Джак на немски.

За секунда младежът като че ли се стресна, но очите му говореха ясно, че горделивото копеле е готово да убива и да бъде убито. Немецът се поколеба само за миг, но това се оказа достатъчно за байонета му. Ударът беше точен и острието премина без усилие през ребрата под гръдната кост. Джак завъртя свирепо ножа и успя да разкъса вътрешностите му. Младият офицер се опита да извика, но успя единствено да изпъшка и се свлече на земята. Лугерът падна от ръцете му и той издъхна. Джак стъпи на гърдите на врага си, напъна и без никакво съжаление издърпа байонета от плътта. Или аз, или той, това бе неговата философия от деня, когато при една атака на вражески окоп за пръв път уби човек.

— Капитан Кели! Джак! — достигна до него глас. — Швабите се изтеглят.

Той погледна към мъртвия.

— Съжалявам, приятелю — промълви. — Ще трябва да останеш тук.

Човекът, който съобщи новината за изтеглянето на врага, беше старши сержантът от щаба на дивизията, стар приятел, с когото се запознаха през петнайсата година в Сидни, докато се редяха да се запишат като доброволци. Беше англичанин, служил някога в елитния британски полк, но по причини, които не пожела да сподели, бил принуден да си подаде оставката. Когато войната в Европа избухнала, той се намирал в Сидни и на опашката се оказа след Джак. Предвид предишните му назначения веднага му предложиха място в командния състав, но той отказа и продължаваше да отказва всякакви повишения. Но когато Джак му предложи да дойде при него като старши сержант, без да повдига въпроса за неизяснените обстоятелства около напускането на елитния полк, той се съгласи. Постепенно взаимната симпатия премина в приятелство, основано на уважението към военния опит на другия. Джордж беше интелигентен мъж, с него човек можеше да разговаря на всякакви теми — от старогръцките трагедии

до геологията на златните алувиални мини — а последният въпрос вълнуваше много Джак.

Той назначи без никакво колебание бившия британски офицер за сержант. Джордж Спенсър веднага си спечели славата на смел и опитен войник. Гърдите му се окичиха не само с ордена за храброст, но и с различни други медали.

Джордж беше висок, леко прегърбен мъж, около четирийсетгодишен. Имаше фини черти, присъщи на английските аристократи, и винаги изглеждаше леко озадачен, сякаш това, което ставаше около него, не беше нищо друго освен лоша шега. Но сега обичайното му изражение бе изчезнало и лицето му носеше белезите на ужаса от последните минути, които за оцелелите бяха като години.

Той допълзя до командира си и се изправи.

— Изпратих човек до главния щаб да докладва обстановката — каза и избърса челото си с опакото на ръката. — Спокойно, сър, пленниците са повече от жертвите.

Приятелят му го изгледа объркано, сякаш все още не можеше да проумее реалността. Джордж знаеше колко е важно за командира да запази баланса между живите и мъртвите. И точно в този момент не би искал да е на негово място.

— Я да видя? Май че са те улучили — добави той. — Ще потърся лекар да се погрижи за раната.

— Благодаря ти, Джордж — произнесе отпаднало Джак, — но мога да се превържа и сам. Въобще не забелязах как стана. Но не е болка за умирање.

Той умело прикриваше умората. Издаваше го единствено треперенето на ръцете и той бързо ги скри. Реши да превърже раната, когато сержантът се оттегли. Да го направи сега означаваше да покаже натрупаното нервното напрежение, а това само щеше да обезкуражи момчетата.

— Предполагам, че ще изчакаме следващия им ход и тогава ще се погрижим за военнопленниците? — попита Джордж. — Да предупредя ли хората да останат по местата си?

Джак кимна.

— Предай да подсилят окопите, в случай че фрицовете променят намеренията си. Но, честно казано, не мисля, че ще го направят.

Доколкото виждам, те се изтеглят към първоначалната си позиция. Предполагам, че ще се опитат да спрат настъплението ни там.

— Трябва да си наясно, стари приятелю — обади се Джордж, чието изражение на лека изненада малко по малко отстъпваше място на умората, — че войниците, с които се бихме днес, са сред най-опитните в пруската армия. И въпреки това ние ги изтласкахме. Това трябва да ти подсказе, че в момента в немската армия цари разложение. Дали не означава, че войната е към края си?

Джак се усмихна.

— Твоите английски генерали говорят за това, откогато се помня. Чуй ме добре, тази война няма да свърши, докато си имаме работа с некомпетентни началници.

Сержантът не отговори. Въпреки че избра да служи в австралийската дивизия, генералите, които Джак ругаше, бяха негови сънародници, а той все още поставяше родината си пред младата, едва седемнайсетгодишна нация. Духът на колониализма все още витаеше в главите на хората, независимо че австралийски колонии вече бяха учредили обща федерация и се бяха обявили за отделна нация под властта на британската корона.

Мъжете наоколо пышкаха и стенеха, ожесточението към врага бе отстъпило място на неотложната нужда от лекарска намеса.

— Ще отида да нагледам момчетата — каза Джак. — Кажи на ротните командири, че ги чакам тук след дваайсет минути.

— Сър!

Сержантът козирува и се върна към задълженията си. Трябваше да осигури вода, храна и амуниции и да организира изтеглянето на ранените и военнопленниците. Видя, че някои от войниците са излезли от окопа за по една цигара, нареди им да укрепят окопите и ги предупреди, че заповедта за пълна бойна готовност остава. Състоянието на момчетата не беше много по-добро от това на командира им, но какво можеше да направи той? Неговата работа беше да се погрижи за продоволствието, да изиска списък с нуждите на отделните роти от командирите им и да попълни липсите.

Джак тръгна из задръстения с трупове и ранени войници окоп. Хората му действаха като истинска професионална армия и това го изпълни със задоволство. Случайно зърна войник, който се разправяше с тежко ранен немски офицер, и това привлече вниманието му.

Офицерът говореше лошо английски и за да предаде по-ясно мисълта си, често използваше немски изрази. Войникът забеляза приближаващия се към тях капитан и попита нервно:

— Сър, можете ли да разберете какво иска тая гад?

— Изглежда се тревожи за някого, редник Каси — отвърна той.

— Чакайте, аз ще говоря с него.

Офицерът беше с чин майор, имаше фино изсечено лице и интелигентни очи. Джак изпита симпатия към младия мъж. Беше горедолу на неговата възраст и осанката и маниерите му издаваха, че е аристократ. В погледа му се четеше нещо повече от обикновена физическа болка — тревога, която често обземаше и Джак — че може да загуби битката и хората си.

— Аз съм капитан Джак Кели, сър — представи се на немски той. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Германецът го погледна изненадано.

— Аз съм майор Паул Ман. Немският ви е отличен, капитане.

— Майка ми беше германка — отвърна Джак и приклепна до ранения — и не говореше много добре английски, така че първите ми думи бяха на немски. После научих бащиния си език.

Редник Каси обърна майор Ман на една страна и Джак видя огромна рана от шрапнел на гърба му. Можеше да бъде фатална, ако дебелият шинел не бе омекотил удара. Майорът не се оплакваше, само очите му издаваха, че търпи непоносима болка.

— Вие също сте ранен — промълви германецът.

Джак сви рамене.

— Нищо сериозно.

— Бих искал да ви помоля за една услуга, капитан Кели. С мен има още един офицер. Капитан. Може ли да проверите дали е още жив?

— Разбира се, майоре? Как се казва?

— Волфганг Бец. Когато войната свърши, ще се ожени за сестра ми.

Джак се огледа за ефрейтора, който съблюдаваше работата на войниците по подсилване на окопа. Откри го и извика:

— Ефрейтор!

— Сър?

— Огледай наоколо и виж дали ще откриеш сред пленниците капитан Волфганг Бец. Ако го намериш, го изпрати при мен.

— Ясно, сър — отвърна ефрейторът.

— Благодаря ви, капитан Кели — обади се Паул. — Разбрах какво наредихте на този войник.

— След малко ще сме наясно по въпроса. Сега трябва да очистим мястото и да ви закараме зад фронтовата линия.

Майорът кимна и попита:

— Вие ли ръководехте атаката срещу нас?

Джак се поколеба. Въпросът беше от тактическо значение, но той осъзна, че немецът се интересува лично от неговото представяне, сякаш двамата бяха противници на ринга, и наруши правилата:

— Командвах атаката в това крило.

— Поздравявам ви за професионализма, капитане. На фронта съм от четиринайсета година и до този момент успях да оцелея. Надявах се да се опазя до края.

— Защо не? — отвърна Джак с лека усмивка. — Предполагам, че ще ви изпратят във военнопленнически лагер за офицери в Англия. Вече не съществува опасност за живота ви.

— Вие не сте ли англичанин?

— Не. Австралиец съм, но през последните няколко години живях в Папуа.

При тези думи майорът сграбчи ръката му.

— Преди войната аз също се бях установил там. Имам кокосова плантация, въпреки че някога живеях в Мюнхен.

— Дявол да го вземе! — промълви Джак на английски и веднага премина на немски: — Колко е малък светът, майоре!

Паул пусна ръката му и лицето му се изкриви в нещо като усмивка. Болката беше ужасна.

— Ще ми се сега да бяхме там, приятелю — въздъхна той. — Обичам тропиците повече от Мюнхен. Жена ми също. Но се върнахме в Германия за раждането на първото ни дете и... останахме. Поверих плантацията в ръцете на управителя си и той се справяше добре, докато вие, австралийците, не стъпихте в Нова Гвинея и не разграбихте имотите ни.

— Аз отидох в Папуа да търся злато, но моята съпруга предпочете да си остане в Аделаида — тактически смени темата Джак.

При тези думи лицето на майора изведнъж светна.

— Да не си оня Джак Кели, когото нашата полиция залови в Кайзер Уилямсланд през дванайсета година?

Джак се усмихна.

— Същият. Доколкото си спомням, вашият губернатор Хал беше доста неразбран човек. Опитах се да му обясня, че границите му не са точни и че ние сме на наша земя, а не на немска, но...

— Чух за това от момчетата, които работеха в плантацията ми. Казаха, че губернаторът бил милостив към теб заради немската ти кръв.

— Наистина, можеше да ни арестува всичките, но се оказа свестен човек. Е, това беше отдавна, тогава бях млад.

— Мислиш ли да се връщаш в Папуа след войната?

Всъщност Джак от доста време не бе мислил за Папуа.

— Ще ми се — поколеба се той. — Само че не знам как ще убедя жена си да дойде с мен. Ще е доста трудно, защото вече имаме и син. Роди се, когато бях вече на фронта.

Паул долови горчивината в гласа му и му стана мъчно за него.

— Значи никога не си го виждал — заключи. — Не ти е лесно. Аз имах повече късмет. Успях да се върна в Мюнхен и да видя семейството си. Но това беше преди година. Тревожа се за тях. Сега положението в Германия не е много добро.

— Бъди спокоен, ще ги видиш отново. Моят сержант казва, че войната скоро ще свърши.

Паул отмести поглед от събеседника си, за да скрие сълзите. Мъжът не беше много по-различен от него самия, въпреки че преди часове бе готов да го убие. В това нямаше никаква логика. Както и да е, сега най-важното беше да оцелее и да се прибере у дома.

— Надявам се да си прав, капитан Кели — прошепна той. — И се надявам един ден да се срещнем отново.

Появиха се двама войници с носилка и по заповед на Джак сложиха майора в нея.

— Щом открием капитан Бец, лично ще го осведомя, че с вас всичко е наред, майоре — каза той, преди да се разделят.

Но тъгата в очите на немеца му подсказа, че той се съмнява, че ще срещне бъдещия си зет жив. Направи път на носилката и изпрати с

поглед войниците, които понесоха пленника към лазарета, откъдето щяха да го препратят в английския военнопленнически лагер.

През това време ефрейторът се върна и разказа какво е открил.

— Намерихме Волфганг Бец нататък в окопа, сър. Мъртъв е. Тези писма бяха у него — докладва той и връчи на командира си купчина писма. — Изглежда, някой от нашите момчета е нацапал байонета си.

— Имаше ли лугер в себе си? — попита Джак, внезапно осъзнал, че Бец може да е убитият от него немски офицер.

— Не беше лугер, сър — изрече с равен тон ефрейторът. — Стискаше маузер.

Джак изпита облекчение. През цялата война немецът с лугера беше единственият, когото не бе искал да убива.

— Благодаря, ефрейтор! — кимна той.

Войникът отдаде чест и се отдалечи. Имаше сериозно основание да изчезне колкото може по-бързо от погледа на капитана. Лугерът, скрит под униформата му, беше ценен сувенир и той нямаше никакво намерение да го преотстъпва на когото и да било.

Джак разгледа купчината прашни и захабени пощенски пликове. Всички бяха написани с един и същ красив, подреден и четлив почерк. Мина му през ума, че сигурно са от годеницата на мъртвия, сестрата на майор Ман. Но в момента го чакаше много по-важна работа, включително и срещата с ротните командири, така че пхна писмата в джоба и продължи пътя си. Войната все още не бе свършила и на плещите му тегнеше важната задача да върне себе си и момчетата у дома живи.

Казваше се Лукас, беше на четири години и бе напълно чужд за Джак. Двата седяха един срещу друг в купето на пътуващия към Сидни влак. Вътре миришеше на сажди и въглища.

— Следваща спирка — Страдфилд — се чу отегчен глас от коридора.

Джак стана и се пресегна, за да вземе старата протрита военна торба.

— Слизаме тук, синко — оповести той на момчето, което следеше напрегнато всяко негово движение. — Най-последно ще се запознаеш с леля Мери и чичо Хари.

Лукас се смъкна от седалката и застана мирно в очакване на следващи инструкции. Джак сложи ръка на рамото му, за да го задържи, докато локомотивът съскаше и тракаше, демонстрирайки несъгласие да спре. Купето яростно се затресе, през прозореца се заредиха лица на посрещачи и влакът най-последно бавно и неохотно се закова на място. Гъст дим покри перона.

Джак не пусна ръката на момчето, докато не се убеди, че машината е спряла окончателно, но в сърцето не усещаше близост. Синът му мълча почти през целия тридневен път от Аделаида през Мелбърн до Сидни. Явно беше, че не разбира значението на думата „баща“.

Хората, които се грижеха за Лукас, след като майка му отиде на небето, му казаха, че баща му идва, за да го отведе със себе си. И изведнъж в живота му влезе един непознат и малко страшен чичко и го отведе далеч от дома, където живееше с майка си, това красиво и нежно създание, което го караше да се чувства обичан и желан.

Но един ден тя се разболя. Започна да кашля, легна и заговори несвързани неща. Дойдоха съседите, дойде и госпожа Рот с маска на лицето. С нея имаше един мъж, когото наричаха доктор. Всички се заеха да му обясняват шепнешком, че майка му е много болна. След няколко часа тя склопи очи и сякаш заспа, а него го изведоха от стаята. Нещо, наречено инфлуенца, я бе накарало да заспи завинаги и душата

й отиде на небето. Госпожа Рот го обърка съвсем, когато му каза, че баща му ще дойде скоро и че дотогава за него ще се грижи тя.

Сега ръката му беше в ръката на този огромен плашещ го мъж, който му говореше нежно, но това не го успокояваше, защото той не познаваше този глас. Лукас усещаше, че нещо си е отишло завинаги от живота му, и това го караше да мокри възглавницата със сълзите си всяка нощ, докато заспива. Искаше отново да види майка си, но големият човек му каза, че тя е далеч и не може да се върне. Сега двамата бяха на някакво незнайно място, пълно с други непознати хора. Светът, който познаваше, бе изчезнал завинаги.

— Джак!

Това беше Мери. Тя видя малкия си брат да слиза от влака и извика щастливо. Втурна се към тях и ги сграбчи в прегръдките си със сила, достойна за мъж. Джак прие мечешката милувка като нещо, на което една сестра има право. За последен път я бе видял в деня, преди да замине за Европа. Сега беше лятото на хиляда деветстотин и деветнайсета година. Не бе стъпвал в Сидни близо четири години.

Мери беше на трийсет години, висока и тиха, с приятни черти, които не позволяваха човек да определи точната ѝ възраст. Докато прегръщаше брат си, зад гърба ѝ надникна съпругът ѝ Хари, който протегна ръка към зет си.

— Кой е този младеж, Джак? Направо ти е одрал кожата — провикна се весело той и разтърси ръката му.

— Това е господин Лукас Кели. Запознайте се.

Лукас стоеше до баща си и гледаше с широко отворени очи протегнатата към него ръка. Поколеба се за миг, но също протегна своята.

— Марш оттук, Хари! Момчето се нуждае от една силна прегръдка, не от здрависване — сгълча мъжа си Мери и обви раменцата на Лукас с едрите си ръце. Той не се отдръпна, дори усети топлина, която помнеше от спомените за майка си. Веднага хареса тази жена и се почувства на сигурно място в прегръдките ѝ.

— Аз съм леля ти Мери — каза тя и неочаквано го целуна по бузата.

Лукас инстинктивно избърса мокрото петно и се намръщи. После направи нещо, което изненада Джак — усмихна се. И коравият

войник, който не се бе огънал нито веднъж през тази дълга и жестока война, извърна очи, за да не видят сълзите му.

— Хайде, Хари — обади се Мери. — Помогни на Джак с багажа, за да не се влачим с часове до дома, трябва да побързаме, че агнешкото ще изстине.

Съпругът ѝ се опита да вземе войнишката торба на Джак, но той го изпревари и я метна на рамо.

Скоро четиримата влязоха вкъщи. Джак отиде да остави багажа си на горния етаж, а Лукас остана до леля си, защото тя нямаше намерение да пусне ръката му.

— Разбрах, щом пристигнах в Аделаида — подхвана Джак веднага след като обещаното агнешко бе ометено от чиниите. — Виж каква стана тя! Аз се завърнах жив от най-кръвопролитната война, а тя умира тук от грип само седмица преди да се върна.

Мери не откъсваше очи от брат си. Изпитата по време на вечерята бира беше накарала брат ѝ да се отпусне. Колко добре го познаваше! Нали тя го бе отгледала, за да отмени вечно боледуващата си майка?

— Бяха ужасни времена — поклати глава Хари. — Колко много хора умряха тук по време на войната! Но вече сме добре, епидемията отмина.

— Кога са погребали Ани? — попита Мери.

— Шест седмици преди да се прибера. Някоя си госпожа Рот се погрижила за Лукас. Симпатична жена. Ани ѝ казала, че се връщам скоро, и тя ме дочека.

— Изглеждаш изтощен — загрижено го огледа сестра му. — Трябва ти един здрав сън.

Джак кимна. Не му се спеше много, но искаше да остане сам, за да помисли за бъдещето си. Извини се и се оттегли в стаята си. Мери го изпрати до горе, прегърна го и затвори вратата след себе си.

Джак седна на края на леглото, свали ботушите си и огледа стаята. Къщата беше градена с червени тухли на широка улица. Хари бе натрупал пари от войната, като печаташе различни документи и брошури за армията. Искаше да се запише като доброволец, но за военните малката му печатница се оказа по-необходима от живота му.

Двамата с Мери бяха женени от дванайсет години, но въпреки постоянните опити нямаха деца. Когато я видя как се суети около сина му, Джак си каза, че съдбата не постъпва честно с нея.

Той изхлузи ботушите на пода, пъхна се под мекия юрган и заби поглед в тавана. Ето, че сега бе вдовец с напълно непознат за него син. Нямаше професия, освен тази на златотърсач, и нямаше и най-малка представа какво ще прави оттук нататък. Замисли се за Ани и изпита вина към нея. Тя си бе останала чужденка в живота му. Прекалено дълго живяха разделени. Но трябваше най-сетне да си признае, че никога не я бе обичал истински. Ожениха се, защото тя забременя. Беше провинциално девойче от малък град близо до Аделаида и двамата нямаха нищо общо освен това дете. Но Джак постъпи благородно и спаси честта на семейството й. Историята беше съвсем обикновена. Тъкмо се бе върнал от Папуа за погребението на майка си. Ани присъстваше на бдението и така се запознаха. Последва кратък, но страстен флирт, а след това — една нощ в плевнята. Получи бърза и евтина любов, без да си дава сметка за последствията. В крайна сметка се ожени за нея, изкара медения месец и тръгна за Папуа, като я остави вкъщи бременна. Когато войната избухна, се записа доброволец и веднага замина за Европа. Новината, че е станал баща, го застигна във Франция.

Той се надигна и придърпа торбата си. Старите войнишки навици умират последни, подсмихна се той. Винаги държеше личните си вещи под ръка. Бръкна и напипа купчината с писма, които все още носеха белезите на войната. Развърза панделката, която ги придържаше, и потърси малката снимка. Намери я бързо, винаги я намираще бързо. Взря се в благородното лице с високи скули. Гъстите, прибрани на тила черни коси сякаш подсилваха силата на тъмните омайващи очи.

— Ерика — произнесе тихо името на девойката, която бе написала тези прекрасни писма. — Какво ли правиш сега, Ерика?

Ерика Ман беше сестра на германския майор, с когото се бе запознал на Западния фронт седмица преди края на войната. В суматохата по организирането на дивизията за настъпление Джак бе забравил да предаде писмата в разузнавателния отдел. По-късно любопитството го подтикна да ги прочете и красотата на думите на младата девойка го омагьосаха. Реши, че писмата нямат пряко

отношение към тактиката и стратегията на военните действия, и ги запази за себе си.

С времето започна да мисли за непознатата девойка повече, отколкото за собствената си съпруга. Дори и сега изпита вина. Ани беше мъртва, но синът му беше тук и му напомняше за нея. Тя живееше в очите на момчето. И в тъжната му усмивка. Джак искаше да обича това момче, както го бе обичала майка му, но засега не успяваше да се сближи с него.

Пъхна внимателно снимката между писмата, прибра ги в торбата и затвори очи.

Тази нощ Мери и Хари се събудиха от виковете на Джак, който плачеше и раздаваше команди към отдавна загинали войници, но нямаше представа, че е вдигнал къщата на крак. Спеше и се гърчеше в среднощни кошмари за експлодирали бомби, летящи куршуми и умиращи в локви кръв мъже.

Мери и Хари не споменаха нито дума за безсънната си нощ. Бяха чували, че участвалите на фронта мъже често имат такива кошмари. Наричаха го стрес от войната. Мери се помоли горещо този ужас да отшуми по-бързо и веселото момче, което някога беше неин брат, да се завърне отново в живота ѝ. Но този, когото виждаше сега пред себе си, бе мъж, гонен от ужаса на близкото минало. Едва успяваше да контролира нервите си. Ръцете му трепереха и много пъти само силата на волята му го спираше да не избухне.

— Какво мислиш да правиш днес? — попита го тя, докато мажеше филия с масло и мармалад за Лукас, който седеше кротко до нея на кухненската маса.

Тази сутрин момчето сякаш отбягваше погледа на баща си. Уплаши се от него още във влака. Нощем крещеше като луд, макар че изглеждаше, че спи. Викаше неистово: „Насочи байонетите!“ и предупреждаваше невидими хора да се скрият от бомбите.

— Искам да се видя със старите приятели в града — отвърна Джак и отпи от горещия чай. — Имаш ли нещо против да оставя Лукас при теб?

— За мен ще е удоволствие — каза тя и сложи ръка на рамото на момчето. — Двамата ще се справим по-бързо с домашната работа.

— Мисля, че ще му хареса — погледна я Джак. — Като се има предвид какво преживя, женската компания ще му се отрази добре.

— Не се тревожи за нищо, Джак — усмихна му се мило тя. — Само кажи дали ще се прибереш за вечеря.

— Не знам. Зависи как ще потръгне.

Изпи набързо чая и излезе. Кратката разходка до железопътната гара и оттам до хотел „Сентрал“ в центъра на града му позволи да обмисли още веднъж бъдещето си. Джордж Спенсър се бе върнал в града с батальона. Уговорката им беше да се срещнат в хотела веднага след като се демобилизира.

Барът на хотела бе претъпкан с мъже в униформи и мъже в скъпи костюми. Наближаваше обяд и горещината едва се издържаше. Джак лесно откри високия англичанин. Той стоеше сам на края на бара с халба бира в ръка. Изглеждаше различен в скъпия костюм. Кели се почувства малко неудобно в работната си, разкопчана до гърдите риза и широките панталони. Пазеше си ги отпреди войната и имаше късмет, че молците не са ги прояви.

— Джордж, старо куче! — провикна се той. — Радвам се да те видя.

Джордж протегна свободната си ръка и двамата се поздравиха развълнувани.

— Ей сега ще взема една бира и на теб. Дръж ми чашата и си отваряй очите да не я свие някой син на каторжник.

Джак се ухили и пое чашата. Огледа се и не видя познато лице. Тук нямаше с кого да си говори за футбол. Тук, на север, следваха английската традиция и бяха луди по ръгби, докато в Южна Австралия на мода беше футболът. Някога и той бе играл в местния футболен отбор. Единствените близки хора в този град, освен сестра му, бяха няколко другари от фронта. Джордж се върна и те вдигнаха чашите си.

— За стария батальон.

Първата им работа бе да поговорят за пристигналите наскоро техни другари от батальона. Много от мъжете в бара водеха същия разговор. Бе изминала близо година от края на войната, но раните все още бяха отворени. Джак разказа за сина си и за намерението си да го повери на сестра си. Не обичаше да споделя личните си проблеми, но

Джордж бе човекът, с когото в продължение на три кошмарни години бе делил хляба и живота си.

— Кога се връщаш в Папуа? — попита Джордж и надигна четвъртата халба бира.

— Не знам — отвърна замислено Джак. — Имам семейни задължения. Хари ми предлага работа в печатницата и ще мога да съм с Лукас. Освен това съм без пукната пара. Не мога да си позволя оборудване на златотърсач.

Джордж се загледа над главата на Джак към отворената врата. Навън слънцето блестеше с мека синкава светлина, която постепенно бе започнал да харесва.

— Не е за теб този начин на живот — промълви, сякаш го казваше на слънцето отвън. — Постепенно ще намразиш сина си, защото те обрича на такова живуркане.

Джак искаше да възрази, но внезапно осъзна, че приятелят му е прав.

— Не мога просто да го оставя при сестра ми. Няма да е правилно. Дватама трябва да сме заедно.

Джордж го погледна.

— Няма ли да е по-добре при нея? От това, което ми разказа, става ясно, че момчето има нужда от женска ласка.

Джак се замисли. Англичанинът отново имаше право. Ако можеше да се върне в Папуа и да открие злато, щеше да осигури и своето бъдеще, и това на сина си.

— Може и така да е. А ти защо искаш да ме изпратиш на север?

— Искам да дойда с теб.

— В Папуа? Защо, по дяволите, след като оцеля през тези ужасни пет години на война, ще искаш да ходиш на онова диво място? Там всичко е в блата, гъмжи от малария, крокодили и чернилки, които с еднакво удоволствие ще те изядат и ще вземат скалпа ти за трофей.

— Какво да ти кажа, приятелю — въздъхна Джордж. — Въпросът е сложен. Но корените му се крият в онези книги, написани от един французин преди повече от половин столетие, които малкото хлапе някога четеше денонощно. Заглавията още са пред очите ми: „Приключения в Нова Гвинея“, „Разкази за стария моряк“, „Девет години в плен на орангоките“, „Едно племе в сърцето на Нова Гвинея“. Момчето седеше в библиотеката на баща си, поглъщаше думите и

гледаше всяка илюстрация с часове. И когато оцеля от тази ужасна война, си даде дума, че ще отиде и ще намери онези орангоки.

— Звучи ясно и просто — изсмя се приятелят му. — Само че аз съм чувал, че всичко написано от оня смахнат французин е чиста измислица. Разкажете му за диваци, които яздят коне и носят огромни щитовете от злато, са фантазмагория от рода на „Пътешествията на Гъливер“. Във вътрешността на острова няма никакви орангоки. Няма нищо освен пусти хълмове и джунгла.

— Може и така да е — съгласи се Джордж, — но е факт, че и до днес никой не е видял с очите си какво точно има там. Представяш ли си, във времето, когато цяла Африка вече е картографирана?

— Трябва да има някаква разумна причина да излагаш живота си на подобен риск. Не ми пробутвай тази история с измислени племена — промърмори Джак и отпи от бирата си. — Освен това ще струва много пари, а аз се сещам за много други начини, по които можеш да си ги похарчиш.

— През петнайсата година ние се впуснахме в нещо, което тогава ни изглеждаше като едно голямо романтично приключение. Не можеш да отречеш, че беше романтично, нали?

— Добър удар. Но ние се бихме за Империята. Беше много повече от романтично приключение.

— Ти не се би за Империята, Джак — каза тихо Джордж. — Майка ти е германка, а баща ти — ирландец. Защо ще се биеш за краля? Не, ти просто искаше да видиш какво има зад хоризонта. Войната ти даде възможност да пътуваш на кралски разноски.

— Търсех злато — сопна се Джак. — И всичко, което може да се купи с него. Разкарай се с твоята романтика и хоризонти.

— Ето какво ти предлагам. Ако дойдеш с мен, ще платя всички разходи по пътуването и екипировката.

— Защо съм ти? — погледна го изпитателно Джак. — Сигурен съм, че имаш достатъчно кураж да тръгнеш сам и да търсиш твоите орангоки и без мен.

— Защото ти си най-смелият и ловък човек, когото познавам. Трябва да открия орангоките по лични причини, които засягат семейството ми. Не искам да ги обсъждам тук и сега.

Джак не настоя. Знаеше, че всички англичани са малко смахнати. Нещо в природата им ги караше да тръгнат към места, където не би

стъпил нормален човек. Но точно тази природа бе превърнала малката островна държава във велика империя. Смахнат или не, но предложението беше повече от щедро, а Джак Кели уважаваше щедростта.

— Трябва да помисля — отвърна и пресуши чашата си.
Но вече бе решил.

След седмица корабът „Бърнс Филип“ беше готов да отплава от Сидни за Порт Морсби. Джак стоеше на кея, военната торба беше в краката му. Беше труден момент. Мери се опитваше да не плаче, въпреки че, помисли си цинично той, сълзите й щяха да са повече от радост, отколкото от тъга. Лукас стоеше мълчаливо до нея и държеше ръката ѝ. Мери сметна за необходимо да напомни на брат си:

— Ще се грижа за него като родна майка.

Той не се съмняваше в това. За цялата седмица, докато чакаше кораба, отношенията между бащата и сина не бяха мръднали и крачка напред. Останаха си чужди и това го измъчваше. Чувстваше се неловко в присъствието на собствения си син. Но сестра му успя да намери път към сърцето на момчето. Грижата за него щеше да запълни празнината в сърцето ѝ. Не, той не зарязваше Лукас, просто му осигуряваше най-доброто за момента. Мери побутна нежно момчето към баща му:

— Целуни баща си, Лукас.

Джак се наведе и получи леко докосване по бузата. Грабна импулсивно детето и го притисна към себе си.

— Обичам те, синко! — прошепна в ухото му.

— Е, това беше, сестричке — изправи се след малко той и я погледна с любов. — Време е да се кача на борда и да намеря Джордж.

Мери прегърна брат си и сълзите ѝ потекоха.

— Пази се, Джак — каза тя, внезапно обзета от страх за него. — Винаги се забъркваш в опасни неща.

— Познаваш ме — усмихна се той. — Приличам на татко.

Мери отстъпи назад, загледана в брат си, който метна торбата на рамо и решително тръгна към стълбичката. „Наистина прилича на татко — помисли си тъжно тя. — Но поне не е пияница.“

Джак се изкачи на палубата, без да погледне назад. Не искаше повече да мисли за двете същества, които обичаше най-много на този

свят, но отново трябваше да остави. Пред него бяха джунглата, маларията, враждебно настроените местни племена и Папуа. Зад него оставаха войната, синът му и... като че ли нищо друго. Със себе си взимаше само купчина чужди писма и снимка на жената, в която беше влюбен, без да се надява, че може да я срещне.

Вдигнал яката на сивото си вълнено палто, майор Паул Ман се бореше с ледения есенен вятър и бавно се движеше по улицата. След капитулацията на Германия се случи това, от което най-много се страхуваше: настъпи глад, а с първите есенни дъждове дойдоха и епидемиите, за да приберат детето му. Дъщерята на Паул умря от страшния грип, който плъзна из целия свят и за няколко седмици взе повече жертви, отколкото войната. Теда беше само на шест години. Смъртта дойде с висока температура, треска и кашлица, която не я оставяше да си поеме дъх. Паул бе уведомен чрез Червения кръст, докато беше още във военнопленническия лагер в Англия.

Колко много преживя за своите двайсет и девет години, помисли си той. Кайзерът избяга в неутрална Холандия. Дните, когато цялото му семейство се събираше на печена пуйка, отлетяха безвъзвратно. Все такива невесели мисли се въртяха в главата му, докато отиваше до месарския магазин. Беше щастливец, че семейството му все още има някакви пари, въпреки че инфлацията ги изяддаше по малко всеки ден.

Той си дойде по-късно от лагера заради операциите, които му направиха, за да отстранят железните парчета от гранатата. Англичаните постъпиха човешки, не можеше да се оплаче от отношението им към него. Семейството му го посрещна с радост. Да се върне жив — това беше всичко, за което се бе молила Карин, съпругата му, въпреки че петгодишният му син Карл не го познаваше.

Само сестра му сякаш не се радваше на неговото завръщане. Той подозираше, че младата красива жена тайничко обвинява Бог, че не бе взел него вместо Волфганг. Но все пак се държеше сърдечно с него. В крайна сметка живееше под неговия покрив и уважаваше мъжа в семейството.

Паул не се учуди, когато видя, че магазинът е затворен. Собственикът бе оставил бележка, че ще отвори веднага, щом получи месо. „Може да означава и никога“ — помисли си с горчивина Паул. Блокадата на германските пристанища от британския флот бе плътна и нямаше изгледи скоро да се вдигне. Носеха се слухове, че в резултат на

тази варварска блокада са загинали над половин милион души. Как да осигури храна на семейството си? Замисли се за онзи изпълнен със слънце и топлина остров на другия край на света. Там имаше изобилие от храна. И високи тропически палми, и лек приятен ветреца, идващ от залива Хуон.

Паул се пренесе мислено във фамилната плантация в Нова Гвинея и се почувства по-добре. Коледа там все още се празнуваше по стария обичай. След празничната вечеря той седна на верандата с навити до лактите ръкави и съзерцаваше играта на Карин с местните деца на поляната, осеяна с екзотични уханни цветя.

Уви, действителността беше друга. Сега той живееше в град, населен с мълчаливи войници, чиито усмивки бяха изчезнали за дълго, ако не и завинаги. Жените и децата гледаха към тях с обвиняващи очи, защото загубиха войната и донесоха позор на някога великата нация.

В далечината се чу врява, там се бе събрала развълнувана тълпа. Паул се поколеба, но любопитството му надделя и реши да разбере какво става. Уви се още по-плътно в палтото и пое към края на улицата, където гъмжеше от народ. Очевидно беше някакъв политически митинг. Подобни митинги бяха често явление из улиците на Мюнхен. В своето отчаяние мъжете лесно бяха привлечани от тези, които обещаваха чудодейно избавление от глада и срама.

Макар че краят на войната го завари в Англия, новините за въстанието на Спартак в Германия се чува и там. То беше очевидно доказателство за драстичната промяна в страната, сравнена с блясъка ѝ преди войната. Взели името на въстаналия римски роб, комунистите развяха червено знаме на стълбите на кралския дворец. Те мечтаеха за социалистическа държава като тази в Съветския съюз, но разкъсвано от вътрешни раздори и атакувано от десните партии, движението им не успя да завземе властта. Непрекъснато водеха улични битки, които в много случаи преминаваха в кървави схватки.

А на източната граница войната продължаваше. Червената армия нямаше намерение да се изтегли от немските територии там. Така че подписването на договора за капитулация не донесе мир на родината му, а само още война, граждански бунтове, глад и жадни за власт мъже, които използваха хаоса, за да се изкачат на политическата сцена. Какво предстоеше? Германци да убиват германци? Болшевиките бяха най-кресливи с техните обещания за работническо управление и равенство

между хората. Паул бе слушал разказите на сънародниците си, които бяха в пленническите лагери из Русия, и не вярваше на комунистите. Германците разказваха, че там нещата не вървят добре и че бившите съюзници на Съветския съюз — Англия, Франция и Америка — се страхуват от новата военна машина, както някога се бяха страхували от Германия.

Той се приближи към тълпата и неочаквано чу името си.

— Майор Ман!

Огледа лицата около себе си и едно от тях му се видя познато. Бившият войник пристъпи към него и козирува.

— Войната свърши, войнико — каза тихо Паул, без да отвърне на военния поздрав. — Но се радвам да видя познато лице. За съжаление не си спомням откъде ви познавам.

— Нормално е, сър — отвърна войникът.

Паул забеляза, че младежът се подпира на патерица. Беше на двайсет и няколко години, но войната вече бе оставила грозния си отпечатък върху него за цял живот. Очите му бяха като на старец.

— Раниха ме няколко дни след като се присъединих към вашата дивизия. После англичаните ме плениха и дочаках края на войната в лагер. Казвам се редник Герхард Щал.

— Съжалявам, че не можах да си спомня — отвърна Паул. — Значи ви раниха в крака?

— Почти го откъснаха — сгърчи лице войникът. — Но войната не нарани само тялото ми. Проклетите съюзници унищожиха Германия. Сякаш всички сме набутани в проклетите им затвори.

Паул трябваше да се съгласи с него. Хората се обвиняваха един друг за войната, но той отдавна бе разбрал, че причината се коренеше в раздорите между кралските европейски фамилии. Те трябваше да отговарят пред света за своята алчност и жажда за власт. Той лично въобще не страдаше за избягалия кайзер.

— Бих искал да ви запозная с един забележителен човек — продължи Герхард. — Аз самият го познавам отскоро. Той е един от ораторите на митинга на работническата партия.

Обърна се и повика с жест един мъж на не повече от трийсет години. Въпреки че беше с цивилни дрехи, на гърдите му имаше железен кръст първа степен.

— Това е офицерът, под чието командване служих, когато ме раниха — обърна се Герхард към непознатия, когато той се приближи към тях.

— Чувал съм за вас от моя другар — заяви някак хладно мъжът, без да се представи. — Добре е, че сте оцелели. Ще имаме нужда от всеки един мъж, за да вдигнем страната на крака и да се разправим с враговете.

Паул се взря в очите му и разбра, че не се шегува.

— Според вас ще оцелеем ли през задаващата се зима? — попита.

Бившият войник отвърна:

— Разбира се. Ще е трудно, но ще преживеем.

Тълпата се залюля и първият оратор се изкачи на импровизираната трибуна. Паул забеляза, че има съвсем малко жени и деца. Повечето бяха мъже.

— Извинете ме — каза непознатият. — След него ще говоря аз.

— Разбира се — отвърна Паул, после попита Герхард: — Предполагам, че всеки от тези оратори има отговор на проблемите ни?

— Вярвам, че ако позволим на болшевиките да завладеят страната, ще се превърнем във втори Съветски съюз. Вярвам, че единствената алтернатива за Германия да излезе от кризата и да се пребори с безработицата, без да се стига до диктатура, е управлението на нашата работническа партия. Да, ако народът ни подкрепи, ние ще върнем славата и гордостта на Германия.

Паул слушаше страстните и убедителни думи на бившия войник и усети прилив на гордост, че бойният дух все още живее в измъчения му народ. „А съюзниците си мислят, че са ни смазали“ — помисли си той.

— Не че можем да предложим много, но ако вие и вашият приятел се съгласите да ни посетите след митинга, бихме могли да изпием по чаша истинско кафе. Според мен бойките думи на приятеля ви са точно това, което ще ни стопли през задаващата се зима.

Герхард остана равнодушен към любезната му оценка и прие сухо поканата. За Паул бе въпрос на чест да предложи гостоприемство на един от бившите си войници, защото той беше човекът, който държеше живота им в ръцете си на бойното поле, но не остана да чуе

речите. Политиката никога не го бе интересувала. Нали именно политиците бяха довели Германия до разрухата?

Вечерта Герхард и партийният му другар почукаха на вратата на майора. Отвори им сестра му Ерика.

— Паул, имаме гости — извика тя и покани мъжете вътре.

Герхард погледна към младата дама и ледът в очите му се стопи.

— Много сте красива, фройлайн — промълви възторжено. — Истинска дъщеря на Германия.

— От акцента ви разбирам, че сте австриец — отвърна Ерика и се изчерви под настоящите погледи на мъжете. — Права ли съм?

— Роден съм в Браунау-ам-ин. Чували ли сте за този град — попита той.

— Точно на границата — усмихна се Ерика. — Ходила съм веднъж, когато бях много малка.

— Герхард — прекъсна ги Паул, — ще вечеряте ли с нас?

Герхард наведе глава. Почувства вина, че му се иска да остане, но облеклото на майора му даде основание да реши, че човекът може да си го позволи.

— За мен ще е чест, сър... ако съпругата ви няма нищо против.

— Тя тъкмо приготвя студени наденички и хляб. Освен това имаме кафе от истински зърна, спомен от дните ми в Нова Гвинея. Извинявам се, но в бързината не можах да разбера името на другаря ви.

— Грешката е моя, майор Ман — извини се Герхард. — Сър, нека ви представя моя приятел хер Адолф Хитлер. Бил е ефрейтор в шестнайсети баварски запасен пехотински полк. Полкът беше обгазен при Айприс и той посрещна края на войната в болница.

— Е, господин Хитлер, добре дошли в нашия дом — каза Паул и му подаде ръка.

— Благодаря, майор Ман — пое ръката му Хитлер. — Няма да забравя гостоприемството ви.

Тримата мъже седнаха в хола и заговориха за политика. Това отегчи Паул. Идеите на гостите му се сториха прекалено идеалистични. Хората сега искаха храна и работа, не мъгляви идеи за възраждане на Велика Германия.

— Адолф ме убеди да вляза в партията — поясни Герхард. — Той е голям оратор и много способен мъж.

— И сам виждам — отвърна любезно Паул, докато Хитлер отпиваше от гъстото кафе, подправено с малко сметана, която майорът бе имал късмет да намери на черния пазар. — Не всеки ден се дава кръст за храброст на запасен офицер.

— Адолф е също и човек на изкуството — додаде младежът с неприкрита гордост. — Преди войната е бил обещаващ художник.

— Вие рисувате? — оживи се Паул и лицето на Хитлер помръкна.

— Можех да стана художник — отвърна мрачно гостът. — Но тесногръдите професори от виенската академия отказаха да ме приемат.

Паул не зададе повече въпроси. Разбра, че засяга болезнена тема.

Карин мълча по време на вечерята и се оттегли рано в спалнята с Карл. Момчето все още спеше с тях. Това изнервяше Паул, въпреки че се опитваше да си внуши, че вече е твърде стар „за онези неща“. Макар да се радваше на завръщането му, Карин остана някак отчуждена. Сякаш призракът на мъртвата им дъщеря бе застанал между тях и им пречеше да се докоснат. Сякаш го наказваше, че не беше до тях, когато най-много имаха нужда от него. Но той не губеше надежда, вярваше, че добрите времена отпреди войната ще се върнат.

Въпреки че предпочиташе сестра му да не се намесва в политическия разговор, тя показва ясно, че не може да бъде пренебрегвана. Изглеждаше увлечена от думите на Хитлер. Паул, напротив, намираще тирадите му за Германия за детински, брътвежи на човек, който обича да обвинява другите за всичко. Какво ли знае един австриец за немската душа, запита се той, докато наблюдаваше задушевия разговор между Ерика и Адолф. Тя наистина бе привлечена от госта им. Натрупаната през войната омраза закипя в кръвта ѝ и тя разказа за смъртта на годеника си, сякаш говореше за мъченик.

Стана късно и Паул почувства облекчение, когато гостите се надигнаха. Но не и Ерика.

— Господин Хитлер ме покани на една от неговите беседи — сподели с брат си, когато двамата най-сетне си тръгнаха. — Според мен този човек има голямо бъдеще.

— Тръгни по улиците и ще срещнеш стотици досадни дърдорковци като него — отвърна той.

— Хер Хитлер не е досаден дърдорко — нахвърли му се Ерика със страст, каквато не бе виждал у нея, откакто се бе прибрал вкъщи. — Той е мъж, който знае какво говори и какво прави, и ако моят Волфганг бе оцелял, сигурна съм, че щеше да е съгласен с мен, че ни предадоха тези, които извлякоха полза от нашата саможертва.

— Загубихме войната, защото ни победиха на бойното поле — отвърна брат й. — Щом американците се намесиха, капитулацията ни беше въпрос на време. Бихме се на два фронта, а това е много трудно дори и за нас.

Ерика го изглежда остро, но замълча. Какво знаеше той за предателството в собствения си дом?

Паул усети горчилка в устата си. Никога не успя да се сближи със сестра си. Баща им я бе разглезил твърде много и тя растеше с мисълта, че красотата й ще й поднесе щастието на тепсия. Имаше силна воля и никога не зачиташе чуждото мнение. Той въздъхна и пое по стълбата към спалнята си.

Карин и малкият Карл вече спяха. Съблече се и се пхна между завивките. Сложи ръка на устните на жена си и тя се размърда.

— Спиш ли? — прошепна в ухото й.

— Не — отвърна тя, без да може да прикрие раздразнението си.

— Ерика май хареса Хитлер — започна той.

Но жена му не отговори.

Паул си беше у дома от месеци, но все още не бе правил любов с нея. Хладното отношение бе започнало да се превръща в отчуждение. Проклетата война съсипа не само телата и умовете на хората. Тя унищожи и най-скъпото, което им даваше стимул да оцелеят сред шрапнелите и куршумите. Унищожи топлината в семейството и спомена за нормалните щастливи дни.

— И ти ли като сестра ми ме обвиняваш, че загубихме войната? — извика той, без да се интересува дали ще събуди детето, което спеше кротко до майка си.

Тя се обърна към него с широко отворени очи.

— Не те обвинявам за това, а че не беше до мен през тези години.

Изненадващият изблик на чувства го накара да замълчи.

— Всеки ден се молах войната да свърши и ти да се върнеш при мен — продължи шепнешком тя. — Не ме интересувахе кой ще победи, исках само мир, за да върне живота ни обратно.

— А аз си мислех, че ме презираш, защото загубихме войната — промълви той и преглътна буцата в гърлото си. — И че затова не искаш да се любим.

Катрин погали лицето му и той се взря в очите ѝ. Бялата кожа, ясносините очи и къдравата коса, разпиляна по възглавницата — ето този спомен носеше в сърцето си през цялата война.

— Обичам те с цялото си сърце и душа — каза тихо тя и го погали. Той затвори очи, за да се наслади на топлината на ръката. — Само че...

Гласът ѝ секна и в очите ѝ проблеснаха сълзи.

Беше извън неговите възможности да разбере. Нещо, което само жените с тяхната сложна душевност можеха да приемат за обяснение. Но инстинктът му подсказа, че трябва да прояви търпение. Засега му бе достатъчно да знае, че не го мрази, както го мразеше сестра му. Притегли я към себе си и усети ръката ѝ на рамото си. Сълзите ѝ потекоха по гърдите му. Притисна крехкото ѝ телце до себе си и зашепна нежни, успокояващи думи. И продължи да я люлее в прегръдките си, докато заспи.

През това време трескаво обмисляше положението. Значи, в тях все пак бе останало нещо, което чакаше да бъде преоткрито. Колко много му се искаше да върне живота, който имаха в Нова Гвинея! Живот в райска градина, изпълнен със смях и любов под открито небе. Но засега това изглеждаше невъзможно. Германия беше съсипана, семейството му също. Нямаше работа, инфлацията стопяваше спестяванията им, а мъже като Хитлер, подкрепяни от такива като сестра му, търсеха отмъщение за разбитите германски надежди. Време беше да промени нещо в живота си.

Вайкането на жените и неспирният лай на кучетата изнервяха брадатия гигант. Той стоеше в края на кръга от покрити със сламени покриви колиби, истински великан сред дребните хора от местното племе, чието село беше току на границата на Централна Папуа. Тим О'Лиъри беше около два метра висок и имаше широките рамене на ирландските си прадеди.

— Изглежда, са ни очаквали — разнесе се мощният му глас и стресна по-дребния му приятел. — Май ще се наложи да бъдем малко по-настоятелни.

Европеецът с праметната през рамо пушка, който стоеше до него, беше корсиканец и имаше тъмна кожа, наследство от тъмнокожите нашественици от Северна Африка, които бяха завладявали неведнъж острова през изминалите столетия. Казваше се Пиер и също като ирландеца беше роден за тази работа — да набира местни работници за плантациите по крайбрежието. Беше мъж на около трийсет години, с не особено добра репутация по тези места. И двамата бяха виртуози в работата си, осигуряваха не само работници, но и миньори за Папуа и Нова Гвинея.

О'Лиъри напусна голямото си семейство в Ирландия в началото на века. Качи се на един търговски кораб за Австралия, но след скандал с друг член от екипажа го оставиха на брега на германска Нова Гвинея. Бяха го хванали да краде на борда. Пострадалият се нахвърли срещу него и О'Лиъри го осакати за цял живот. Само застъпничеството на капитана го спаси от линч. Капитанът взе предвид младостта му и вместо да го съди, го захвърли в едно германско село в Нова Гвинея. Тук се сприятели със симпатичен държавен чиновник, който го препоръча на един китаец на име Куонг Ю Сен, осигуряващ работници за плантациите. Тим О'Лиъри бързо доказа, че е брутален и полезен помощник. Местните не се оплакваха, не можеха да го захвърлят на някой бряг, нито можеха да го застрелят, така че нямаше от какво да се страхува.

Славата му на безскрупулен насилник се носеше из всички села в германска Нова Гвинея. Но след войната под натиска на мисионерите администрацията на губернатор сър Хюбърт Мъри престана да толерира насилието към местните. Обаче О'Лиъри умееше да намира изолирани места, където мисионерите още не бяха достигнали, и въпреки новите закони продължаваше да наема хора по стария начин.

Сега двамата мъже водеха малката си армия от въоръжени до зъби местни наемници към селото. През годините, прекарани на острова, О'Лиъри бе научил едно нещо — папуасите бяха преди всичко воини. Ако имаха възможност, предпочитаха да се бият до смърт, вместо да работят под инвентарен номер за белите на хиляди километри от домовете си. Двамата с Пиер бяха открили село, което почти нямаше контакти с европейци, но съгледвачите бяха засекли О'Лиъри и седемте папуаси с него и ги очакваха.

— Дръж под око онази групичка — прошепна към Пиер О'Лиъри. — Изглеждат ми малко нервни.

Французинът погледна към голямата група от почти голи воини, стиснали здраво дървените си лъкове и каменни брадви, и облиза устни. Той също беше нервен. Мисълта, че може да стане вечеря за местните диваци, го плашеше.

Един от техните хора говореше местния диалект. Той излезе напред и попита високо:

— Кой е вождът на селото?

От групата се отдели широкоплещест трийсетинагодишен мъж.

— Аз — отвърна спокойно той. — Защо сте дошли?

Местният преведе въпроса на О'Лиъри.

— Кажи му, че искаме да наемем двајсетина от най-здравите му мъже за работа при белите.

Не беше нужно да знаеш езика, за да разбереш, че предложението бе категорично отхвърлено. О'Лиъри го очакваше.

— Кажи му, че ще му дадем достоен откуп за всеки нает мъж — каза и направи знак на един от хората си да покаже даровете от стоманени брадви, морски раковини, торбички с тютюн и огледала.

Мъжът разви одеялото, където бяха увити дрънкулките. В първия момент селяните се отдръпнаха назад. Страхуваха се от зла магия, която можеше да се крие в тези интересни неща, но скоро

любопитството надви страха им, те отново се приближиха и започнаха да ги разглеждат с огромен интерес.

— Давам всичко това на вождата им срещу двайсет здрави мъже — каза високо О'Лиъри и посочи към изложените стоки.

Преводачът обясни на вождата и воините зашушукаха помежду си. След дълго съвещание вождът каза нещо и преводачът поклати глава.

— Няма сделка.

— Какво пък — въздъхна О'Лиъри, — свидетели сте, че се опитам с добро. Кажи му, че ще им дадем време да обмислят предложението. Ще направим лагер зад селото и ще чакаме до утре.

Без да сваля очи от въоръжената групичка, Пиер събра одеялото с даровете и последва ирландеца към мястото на лагера, избрано на разумна дистанция от лъковете и брадвите на диваците. Веднага схвана плана на шефа си и оцени хитрината и съобразителността му. В момента бяха опасно близо до воините, които очевидно бяха готови да защитят селото от натрапниците.

Разположиха се удобно, запалиха огън и зачакаха. След известно време най-смелите авантюристи приближиха към лагера им и бяха посрещнати с приятелски усмивки и дребни подаръци. Те грабнаха, каквото можаха, и побягнаха обратно към селото. Слухът за щедростта на белите мъже бързо се разпространи и гостите бяха буквално обсадени от любопитни мъже, жени и деца.

— Дотук добре — измърмори О'Лиъри, докато подаваше на една млада срамежлива девойка лъскаво огледало. Тя грабна подаръка и хукна към селото, последвана от още млади девойки, нетърпеливи да разберат каква магия се крие в това твърдо, но прозрачно като вода нещо.

Той нареди да оградят лагера с въже, за да очертае периметър, където селяните не бива да навлизат. Хората му отблъскваха всеки, който се опитваше да премине бариерата.

С настъпването на нощта селяните се прибраха в колибите си и те оставиха стражи по границата, очертана с въжето. Нито една от страните не вярваше на другата и имаха основателна причина за това. Нощта мина спокойно и на сутринта селяните се върнаха. Завариха гостите да закусват, насядали в кръг. О'Лиъри си тананикаше стара ирландска балада и приветливо кимаше към струпалите се около бариерата папуаси. Вече бе забелязал тези, които го интересуваха.

Сред тях беше и момичето, на което вчера бе подарил огледало. Формите ѝ току-що напъпваха и роклята ѝ от трева едва прикриваше това, което О'Лиъри желаше не по-малко от парите за наетите работници.

— Мисля, че утре ще можем да поемем обратен курс — обърна се към Пиер, който се промъкна близо до шефа си, без да сваля поглед от напиратата към тях тълпа от канаки, защото това беше името на местното племе.

Канаките се бутаха във въжетата, като не забравяха да припяват молитви за защита от зли духове. Носеха сладки картофи и свинско месо като отплата за чудните подаръци. Преводачът повтори предложението и дори им обеща още повече, ако дадат двайсет от мъжете си за наемници. Но вождът отново отказа.

Той изглеждаше разтревожен, оглеждаше подозрително гостите, но воините му не издържаха на изкушението и един по един започнаха да протягат ръка за даровете им. Ирландецът забеляза угрижената му физиономия и му се усмихна ехидно. За миг двамата мъже кръстосаха погледи, но вождът не издържа и отмести своя.

През целия ден бандата на О'Лиъри следваше обичайния план. Към края на деня подаръците им привършиха, но селяните не спираха да идват и да молят за скъпоценните стоки. Тази практика бе добре отработена. О'Лиъри наблюдаваше непрекъснатата върволица от селяни, но едното му око беше в хората му, чиито ръце вече стискаха пушките, а лицата им издаваха напрежението от предстоящата битка.

— Сега! — изрева той и останалите засипаха воините на селото с дъжд от куршуми. Атаката беше толкова внезапна и опустошителна, че останалите живи се проснаха по очи на земята. О'Лиъри изпсува. Куршумът му пропусна вожда. Той бе реагирал мигновено и се бе прикрил зад воините си. Атакуващите с военна точност се метнаха пред останалите незасегнати от огъня младежи, за да ги предпазят. На кого му трябва ранен работник? Изумените селяни и не помислиха да се съпротивляват. Само един от бандитите се разсея за миг и забрави за вожда. Остави пушката си на земята до него, докато сложи вериги на един млад мъж. Пиер обаче беше нащрек, видя вождът да замахва с брадвата, и стреля. Воинът отскочи назад, но веднага се юрна отново и стовари брадвата си върху бандита. Вторият куршум го свали в тревата. Улучи го в ключицата и проби дупка в гърба му. Той се сви и

зави от болка. О'Лиъри се приближи и погледна към мъртвия си служител. Наведе се мълчаливо, взе пушката му и с един удар размаза черепа на вождата на канака. И продължи да го налага.

Дойде на себе си и огледа наоколо. Поне десетина местни бяха мъртви или умираха. Другите, гонени от страха, бягаха към селото. Дори и незасегнатите от куршумите воини не издържаха и хукнаха след мирните жители. О'Лиъри знаеше, че там те щяха да се регрупират и да тръгнат по следите им из обраслите с висока зелена трева склонове. Но щеше да мине време, защото вождът им бе мъртъв.

Той нямаше никакво намерение да им дава време. Заповяда на половината от хората си да тръгнат към селото, като стрелят по всичко, което мърда. Изплашените папуаси хукнаха презглава към близките гори, откъдето станаха безпомощни свидетели на грозна сцена. Бандитите запалиха къщите им и селото им пламна като факла. О'Лиъри знаеше, че този ход ще забави преследвачите им. Селяните щяха да се опитат първо да спасят покъщината си от горящите си домове и едва след това щяха да помислят за отмъщение.

След като осигури безопасност на обратния път, той нареди да подкарат първо колоната с окованите младежи и момичето, което си бе избрал, и пое назад. Докато стигнат плантациите, младите мъже щяха да са загубили всякакво желание за съпротива и послушно щяха да подпишат договорите за работа, а момичето щеше да бъде приятна компания за през нощта. Жалко, че нямаше да живее толкова дълго, за да види ярките светлини на Порт Морсби, помисли си, докато гледаше как хората му изправят колоната, като блъскат с пушките окованите папуаси. Щеше да ѝ пререже гърлото някъде из пътя и да я остави за храна на дивите прасета.

Джак Кели стоеше на палубата на парахода „Бърнс Филип“ и се взираше в града. Порт Морсби си беше същият, какъвто го бе оставил през деветстотин и петнайсети — малък, със стандартни сглобяеми къщи и ламаринени покриви, сгушен сред голи кафеникави планини и население около четиринайсет хиляди европейци. Параходът вече беше в залива и той виждаше пращните улици и дългия кей. Градът започваше от дългата пясъчна ивица на Ела Бийч, очертана с високи дървета. Дори и от такова разстояние кулата на „Бърнс Филип“, която

маркираше стария, вече позабравен търговски център на австралийската територия на столицата, се набиваше в очи. Той огледа внимателно кея с надеждата да зърне приятеля си. Надяваше се, че е получил телеграмата, която му бе изпратил преди седмица от Сидни, и че го чака.

Но беше трудно да се види нещо, целият град тънеше в гъст пушек. Навсякъде горяха огънове — така местните измолваха дъжд от боговете през сухия сезон. Също като в някой от затъntenите райони на Австралия.

— Не съм си го представял така — каза Джордж Спенсър. — Очаквах да видя зелени джунгли и кокосови палми.

Джак му се ухили и запали цигара, с което ознаменува завръщането си на тайнствения северен остров.

— Всички си мислят така. Но малко по-навътре ще видиш точно каквото си очаквал.

Джордж се облегна на перилата и се загледа към града.

— Не изглеждат толкова внушителни — посочи към планините. — Защо съм останал с впечатлението, че блокират пътя към вътрешността?

Джак дръпна от цигарата и се загледа в изпуснатата струйка дим, която се накъдри и се разсея.

— Окото лъже. Тръгни на север и ще видиш какви стръмнини ни чакат. Без да споменавам джунглата и дивите племена, които няма да се поколебаят да напълнят търбусите си с нас. Не прилича на никое друго място по света. Както и да е, скоро ще хвърлим котва и ще имаш възможност да опиташ вкуса на Папуа.

— Някоя опечена на шиш глава ли, приятелю? — засмя се Джордж.

— Студена бира и възможност да се натъкнеш на истински папуас.

След минути двамата вече стояха на кея и Джордж стискаше ръката на мъж, който се представи за стар приятел на Джак. Беше човек на средна възраст, с една глава по-нисък от спътника му, носеше чиста бяла риза, вратовръзка и шапка, характерна за тропиците. Този човек накара Джордж да ахне от изненада.

— Запознайте се: Куонг Ю Сен — господин Джордж Спенсър — представи ги Джак, който се забавляваше от изненадата на приятеля

си.

— Радвам се да се запознаем, господин Сен — измърмори англичанинът и пусна малката ръка на китаеца. Тя се бе оказала твърда като камък. — Джак не намери време да ми разкаже за вас, докато бяхме на кораба.

— Той има добро чувство за хумор — усмихна се Сен. — Не ви е казал за мен само за да се наслади на изненаданата ви физиономия.

— Толкова ли ми личи, господин Сен?

— Аз съм от методистката църква, господин Спенсър, и християнското ми име е Сен. Ние, китайците слагаме на първо място фамилното си име, а накрая личното. За мен ще е чест, ако ме наричате просто Сен, както ме нарича моят приятел Джак.

— Не мога да не отбележа, че говорите английски като местен — похвали го Джордж. — Имам предвид като англичанин.

— Завърших образованието си в мисията на методистите в Китай.

— Е, сега, когато вече срещна своя пръв папуас, предлагам да потърсим студена бира. Момчетата на Сен ще се погрижат за багажа ни.

— С най-голямо удоволствие — каза китаецът. — Наел съм двуколка. Тя ще ни отведе до моя дом, а докато стигнем, ще има време да разбера какви си ги вършил, откакто те видях за последен път през петнайсата. Чух, че си спечелил няколко медала.

След едночасово пътешествие из улиците на града Джордж се изуми отново, този път от къщата на Сен. Беше голяма стабилна дървена постройка с ламаринен покрив, заобиколена отвсякъде с просторна веранда. Добре гледани дръвчета, храсти и тръстикова растителност скриваха от погледа на обитателите ѝ унилата, жадна за вода тропическа растителност наоколо. Прозорците бяха без стъкла, но пък имаха красиви дървени капаци. На верандата ги посрещна сладък аромат на жасмин и едно местно момче, облечено с чиста риза, препасана отпред по китайски маниер.

— Хей, Дадемо — извика радостно Джак. — Ти ли си?

На лицето на младежа се появи широка усмивка.

— Когато заминах, беше още дете — плесна се по челото австралиеца.

— Аз съм, господин Джак — отвърна доволно младежът. — Господин Сен ми каза, че се връщате.

— Това е господин Джордж — посочи Джак високия англичанин, който го следваше по стълбите към верандата. — Един от онези проклетите англичани, които се заселиха в Австралия.

Дадемо кимна срамежливо.

— След твоето заминаване тук нещата малко се промениха — обади се Сен. — Имам жена и балдъза, която живее с нас.

Джак не можа да скрие изненадата си.

— Ето я моята Май Ли — обърна се домакинът към красива млада китайка, която излезе на верандата и направи лек поклон.

Май Ли имаше гарвановочерна коса, прибрана на кок, и беше наистина прекрасна в дългата бяла европейска рокля. Изглеждаше крехка като порцеланова кукла и двамата мъже веднага оцениха красотата ѝ.

— Май Ли, да ти представя моя приятел Джак Кели и господин Джордж Спенсър.

Двамата мъже измънкаха смутено поздравленията си и Сен със задоволство забеляза, че са впечатлени от жена му.

— А това е сестрата на съпругата ми, Айрис — добави той, когато на вратата се появи друга девойка.

И гостите отново се изненадаха. Джордж се молеше другите да не забележат вълнението му. Девойката беше около дваисетгодишна и притежаваше необикновена евро-азиатска красота. Беше малко по-висока от Сен. Очите ѝ бяха загадъчни и дълбоки, с особен цвят, който не можеше да се нарече нито тъмен, нито светъл. Черната ѝ коса бе подстригана по последна европейска мода. Тя не удостои гостите на зет си с поклон, бързо се обърна и влезе в къщата.

„Ледена кралица — помисли си Джордж. — Ледена кралица, заради която всеки мъж би убил.“

Сен забеляза смущението на гостите си.

— Ще ви разкажа по-късно — рече. — Но нека първо се заемем с бирата.

След богатата вечеря от чудесно приготвено месо и зеленчуци по китайска рецепта Джак се оттегли на верандата. Запали пура и се облегна на парапета.

Сен се присъедини към него и зарея поглед в тропическата нощ, изпълнена с познати и мили на сърцето му звуци.

— Твоят приятел си изгуби ума по сестрата на Май Ли. В момента тя го учи на маджонг.

— Наистина е прелестна — отвърна Джак. — И на мен ми е трудно да остана равнодушен. Каква е нейната история?

— Истинска загадка — въздъхна китаецът. — Знам само, че баща ѝ е европейец, живял в Китай. Подозирам, че е мисионер. Но жена ми не казва нищо повече.

— Значи е подходяща компания за Джордж. Той също е загадъчна личност. Бихме се рамо до рамо толкова години, но аз не знам нищо за него. Само знам, че има неограничен запас от пари, нямам представа откъде.

— Досетих се, че не е възможно ти да си финансирал всичко това, което натовариха моите момчета — изкиска се Сен, — и че сигурно приятелят ти спонсорира, каквото там кроите.

— Кроим? — възкликна Джак. — Тази дума навежда на тайна и нечестна мисия, приятелю. Уверявам те, че не е така.

Сен се загледа в меките сенки на нощта.

— Спомням си един мъж, твой познат отпреди войната — подхвърли сякаш между другото. — Беше златотърсач, Артур Дарлинг. През 1913 задигна една китоловна лодка с целия екипаж от Оракайва и се промъкна в немската територия през устието на река Маркам да търси злато. Изглежда, всичко вървяло добре, докато кукукуките не забили в него пет стрели и трябвало да бяга презглава, за да спаси живота си. Беше истински късмет, че оцеля. Надявам се, че не планираш да минаваш през територията на кукукуките, Джак?

Джак изглежда китаеца.

— Случайно да си чувал някой друг да се опитва да стигне до Маркам?

Приятелят му въздъхна дълбоко.

— Чувал съм, че Шарки Парк се мотае натам. Из пътя за Морсби.

— Парк! — плю Джак. — Сигурно Дарлинг му е подшушнал нещо, преди да умре. Чух, че двамата са били близки след завръщането на Дарлинг.

— Откъде знаеш за случилото се с Дарлинг? — попита тихо Сен. — Много малко хора са посветени.

— Нали знаеш как става. Едно момче от Оракайва е роднина на едно от онези момчета, които са работили с Дарлинг. То ми разказа за златото. Защото веднъж направих услуга на семейството му.

Сен кимна. Знаеше много добре, че на такива места като Папуа и Нова Гвинея, с малко европейско население, е трудно да се опази тайна. Като човек, чийто скромен капитал беше внимателно инвестиран в различни предприятия на острова, той си имаше собствена разузнавателна мрежа. Началният му капитал бе от набиране на наемници за немските плантации преди войната. Но той осигуряваше местни работници и за австралийските собственици. Знаеше, че Уилям — Парк Акулата, или Шарки беше ветеран златотърсач, участник в златната треска в Аляска в началото на века, и имаше богат опит в откриването и разработването на златни мини из тропиците. Така че, ако са го видели из Морсби, в бившата немска част на острова, то значи, че е надушил нещо там. Сен си спомни, че навремето Джак му бе доверил, че се е присъединил към тайна експедиция, водена от опитни златотърсачи, които вече са пресичали границата в немската част, за да огледат геологичните предпоставки на местността. Но работата им бе осуетена от местната немска полиция. Хванали ги близо до Саламануа, веднага щом достигнали брега. Инцидентът бе довел до напрежение между германските власти в Нова Гвинея и австралийците в Папуа. И само личната намеса на уважавания губернатор сър Хюбърт Мъри бе избавила австралийските златотърсачи от затвора. Немският произход на Джак, за който Сен знаеше, също помогна. И, разбира се, неговият вроден чар и сърдечност бяха успокоили Хал — шефа на немската администрация.

Сега интуицията му подсказваше, че Джак смята да се върне и да довърши започнатото преди войната. Но за да отиде там, трябваше да премине през стръмните, почти вертикални планински склонове. Освен това съществуваше риск от малария и възможността да се натъкнат на свирепите местни племена, които се появяваха изневиделица от мъглата на джунглата и засипваха със стрели

натрапниците, като ги довършваха с каменни пръти. Това беше територията на страшните кукукуку.

Сен обичаше Джак Кели. Той никога не се бе държал грубо с него заради ориенталския му произход. Може би защото самият Джак се бореше цял живот срещу предразсъдъците, свързани с наполовина немския му произход. Но той се чувстваше австралиец, и то австралиец от Южна Австралия.

Двамата мъже се сприятелиха, когато Джак го потърси, за да наеме екип за малка експедиция за търсене на злато в района на Керема. Сен бе силно впечатлен от самоуверения младеж, който прояви интерес към играта на маджонг и докато сваляха една по една плочките от слонова кост и бамбук, двамата мъже се сблизиха дотолкова, че австралиеца изпозва връзките си със сър Хюбърт Мъри, за да издейства концесия за Сен. Той никога нямаше да забрави това. Но по-важното беше, че това приятелство надхвърляше расовите предразсъдъци.

Китаецът въздъхна.

— Може би трябва да обмислиш още веднъж това, което подозирам, че планираш.

— Не планирам нищо друго, освен да потърся малко злато — отвърна Джак, загледан в нощните сенки. — Никой закон не го забранява. Както и да е, хайде да видим как се справя Джордж с маджонга. Може би с теб ще си намерим нов кандидат, готов да похарчи малко пари в тази игра.

Джордж се вълнуваше повече от изящните ръце на своята учителка, отколкото от правилата на играта. След вечерята тя се появи в традиционна прилепнала по тялото ѝ китайска рокля. Коприната беше кремава с изрисувани славеи и върбови клонки в ярки цветове. Дрехата очертаваше ясно бедрата, талията и гърдите ѝ и обикновено резервираният англичанин откри, че гледа нахално жената, коленичила на изплетения от кокосови влакна килим. Тя обясняваше търпеливо правилата на играта и всеки път, когато вдигнеше поглед към него, за да се убеди, че той разбира какво му говори, лицето му пламваше като на ученик. Но ако зле прикритият и малко безочлив интерес към нея я

бе раздразнил, то тя с нищо не го показва. Не обърна внимание на погледа му и се съсредоточи върху играта.

— Госпожице Айрис, държа да ви уверя, че сте най-красивата жена, която някога съм виждал — импулсивно изрече той, като се опитваше да не мисли за болките в коленете си, докато седеше пред ниската масичка от тиково дърво. — И се извинявам, ако моят настойчив поглед ви се е сторил невъзпитан.

Айрис наведе свенливо поглед.

— Аз не съм нещо изключително, господин Спенсър. Предполагам, че дълго време сте живели далеч от красиви дами и преценката ви е преценка на мъж, който в момента би намерил всяка жена за красива.

— Нищо подобно — възмути се Джордж. — Напуснах Австралия съвсем наскоро, а там има много красиви жени, уверявам ви, но вие... вие сте изключителна. Най-нежното цвете в градината.

Тя се престаши да го погледне и изрече със закачлива усмивка:

— Приемам с удоволствие комплимента ви, господин Спенсър, но мисля, че в момента се намирате в градина с много малко жени.

— Джордж, моля ви, наричайте ме Джордж, госпожице! За мен ще е чест.

Двамата играчи бяха толкова увлечени в разговора, че не забелязаха Сен и Джак, които бяха влезли, чуха част от разговора и се спогледаха загрижено. Джордж бе увлечен по момичето, виждаше се ясно. Дали нямаше да забрави, че е тук, за да търси неговите измислени орангоки, разтревожи се Джак. Това означаваше, че може да загуби финансовия източник, който щеше да му позволи да намери злато.

За Сен безочливото ухажване на балдъзата му от страна на англичанина беше въпрос на чест. Макар и да не беше с чиста кръв, тя все пак беше китайка. За него беше недопустимо член на семейството му да има романтична връзка с европеец. Европейците не бяха цивилизовани хора. Бяха второкачествена раса. Тази мисъл го накара да изпита вина към Джак. Той беше стопроцентов европеец, но въпреки това му беше приятел. А и той самият си беше християнин. Защо тогава го спохождаха такива мисли? Не можа да си отговори, но внезапно осъзна, че приятелството между расите не му беше по вкуса. То носеше нещастие за хората. Отлъчването на балдъзата му от

китайското ѝ семейство не беше ли нагледен пример за това? Без съмнение увлечението на англичанина по Айрис нямаше да доведе до нищо добро.

В къщата беше много студено. Паул Ман се бе сврял в малката стая, където успяваше да се скрие поне за малко от света. Някога тук имаше огромна библиотека. Книгите бяха събирани още от баща му. Сега повечето от тях бяха продадени, за да преживяват. В момента Паул не мислеше за студа. Пред него лежеше писмото, което от няколко дни очакваше с нетърпение. Съдържанието му го стопли, както напоследък нищо друго не успяваше. С новото десетилетие идваше и шансът за нов живот.

Изскърцване на стълбата му подсказа, че сестра му се е върнала. Погледна часовника и се намръщи. Беше твърде късно. Една уважаваща себе си дама трябваше отдавна да си е в леглото.

— Ерика? — повика я тихо.

Сестра му влезе в стаята и го изгледа предизвикателно.

— Не очаквай да се оправдавам. Не съм дете, а ти не си ми баща.

— И тази вечер ли беше с тях? — не можа да скрие обвиняващата нотка в гласа си Паул.

— То си е моя работа — вирна брадичка младата жена.

— Те са лоши хора, Ерика. Само една крачка ги дели от бандитите. Идеите им са опасни за Германия.

— Адолф има ясна представа — отвърна тя със замечтан поглед.

— Притежава душа на художник и сърце на войник. Един ден думите му ще променят света.

— Такива вдъхновени думи ни докараха дотук — избухна Паул.

— Красиви слова за отечеството и така нататък. Но те носят смърт, сестричке!

— Говориш като подлите евреи, които трупат пари на наш гръб — изсъска тя.

Той я изгледа изненадано. Боже мой, не можеше да познае собствената си сестра! Наистина, войната ги бе отчуждила, но той все още си мислеше за нея като за малкото щастливо момиченце, чиято усмивка успяваше да смекчи и най-коравото сърце.

— Не са само евреите, които спечелиха от войната — отвърна тихо. — Огледай се добре и виж семействата на нашите юнкери. Виж Круп и хората като него. И те ли страдат като нас? Не, скъпа, живеят в разкошни дворци и вечерят с печена пуйка. Ако става дума за вина, трябва да я търсим у богатите.

Изведнъж Ерика пребледня.

— Да не си комунист? — попита.

— Глупости! — ядоса се Паул. — Аз съм германец и се гордея с това.

— Закълни се в мама и татко, че не си комунист — настоя сестра му.

— Вече ти заявих, че не съм — повиши тон той. — Ако бях, щях да ти кажа.

Ерика се успокои. Брат ѝ нямаше да я излъже. Беше достоен човек и думата му тежеше. Според Адолф да си комунист бе равносилно на това да си евреин.

— Извинявай, Паул — рече по-меко тя. — Просто... времената са трудни.

— Знам, и затова искам първо с теб да споделя новината.

Ерика го изгледа учудено.

— Защо с мен? Мислех, че би споделил първо с Карин.

— Защото си ми сестра — отвърна простичко той. — Има купувач за къщата и писмо от Нова Гвинея.

Ерика веднага схвана връзката между двете новини и пребледня.

— Не, Паул, няма да замина за Нова Гвинея! — извика. — Няма да дойда с теб. Адолф се нуждае от мен. Трябва да му помогна...

— Спиш ли с хер Хитлер? — надигна се от стола брат ѝ.

Изплашена от погледа му, Ерика отстъпи крачка назад. Много рядко го бе виждала в подобно състояние. Но въпреки това смело заяви:

— Не. Искане ми се да съм негова любовница... Но с времето и това ще стане, и аз ще споделя...

— Ще споделиш какво? — кресна Паул. — Вилнеенето по улиците? Новото безумие, което ще доведе до нова война? Само че идеологията на твоя хер Хитлер не е толкова нова. Много пъти европейците са си патили от нея. Познавам много добре този Хитлер — продължи той с едва сдържан гняв. — Не се различава по нищо от

онези, които изпратиха моите момчета на фронта, а оттам и в ада. За тях войната е религия, но докато ние се бием до смърт, те стоят на топло в домовете си, пият си брендито и се оплакват, че не умираме с радост за тях.

Ерика бе потресена от избухването на брат си. По природа той беше кротък човек, а след войната бе станал още по-тих, мълчеше и почти не споделяше мислите и чувствата си. Сега неочаквано я хвана за раменете и я разтърси така, че тя се уплаши.

— Знаеш ли какво е да видиш в окопите плъхове, подутти от човешка плът? Да се биеш рамо до рамо с ученици, изпратени на фронта само за да достигнем числеността на французите или англичаните? Да чуеш как викат майките си, докато стискат разкъсаните си от шрапнел коремни? Не, не знаеш и се надявам никога да не узнаеш.

Изведнъж яростта му се изпари. Той пусна раменете ѝ и седна на стола.

— Всички заминаваме за Нова Гвинея — произнесе тихо. — Днес получих писмо от австралиеца, който заграби нашата плантация, докато ни нямаше. Готов е да ми я продаде отново при разумни условия. Изглежда, тази година цената на копрата е спаднала драстично, но аз вече знам с какво да я заменя.

— Няма да дойда с теб — потрепери Ерика. — Моето място е в Германия.

— Ще дойдеш — кротко каза Паул. — Забравяш, че нямаш право на никакво наследство, докато не навършиш двайсет и една. И че съгласно завещанието до навършване на пълнолетието ти аз се разпореждам с твоя дял. Така че ще се наложи да живееш с нас в Нова Гвинея поне известно време.

Ерика го изглежда стреснато. Той беше прав. И понеже оставаше само една година, докато влезе в правата си, тя щеше да се подчини. После щеше да се завърне в Германия и да заеме мястото си до своя любим Адолф.

— Само една година, братко — изсъска тя.

Паул кимна. Надяваше се, че през тази година тя ще промени мнението си. Ерика не познаваше тропиците и той се надяваше ароматът на жасмин да я задържи далеч от ужасите в следвоенна Европа.

Паул остана доволен от предложената цена за фамилната му къща и не изпита никакви угризения, че я продава на евреин. Човекът се оказа офицер от руската армия и той усети симпатия към братя по съдба. Дватама си стиснаха ръцете и документите бяха подписани.

Той изпрати новия собственик и забърза към стаята на Карин, за да ѝ съобщи новината. Нейното въодушевление не отстъпваше на неговото. И двамата съзнаваха, че заминаването ще им даде възможност отново да стъпят на краката си в онази прекрасна земя, далеч от националния, икономически и духовен упадък, който цареше в Германия. И да оставят зад себе си призраците на миналото: за Карин — смъртта на дъщеря им, за Паул — приятелите, които оставиха костите си из бойните полета на Европа.

Само Ерика беше недоволна.

— Ти продаде бащиния ни дом на евреин! — кресна злобно. — Мръсният евреин, който натрупа богатства от нашата саможертва.

— Единствената саможертва, която познава господин Розенберг, е тази на неговите момчета на руския фронт — отвърна спокойно Паул. — Последните няколко години не са му донесли никаква печалба, освен ако не наричаш печалба загубата на едното му око от шрапнел. Освен това не беше ли мръсен евреин този, който препоръча твоя безценен Адолф за Железен кръст?

Ерика само го изгледа, обърна се и излезе от стаята.

През следващите дни Паул и Карин бяха заети с подготовката за пътуването. Първо щяха да стигнат с кораб до Австралия и оттам до Папуа, Нова Гвинея. Но седмица по-късно Герхард Щал почука на вратата им. Не беше сам. Придружаваха го двама мъже с мрачни лица.

— Господин Ман — започна Герхард без обичайните прояви на любезност, нито си направи труда да се обърне към Паул с военния му чин, — имам информация, че сте продали имота си на евреин.

Паул се възмути от подобно нахалство.

— Не мисля, че ви засяга на кого съм придал имота си, господин Щал — отвърна студено и погледна предизвикателно към двамата му спътници. — Няма закон, който да забранява това.

— Не бих искал да бъда груб, господине, но съм сигурен, че като войник вие най-добре съзнавате тяхното предателство. Вие бяхте

добър офицер и човек, на когото някога се възхищавах. Така че защо трябва да предавате собствената си родина на евреите?

— Да предам родината?! — възкликна Паул, изумен от обвинението. — Войната свърши, господин Щал. Как бих могъл да я предам, когато срещу нас няма враг?

— Прав сте, господине. Останаха само враговете сред нас — тихо отвърна Герхард. — Евреите, комунистите и интелигентите искат да ни държат на колене. Всички знаят, че именно евреите стоят зад световната конспирация срещу великия германски народ.

— Ако това е всичко, заради което сте дошли, ще съм ви много задължен, ако си тръгнете сега. Имам да свърша още много работа, преди да напусна Германия.

— Ще пътувате за Нова Гвинея, която британците преименуваха на Кайзер Вилхелмланд, така ли?

— Точно така — потвърди Паул. — Тръгваме след пет седмици, не че планове ми имат нещо общо с вас.

— Един ден ние ще си върнем отново изгубените земи, господин Ман. — Изгледа го заплашително Герхард. — И когато това стане, се надявам да не се съюзите с евреите и комунистите, както изглежда правите сега.

— Продажбата на къщата не е конспирация, господине. А сега ви моля да напуснете дома ми!

Герхард кимна към придружителите си и тримата си тръгнаха. Паул затвори вратата след тях и пое дълбоко въздух. Какво, за бога, ставаше в Германия, че такива като Герхард си позволяваха да го заплашват? Погледна към Карин, която стоеше до стълбата. Тя бе чула краткото послание и беше прозряла заплахата в него.

— Нашата Германия си отиде завинаги, Паул — каза тихо тя. — Ще си отдъхна, когато заминем.

Ерика отпи от кафето, но не усети вкуса му. В мръсното кафене бяха сами с Герхард.

— Ще ми е мъчно за теб, Ерика — въздъхна той, — но знам, че ще е за кратко.

Тя облегна лакти на мазната маса и хвана чашата между дланите си.

— Ще ми се да продължа да служа на каузата — промълви. — Но Нова Гвинея е на другия край на света.

Герхард сложи ръка върху нейната. „Ако само можеше да усетиш какво чувствам към теб“ — помисли си той и сърцето му се сви от болка заради несподелената любов към тази жена, която имаше очи единствено за Адолф. От мига, в който я видя, той се влюби безумно в нея, но тя бе запленена от пламенните слова и хипнотичния поглед на приятеля му.

— Ще ти пиша редовно. Ще те осведомявам за всичко, което става тук — горещо я увери той. — И след една година отново ще си сред нас.

Ерика го погледна с благодарност. Герхард беше хубав младеж, но след смъртта на годеника ѝ единственият мъж, който успя да привлече вниманието ѝ, беше Адолф. Сега всичките ѝ сили бяха насочени към това да бъде примерна ученичка на мъжа, който я запали със страстните думи за една велика кауза — да възроди родината от пепелищата на разрухата. Тя се досещаше за отношението на Герхард към нея, но чувствата ѝ бяха насочени другаде.

— Искам да те предупредя... може би никога няма да бъдеш с Адолф — проговори мъжът срещу нея, сякаш четеше мислите ѝ. — Той се е посветил на народа си, а такива хора не търсят нормалната човешка любов. На теб ти трябва мъж, който да те обича.

Ерика бързо издърпа ръцете си от неговите и остави чашата на масата.

— Не гледам на Адолф по този начин — излъга тя. — За мен той е човекът, който ще ни поведе към бъдещето.

Герхард отвърна с тъжна усмивка:

— Това е добре. Значи чувстваме към него едно и също.

— Време е да се прибирам, Герхард — заяви Ерика. — Можеш да ме изпратиш, ако искаш.

Герхард прехапа устни, за да не издаде яда си. Подчини се безропотно и я изпрати до къщата на брат ѝ. Двамата изминаха студените сиви улици в мълчание и се разделиха любезно, но хладно. Ерика остана пред вратата, докато той се изгуби от погледа ѝ. Последните му думи продължаваха да кънтят в главата ѝ: „Ако някога се върнеш в Мюнхен, аз ще бъда тук и ще те чакам.“

Тя отвори тихо входната врата и се изкачи на пръсти по стълбата с надеждата да избегне срещата с брат си, да се пъхне в леглото и да мечтае за страстните прегръдки на Адолф.

Една седмица по-късно Паул и семейството му бяха на хамбургското пристанище. Вървяха в ледената киша към поклащащия се кораб, готов да ги откара накрай света. Карин хвана мъжа си за ръката, а с другата стисна тази на Карл. Момчето изглеждаше объркано и често-често поглеждаше към леля си, която вървеше малко встрани от тях, с ръце, скрити в маншон от лисича кожа, и мълчеше.

— Ще се върнем ли някога? — попита майка си то.

— Не знам — отвърна му с тъжна усмивка тя. — Може би един ден... за празниците...

Паул погледна крадешком към сестра си. Тя все още му беше сърдита. „Нищо — си каза. — Пътуването може да промени мнението й.“ Но дълбоко в себе си знаеше, че омаловажава проблема. Ерика беше странна девойка, той никога не успя да я разбере докрай. Винеше за това баща им, който много я глезеше. Имаше нещо в детството им, нещо, за което не искаше да си спомня. Беше толкова отдавна... Може би чувствата й към Адолф бяха последица от това минало. Не че някой щеше да помни името на този безумец след една година, смръщи се той. По времето, когато тя навърши дваисет и една, той сигурно отдавна ще е слязъл от политическата сцена и ще бъде само една забравена страница от живота на красивата му и загадъчна сестра.

Паул се запъти към готовия за отплаване кораб. Изведнъж се сети за австралийския капитан, с когото се срещнаха край Хамбург след онази битка, когато убиха Волфганг, и който също като него бе свързан с Нова Гвинея. Как ли му беше името? Не беше немско, въпреки че майка му бе германка. Дали не беше ирландско? Същото или подобно на името на онзи разбойник, за когото бе чел, че преди четирийсет години се бил срещу полицията във Виктория, облечен в железен костюм.

Нед Кели. А капитанът се казваше Джак Кели. Дали симпатичният австралиец бе оцелял във войната? И ако беше така, дали се бе завърнал в страната, която и двамата смятаха за своя?

Надяваше се да е така, искаше му се да види още веднъж бившия си враг, който тогава бе проявил съчувствие и разбиране към него.

Първата нощ на Джак в Папуа мина неспокойно. В съня си отново се пренесе в населения с писък на куршуми, трясък на бомби и задушаваша миризма на барут свят. Беше в разгара на битката, когато усети, че някой го бутна по рамото и един призрачен глас го успокоява:

— Всичко е наред, приятелю, ти си в безопасност. Всичко свърши.

Писъците и бомбите заглъхнаха. Той отвори очи и видя навелия се над него сержант.

— Извинявай, Джордж. Дано не съм събудил и домакините.

Джордж се изправи и се протегна.

— И аз не мога да заспя — изпъшка. — Виж, ако имаше нещо за пиене, да ударим по едно...

— И аз няма да откажа.

Джак стана и навлече къси панталони. Двамата излязоха на терасата, твърдо решени да не обръщат внимание на комарите. Седнаха един до друг и Джордж измъкна като магьосник бутилка черен ром. Отпи солидна глътка и подаде бутилката на приятеля си.

— Най-страшни са нощите — обърса Джак устата си с опакото на ръкава. — Всичко се връща отново и отново.

— Знам — поклати глава Спенсър. — Ще свърши ли някога? Или цял живот ще плашим младите с кошмарите си?

— Добре, че поне нямаме жени. Иначе щяхме да подлудим и тях.

— Никога не съм мислил за семейство — каза Джордж. — Поне до този момент.

Джак го погледна.

— Тя е китайка, англичанино. Много добре знаеш, че нямате бъдеще.

— Айрис е само наполовина китайка — замечтано отвърна приятелят му, после го погледна учудено. — И откъде реши, че мисля точно за нея?

— Очевидно е. Припках като ученик около нея — подсмихна се Джак. — Не откривам в теб нищо от онзи твърд мъжага, когото

познавах от фронта.

— Когато срещнеш такова божествено създание, не може да не се замислиш за семейство. През целия си живот не съм срещал такова ефирно създание.

— Не че си ми казвал нещо за този твой живот — подчерта Кели. — За теб знам единствено, че си англичанин и говориш като образован човек. Че си бил офицер в британската армия и си един от най-свестните мъже, които съм имал честта да познавам.

Джордж тайничко се зарадва на комплимента. Загледа се в нощта, сякаш гледаше в миналото си.

— Един ден ще ти разкажа кой съм бил — каза тихо.

Но Джак не се обезсърчи:

— Ясно е, че си имал много пари. И все още имаш, като гледам какво накупи за експедицията.

— И то много пари — усмихна се леко приятелят му. — Но парите не могат да ти купят щастие. Повярвай ми, знам го със сигурност. Колкото и странно да ти звучи, бях щастлив по свой начин там, в окопите, рамо до рамо с момчетата... Другото, което ме радва, е познанството ми с теб.

Джак се закашля. През цялото време докато крачеха из пътищата на Европа, никой от тях дори не бе разкрил приятелските си чувства към другия. Тази тема не беше за мъже и двамата инстинктивно усетиха, че трябва веднага да прекъснат разговора и да се помъчат да поспят. Но за Джак бе повече от ясно, че черупката, с която бяха бронирали сърцата си, се пропука заради присъствието на една жена. На Айрис.

Тази нощ той се загледа в избелялата вече снимка на другата жена, която бе влязла в неговото сърце. Знаеше, че сигурно никога няма да я срещне, и въпреки това имаше странното чувство, че е някъде наблизо. И това го успокои.

Когато сънят най-сетне дойде, в него видя едно малко момче, което беше едновременно самият той и неговият син Лукас.

На другия ден решиха да наминат към хотела на Порт Морсби. Сен им отстъпи двуколката и двамата приятели, облечени в бели костюми и широкополи шапки, тръгнаха да пийнат по нещо и „да

видят свят“. Беше чудесна възможност Джак да срещне приятели от славните дни и да научи последните новини за златните мини.

Пътят им минаваше покрай малки, запуснати селца. Жените носеха извехтели европейски дрехи, а мъжете бяха с традиционни полички до коленете. Всички им махаха приветливо и Джордж се почувства като у дома си.

Най-сетне се отбиха в тясна и мръсна уличка и спряха пред дървена постройка, покрита с нагъната ламарина. Наближаваше обяд и слънцето беше нетърпимо. Надписът над вратата твърдеше, че това е хотел, макар обстановката вътре да не го доказваше с нищо. В средата на помещението имаше билиардна маса, над която бе сложен надпис: „Моля, не заспивайте на билиардната маса, без да сте свалили шпорите!“ Джордж забеляза огромно петно на пода, което изглеждаше като от кръв, и се стресна. Джак срещна тревожния му поглед и обясни:

— Веднъж седмично тук колят овца, закачват я на онази кука и я оставят да кърви.

— Аз пък реших, че са се поразгорещили от билиарда — изсумтя англичанинът.

— И това се случва понякога — ухили се приятелят му. — Да го знаеш от мен, не залагай пари тук.

Влязоха в голямото, снабдено с климатик помещение и впечатлението, което Джордж вече имаше за австралийските барове, се потвърди напълно. Няколко мъже се подпираха на бара и те тръгнаха натам. Единият се обърна и ги измери с поглед. Косата и брадата му бяха започнали да сивеят, а загарът на лицето му издаваше дълги години живот на открито. Можеше да бъде както на трийсет, така и на шейсет години. Той се втренчи в Джак и се усмихна.

— Малкият Джак се завърна от войната — изрева той и протегна огромната си мръсна ръка. — А пък аз си мислех, че швабите са свършили това, което чернилките на север не успяха да сторят. Явно ирландският ти късмет все още работи.

— Хари, стара кримка такава! — зарадва се Джак и разтърси енергично ръката му. — Аз пък бях сигурен, че някой ревнив съпруг ти е видял сметката.

Всички се обърнаха към тях. Някои станаха, за да стиснат ръката на Джак. Джордж видя, че очите на приятеля му светят от удоволствие.

Сигурно бяха стари приятели, може би заедно са обикаляли из джунглата да търсят злато. Един поглед към облеклото им му бе достатъчен, за да разбере, че си има работа с работници, за разлика от малкото запознанства, които бе осъществил на кораба до Порт Морсби. Онези имаха чисти костюми и добре поддържани ръце.

— Хей, слушайте — извика Джак и всички притихнаха. — Запознайте се с този англичанин, мой добър приятел. Казва се господин Джордж Спенсър. И макар че е скапан британец, беше един от най-добрите сержанти в нашата армия.

— Добре дошъл, братле — се чу от всички страни и няколко чаши с бренди като по чудо се оказаха пред тях.

През следващите няколко часа Джордж едва успя да вметне по някоя дума в наситения с неразгадаеми за него термини емоционален разговор, но затова пък се почерпи добре и хареса момчетата. По някое време стана дума и за войната, тъй като двама от местните също бяха служили в армията. Но колкото и да беше пиан, успя да забележи, че Джак не пропуска възможността да насочи разговора към нещата, които го интересуват. Това не беше само разговор между стари приятели, но и разузнавателна мисия.

Когато след няколко часа решиха да се прибират, Джак вече имаше списък с местата, където би могло да се намери злато, и чиновниците, които дават разрешително за преминаването през тези земи.

На връщане поводите хвана Джордж. Докато минаваха из тесните улички на изпълнения с паянтови дървени къщи град, той откри, че е почти толкова пиан, колкото и бившия му командир. След изпитите чашки Джак дремеше до него и бълнуваше нещо, което привлече вниманието му. Изглежда, беше ядосан и обезпокоен от нещо. Произнасяше едно име, май О'Лиъри. Който и да беше този О'Лиъри, със сигурност не му беше приятел.

На сутринта Джак се събуди с ужасно главоболие. Едва успя да повдигне мрежата против комари и да излезе в градината, както си беше по къси панталони. Джордж и Айрис бяха там, любуваха се на разноцветния килим от уханни екзотични цветя. Приличаха на влюбени птичета, които си говорят с езика на жестовете. Докато ги

гледаше, осъзна, че Айрис е съвсем млада, можеше да се каже, че е още дете. Джордж беше поне с петнайсет години по-възрастен от нея, но се държеше като влюбен ученик. Реши да не нарушава идилията им и тръгна към къщата, но приятелят му извика след него:

— Джак! Слава богу, ти си жив! Онази бутилка се оказа по-тежка от която и да е атака на фрицовете.

— Както виждаш съм цял и невредим. И съм готов да се върна в Порт Морсби.

— В кръчмата ли?

— Не, ще посетим един стар приятел, който мисля, че ще задоволи чувството ти за аристократизъм.

Ръката на Джордж уж случайно докосна пръстите на Айрис и тя се усмихна. Джак видя щастливия до глупост поглед на англичанина. Никога преди не го бе виждал така спокоен и вдъхновен. Тримата влязоха в къщата, където съпругата на Сен ги посрещна с плато от пресни плодове. Свежият плодов сок отми остатъка от алкохола от главата му.

Както предвиждаше Джак, Джордж наистина бе силно впечатлен. Двамата влязоха в Държавния департамент и бяха поканени в кабинета на сър Хюбърт Мъри от служител с изряден костюм и колосана якичка.

Посрещна ги недодялан великан на около петдесет години с все още красиви черти и весели очи:

— Младият Джак Кели! Чух, че на фронта си се покрил с бойна слава от главата до петите.

— Сър Хюбърт — поздрави Джак, леко смутен от присъствието на мъжа, който беше легенда по тукашните места.

Сър Хюбърт насочи погледа си към Джордж.

— Не съм имал удоволствието да се запозная с вас — протегна ръка и се усмихна приятелски.

— Джордж Спенсър, сър — по войнишки отвърна англичанинът. — Уверявам ви, че удоволствието и честта са изцяло мои.

— Спенсър ли казвате? — изгледа го озадачено Хюбърт. — Познавам един Спенсър от времето, когато бях в Оксфорд. И той много приличаше на вас. Лорд Спенсър?

Джак забеляза изненадата в очите на приятеля си. Обикновено спокоен, той сякаш за момент излезе от релсите.

— Вероятно е далечен роднина — отвърна.

— Добре, стига празни приказки — заключи Хюбърт, склочи ръце зад гърба си и застана пред двамата посетители. — Длъжен съм да ви уведомя още преди да сте попитали — защото съм сигурен, че не те дошли без причина — отговорът ми е не. Няма да ви дам разрешение да търсите злато из неконтролираните райони. Военните служби в бившите германски територии все още не са разрешили този въпрос.

— Сър Хюбърт — вдигна ръце в знак на протест Джак, — не става въпрос за злато, а за едно племе. Наричат се орангоки.

Сър Хюбърт примига няколко пъти.

— Боже мили! — възкликна след миг. — Наистина ли вярваш в онези глупости, написани от побъркания жабар?

— Аз вярвам, сър Хюбърт — тихо каза Джордж. — Вярвам, че на този остров има неизследвани кътчета, където живеят много хора. Мисля, че кои са те и какво представляват, е един от големите въпроси на нашето съвремие. Сър, ние знаем много повече за Африка, отколкото за вътрешността на този остров.

Сър Хюбърт се обърна към Джордж и внимателно се взря в него. Колко много приличаше на младия ирландец, дето спечели британската купа по бокс за Оксфорд в тежка категория! Сравни аристократичните черти на онзи с младия мъж пред себе си, който дрънкаше за някакви орангоки.

— Какво ви кара да мислите, че там живеят хора?

— Сър, знаем, че хората са струпани по крайбрежието и по земите близо до него. Мисля, че е в природата на човека да мигрира към незаселени области. Прави го от хиляди години. Вярвам, че наследниците на хората от крайбрежието са навлезли навътре в търсене на нови територии. За мен е просто и ясно.

— Аз също съм си го мислил — отвърна бавно Хюбърт. — Говори се, че лютераните от немската мисия знаят за такива племена, но си мълчат. — После се обърна към Джак и го изгледа подозрително: — И ти наистина не търсиш злато?

— Само орангоки — отвърна той. — Джордж ме помоли като специалист по Папуа да му помогна в търсенето.

— Проклет да съм, ако вярвам и дума от това, което ми казахте и двамата — избухна в смях едрият мъж. — Но ще видя какво мога да направя. При едно условие — никакво търсене на злато. Имам и още няколко изисквания.

Ентусиазмът на Джак се изпари:

— Условия? Какви условия, сър?

— Ще вземете няколко полицайчета с вас. Засега това, но докато подпиша, мога да измисля и още нещо.

— Разумно решение — въздъхна Джак и подаде ръка, за да потвърди сделката. — Нямам думи да ви благодаря за това, което правите за човешкия прогрес, господине.

— Джак Кели, ти си истински разбойник, но служи вярно на краля и Австралия и това ми дава основание да забравя неприятностите, които ми създаде навремето с германските власти. Желая успех и на двамата ви и се надявам пътищата ви да не се кръстосат отново с тези на О'Лиъри.

Джордж веднага си спомни името. Кой беше този О'Лиъри и защо трябваше да го избягват?

След обичайните любезности те се извиниха и оставиха големия политик да си гледа работата. По напечения от слънцето обратен път към двуколката Джордж не се сдържа:

— Кой е този О'Лиъри?

— А кой е лорд Спенсър? — попита Джак.

Нито един от въпросите не получи отговор и те продължиха пътя си до дома на Сен в мълчание. Джордж не беше толкова наивен, та да повярва, че бойният му другар тръгва с него само за да му помогне да осъществи детската си мечта — да направи последното велико откритие на дваисети век — откриването на орангоките. Очевидно Джак щеше да търси злато. Но какво от това, нали си имаше партньор, способен и смел мъж? Джак бе единственият човек, когото обичаше и на когото вярваше. Тяхното приятелство беше изпитано от самия дявол. И сега бе готов да му се довери напълно в това райско кътче, където откри най-нежното създание на света — Айрис. Той беше безнадеждно влюбен в нея и единственото лекарство срещу сърдечните му терзания бе да я помоли да му стане съпруга, въпреки че я познаваше само от няколко дни. Но какво от това? На фронта ти

трябваша само няколко минути, за да разбереш човека пред себе си, и той знаеше, че я е преценил правилно.

— Ще тръгнем с лодка от Морсби и по тази река тук — проследи Джак една синя ивица на картата, — ще стигнем ето тук, между Мороб и Лий.

Джордж проследи пръста на Джак от опашката на Папуа до северния бряг на бившата германска територия Мороб в залива Хуон. Районът бе оцветен в червеникавокафяво, което предупреждаваше, че районът е под контрола на държавата, но вътрешността зад очертаното било на дългата планина с гръмкото име Бисмарк Рейндж беше в сиво, което означаваше, че районът е неизследван. Джордж беше сигурен, че там някъде ще открие орангоките.

— Изокиши още ли превозва пътници? — попита Джак.

Сен се въртеше около коленичилите пред разтворената върху плетения килим карта мъже и надничаше между раменете им. Той кимна, без да вдига поглед към приятеля си, който веднага се съсредоточи в картата.

— Няма да е лесно да изкачим планината откъм брега — измърмори той. — Трябват ни носачи. Нямаме друг избор, освен да вземем няколко затворници от „Коки“.

Джордж се намръщи. Джак забеляза физиономията му и побърза да каже:

— Бъди спокоен. По тези места това е общоприета практика. Затворниците хем намаляват присъдите си, хем изкарват някакви пари.

— Защо не заобиколим през равнината Маркам? — попита Джордж.

Сега се намръщи Джак:

— Защото всички минават оттам. Ако искаш да намериш своите диваци, ще трябва да навлезеш в по-трудно достъпните области.

— Ще ми се да проверим тук — Джордж посочи оцветената в сиво местност. Тя се намираше в центъра на острова между две планински вериги, наречени Виктор Емануил и Мюлер Рейндж. — А дотам ще стигнем по-бързо, ако минем през Маркам.

Джак като че ли се ядоса:

— Защо да не огледаме първо тук? Оттук е по-близо. Пътят, който предлагаш, предполага дълъг път по вода. Това ще намали запасите ни.

Англичанинът трябваше да се съгласи. Джак имаше опит със запасите, нали отговаряше за тях през войната?

— Добре — въздъхна леко. — Дано пък да открием нещо там.

Джак се ухили и го потупа доволно по гърба.

— Спокойно, приятел. Няма да те разочаровам.

Джордж беше наясно, че той настоява да минат оттам не заради орангоките, но доколкото това съвпаднаше с неговото намерение да навлезе в неизследваните територии, той нямаше нищо против. Може би така им бе писано — Джак да намери своето злато, а той своите диваци. Тогава и двамата щяха да имат това, което търсеха. За него златото не беше от значение. То можеше единствено да направи човека богат — нещо, което отдавна не го вълнуваше.

— Е, ако приемаме, че сме уточнили маршрута, ще се оттегля със Сен, за да обсъдим детайлите, ако нямаш нищо против — потри ръце Джак. — През това време можеш да се усъвършенстваш в маджонг с Айрис.

Джордж стана и раздвижи схванатите си крака. Не се обиди, че го изключват от разговора. И без това нямаше търпение да види Айрис. Особено сега, когато до заминаването им оставаха само няколко дни.

Намери я в градината сред огромните тропически дървета. С деликатните папратови листа, прилични на рибена кост, и разноцветните лилии мястото излъчваше красота и покой. Място, където да седнеш и да разговаряш спокойно. Да признаеш любовта си.

Подготовката им отне три седмици. Джордж остави всичко в ръцете на Джак и прекара времето в компанията на Айрис. Тя се оказа не само красива, но и интелигентна, и той трябваше да си признае с известна вина, че експедицията премина на второ място в живота му. От време на време се опитваше да се присъедини към ентусиазма на Джак, но всъщност единственото, което изпитваше, бе болката от предстоящата раздяла с любимата. Дойде в Папуа да търси изгубени племена, а вместо това намери любовта.

Айрис отвърна на чувствата му по един деликатен начин, който го накара да бъде по-въздържан. Въпреки че копнееше да я вкара в леглото си, разбра, че това не е начинът да покаже любовта си към мистериозната красавица. Но ясно забелязваше същия копнеж в очите ѝ, усещаше го при допира на пръстите ѝ.

И ето че дойде денят, когато Джак му съобщи, че са готови да наемат една от японските лодки на Исокиши и да се отправят за залива Хуон.

— Предлагам да посетим кръчмата и да полеем събитието? — каза Джак. — Да посетим Хари и да си вземем довиждане с момчетата?

Сен поклати глава:

— Не е добра идея да идвам с вас, Джак. Знаеш как са настроени към китайците.

— Ще бъдеш с мен, Сен. Никой няма да посмее да те закачи.

— Не, не е добра идея — повтори китаецът. — Вървете без мен.

Джак се обърна към Джордж, който бе застанал малко встрани от тях.

— Е, стара лисицо, какво ще кажеш да ударим по едно?

Той се усмихна насила, но се съгласи. Не му се ходеше никъде, но смяташе за свой дълг да защитава приятеля си, както го бе правил на фронта. Знаеше много добре на какво е способна тази луда глава, когато обърне няколко чашки. Ако искаха наистина да заминат на сутринта, трябваше да се погрижи Джак да се прибере цял и невредим.

Австралиецаът нахлупи голямата си опърпана шапка и тръгна към вратата, когато усети ръката на Сен върху своята.

— Внимавай, Джак — погледна го загрижено той. — Носят се слухове, че О'Лиъри се е върнал в Морсби.

Джордж забеляза лекото свиване на мускулите по лицето му, след което на устните му грейна широка усмивка.

— Това беше преди цяла вечност, друже. Не се безпокой.

Отвори вратата и бързо излезе навън.

Джордж го настигна пред двуколката.

— Време е да ми разкажеш за този О'Лиъри, Джак — каза тихо.

— Виждам, че това име ти е неприятно и искам да знам защо.

— Просто един човек, когото разстроих преди няколко години.

— Колко точно го разстрои?

— Стрелях по него веднъж — отвърна тихо той, — но не бях достатъчно точен. Щеше ми се да бях свършил работата докрай тогава, защото имам усещането, че тази вечер ще ми развали настроението.

— Стрелял си по него и мислиш, че тази вечер ще се завърти наоколо?

— В Папуа е трудно да опазиш тайна — каза Джак и се усмихна на момчето, което държеше юздата на коня. — Здравей, Дадемо. Я кажи, какво мислиш за О'Лиъри?

— Лош кучи син, господин Джак — отвърна с мрачна усмивка Дадемо. — Но вие ще убиете кучи син, господин Джак.

— Видя ли, Джордж — рече австралиеца, докато се качваше в двуколката. — Казах ти, че този О'Лиъри е гадно копеле.

Джордж зае мястото до Джак, който вече дърпаше поводите.

— Можеш поне да ми го опишеш, за да се оглеждам, в случай че се появи.

— Огромен грозник с белези и на двете бузи. Белегът на лявата буза е малко по-голям от този на дясната. Куршумът премина през двете и отнесе ченето му. Други въпроси?

— Само да ми обясниш защо, за бога, стреля по него.

— Изнасилваше местно момиче, което беше само на осем години, ако не и по-малко. Реших, че ще е най-добрият начин да отвлека вниманието му от това, което се канеше да направи. Други въпроси?

Джордж поклати глава и се загледа в прашния път пред тях. Слънцето скоро щеше да се скрие зад хълмовете и прахолякът щеше да се превърне в бледоморава мъгла. Постепенно англичанинът бе разбрал, че тук не е по-различно от пограничните райони на Дивия запад в Америка. Тук туземците все още убиваха белите с лъкове и стрели и само най-коравите и смелите мъже можеха да оцелеят. За Джак пушката беше неотменна част от живота в Папуа.

Бе минало по-малко от час, когато в бара, който в момента приличаше на кошер, където пчеличките усърдно изливаха в коремите си чаша след чаша, настъпи суматоха. Джордж се огледа, за да разбере какво става, и в същия миг един грамаден мъж застана на вратата.

— Кели, копеле гадно — гръмна гласът му и Джак се обърна рязко към него.

— Няма да видиш белезите от куршума ми, защото си е пуснал брада — изкикоти се той в ухото на Джордж.

Англичанинът пребледня. Очите на новодошлия блеснаха като на змия и в тях заигра опасно пламъче.

— Млъквай, Джак — изсъска Джордж, за да се концентрира. Беше доволен, че отказа рома, с който се наливаше приятелят му, и остана на бира. — Имаме достатъчно поводи за тревога, така че не усложнявай ситуацията.

О'Лиъри влезе тежко в кръчмата. Беше огромен мъж с буйна брада, която стигаше до гърдите му. Джордж прецени, че е някъде около четирийсетте. О'Лиъри разчисти пътя пред себе си и се запъти направо към Джак, който се бе облегнал на бара и го чакаше с усмивка на лицето.

— Молах се да се прибереш жив от войната — избоботи великанът, — за да мога да си разчистя сметките с теб.

— Не искам неприятности тук, О'Лиъри — извика барманът, за да привлече вниманието им.

— Ние с Кели ще отидем отзад — отвърна О'Лиъри и човекът зад бара кимна успокоен.

— Господин Кели няма да ходи никъде — тихо изрече Джордж.

Големият австралиец го изгледа накриво.

— Говориш като проклет англичанин — изстреля право в лицето му той и Джордж усети вкисналия дъх от алкохола. — Не обичам английските копелета, както не обичам и Кели.

Джордж си отбеляза, че ирландецът не е по-висок от него, но е много по-тежък и животът на открито бе превърнал всеки грам тлъстина в мускули. Наистина, имаше впечатляваща фигура. Когато се надвеси над него, се уплаши. Но страхът доскоро бе неизменна част от живота му и това не му пречеше все още да е жив.

— Остави ни, Джордж — нареди Джак, стана от мястото си и се опита да се задържи на краката си. — Ще отида с него отзад и ще довърша това, което започнах преди години.

Но Джордж видя, че в състоянието, в което се намираше приятелят му, бе по-добре да не се разправя със здравеняка.

О'Лиъри вдигна ръка, за да бутне англичанина назад като досадно псе. Но той вече бе готов. Удари го с такава скорост, че великанът се хвана за носа и отстъпи назад сред фонтан от кръв.

Джордж се хвана за челото, с което разби носа на натрапника. Страшно го заболя. За втори път в живота си използваше тактика от уличните боеве, наречена „Ливърпулска целувка“. Първият път беше във Франция, когато армията напускате Париж. Тогава му бе помогнала, помогна му и сега.

О'Лиъри отстъпи назад, спъна се в стола зад него и падна тежко на пода. Джордж не му даде време да се съвземе. Вдигна крак и с всички сили стовари ботуша си върху главата му. О'Лиъри изпъшка, извъртя очи и се отпусна на дъсчения под сред парчетата от счупените чаши. Гърдите му обаче се повдигаха и спадаха с бясна скорост, което показваше, че все още е жив.

— Хайде, Джак — сграбчи го за рамото приятелят му, — да се махаме, преди господин О'Лиъри да се е събудил.

Шокиран от бързината, с която англичанинът се бе справил с масата от мускули, Джак не можа да помръдне, вперил поглед в отпуснатия на пода О'Лиъри.

— Тръгвай, Джак — чу се приятелски глас от публиката. — Най-добре е всички да се омитаме, преди кучият му син да отвори очи.

Джордж повлече Джак навън и бързо го поведе към двуколката.

— Исусе, Марийо и Свети Йозеф — дойде най-послед на себе си Джак. — Мислех си, че ще съм мъртъв, преди да си отвориш устата.

— Нямах голям избор, нали? — усмихна се приятелят му. — Въпросът беше — или аз, или той.

Джак само поклати смаяно глава.

— „Камбаните бият за тееееб, а не за мееееен. Бим-бам-бум...“ — запя той може би от радост, че още е жив.

И докато двуколката тракаше по пътя към дома на Сен, Джордж започна да му приглася.

Малката лодка се удряше леко в кея. Джордж се чудеше дали ще успее да ги побере всичките. Беше малко по-широка от китоловна лодка, но беше покрита и имаше комин, което означаваше, че поне е мощна.

Джак раздаваше команди и следеше всичко да бъде надлежно натоварено. За носачи бяха наети осем затворници от „Коки“ и всеки път, когато Джак извикаше нещо към тях, те му отговаряха с белозъби усмивки и неразбираеми брътвежи. Говореха на езика моту, най-разпространения из областта около Порт Морсби. Джордж се надяваше да научи няколко думи по време на експедицията.

Към екипа бяха прикрепени и двама местни полицаи в характерните униформи от риза с къс ръкав и без яка, и къси полички. Те следяха зорко работата на затворниците. По настояване на сър Хюбърт за тях отговаряше Джак. Те излежаваха присъди за нарушаване на договора, сключен с бившите им работодатели — плантаторите. Джордж се изуми от лъскавата им черна кожа. Той бе живял известно време в Африка, но не си спомняше някога да е виждал толкова наситеночерна кожа там. „Наричаме ги бука — му бе обяснил Джак, — живеят на Соломоновите острови.“

Лодката принадлежеше на дребен, набит азиатец на име Исокиши Комине. Беше японец, строител на лодки и собственик на малка флотилия от крайбрежни лодки, които разнасяха стоки из бреговете на Папуа и Нова Гвинея. Освен това набираще наемни работници и събираше бече-де-мер — гадни голи охлюви, които за китайците бяха специалитет. Джордж не пропусна да забележи, че Сен и японецът се избягват. „Маймуна — бе просъскал Сен за другия, — истински варварин.“

Джордж се изненада. Мислеше си, че щом и двамата са от Ориента, все трябва да намерят общ език.

Към обяд багажът, съдържащ палатки, консерви, ориз, брашно, захар, сол, лекарства, оръжие и амуниции, вече беше на борда. Въпреки че не му се искаше да оставя Айрис сама, англичанинът бе

обхванат от приключенски дух. Всички на борда бяха в приповдигнато настроение, а на брега се трупаха любопитни мъже, жени и деца.

Самата Айрис стоеше малко встрани със сестра си и зет си и не сваляше поглед от англичанина. Роклята ѝ едва покриваше коленете и това привличаше погледите на европейците. Лицето ѝ бе скрито зад красив чадър за слънце. Джордж се приближи до нея и се взря в дълбоките ѝ красиви очи. Тя му отвърна с поглед, изпълнен с копнеж.

— Върни се при мен — прошепна в ухото му, преди той да се качи на лодката. — И помни, че те обичам.

Импулсивно сложи ръце на кръста му и го притегли към себе си.

Джордж усети, че му прималява от любов. Наведе се и я целуна по челото.

— И аз те обичам — отвърна тихо. — Когато се върна, ще се оженим.

Айрис се отдръпна от него и го погледна объркано.

— Ще се ожениш за мен? Но аз съм китайка.

— Но преди всичко си жена — усмихна се нежно той. — Не ме интересува дали си китайка, японка или монголка. Това, което знам, е, че ти си най-красивата жена, която съм срещал някога.

И бързо сведе поглед, за да скрие чувствата си. Там, където бе израснал, подобна емоционална проява на публично място беше недопустима. Затова побърза да се оттегли и остави Айрис застинала от изненада.

Зет ѝ, който наблюдаваше с тревога сцената, също бе запленил от момичето. Никога досега не я бе виждал толкова развълнувана и красива. Думите на англичанина накараха очите ѝ да заблестят като черни диаманти, но Сен не се зарадва на щастието ѝ. Искрено се надяваше Джордж да не ѝ предложи брак. Английските джентълмени, които имаха намерение да се върнат един ден в цивилизования свят, не се женеха за китайки, пък било то и само наполовина. Такъв брак би бил истинско бедствие и за двамата.

Джак посрещна Джордж с широка усмивка.

— Видях всичко — изкиска се той. — Страхувам се, че ще съжаляваш цял живот за тази експедиция.

— Моля те да ми станеш кум, когато се върнем в Порт Морсби — изрече тържествено Джордж. — Освен ако възразяваш срещу брак между англичанин и китайка.

— За мен ще е чест, приятелю — потупа го Джак по гърба.

В този момент въжетата бяха хвърлени и малката дървена лодка зафуча като повреден бойлер.

— Имам само едно възражение. Айрис е прекалено добра за англичанин, дори и англичанинът да си ти — пошегува се той, въодушевен от предстоящото приключение и от новината, която току-що бе чул.

Приятелят му не отговори на закачката. Обърна се и се загледа в изящната фигура на любимата си. Не мръдна от мястото си, докато тя не се превърна в неясна сянка на жена с чадър. Скоро вече не можеше да види и това. Лодката пое курс на югоизток, за да ги срещне с това, което щеше да се превърне в тяхна съдба.

Айрис не беше единствената, която остана на кея до края. О'Лиъри също следеше заминаването на лодката, само че от Ела Бийч Тим. Както винаги до него беше дребничкият смугъл французин с черни блестящи очи.

— Оная английска свиня май се навърта около балдъзата на Сен — измърмори О'Лиъри. — Какво пък, може да започнем от него. После ще се оправя и с Кели.

Той се обърна и тръгна бавно към града. Преданият корсиканец кимна в знак на съгласие и забърза след него. Каквото и да бе намислил партньорът му, щеше да бъде жестоко. Това си му бе в кръвта. Също като неговата.

С приближаването на вечерта Исокиши насочи лодката към брега. Щяха да нощуват някъде тук и да продължат напред с първите слънчеви лъчи. Избраха добро и защитено място на запад от Морсби, но комарите не им дадоха покой. Джак назначи дежурствата и организира смяната им. Мястото не му бе познато и предпочете да вземе всички предпазни мерки. За да останеш жив по тези места, означаваше да си нащрек двацет и четири часа в денонощието.

Носачите донесоха дърва от джунглата и стъкнаха огън, за да приготвят вечерята и да държат невероятно големите крокодили на безопасно разстояние. Японецът беше мълчалив човек, предпочиташе

собствената си компания. Пригответи си вечерята отделно, докато местните полицаи и затворниците споделиха ориза и консервите с риба на европейците. Освен това Джак опече безквасен хляб и отвори една кутия с говеждо.

— Какво повече може да иска човек? — въздъхна доволно, когато приключиха с вечерята и се изтегнаха върху осеяния с раковини на миди и охлюви пясък. Безлунната нощ беше ясна и тиха и звездите блестяха така ярко, че нараняваха очите.

Джордж не отговори, само подръпна доволно от пурата и се заслуша в нежния шепот на вълните. Опитваше се да не мисли за аромата на косата на Айрис. Бе го усетил, когато се бе навел да я целуне на кея, и той все още омайваше цялото му същество. Как ли щеше да реагира семейството му, когато се завърне у дома с китайската си съпруга? Веднага си представи възмущението, изписано на аристократичните им лица, и изненадата на баща си. Беше сигурен, че не е имало подобна сцена, откакто напусна полка на баща си и се присъедини към австралийската армия. Споменът му достави удоволствие и той затвори очи.

Не само Джордж мислеше за жена. Джак се загледа в ясните звезди и му се стори, че в една от тях вижда лицето на Ерика Ман. Защо този образ го преследваше? Та той не знаеше нищо за нея! Тя беше само един двуизмерен образ на парче фотографска хартия. Бе станала част от живота му само чрез писмата си до своя мъртъв годеник. Той също затвори очи и мислите му се понесоха към тъжното момче, което бе оставил в Сидни.

— Ще ми кажеш ли нещо повече за онзи тип от бара? — попита Джордж.

— Случи се една година преди мобилизацията — започна той. — О'Лиъри работеше за Сен, набираще работници. Из града се заговори, че той и партньорът му, френски боклук, убивали онези, които отказват да подпишат договор за работа. Една вечер го видях, че дърпа едно момиче по улицата. Последвах го, исках да разбера какво става. Той я завлече в храстите и се хвърли върху нея. Извиках му да я остави на мира. Той ме напсува и ми каза да се махам. Извадих револвера и стрелях. Когато научи какво е станало, Сен го уволни. Тогава О'Лиъри се закле, че ще ме убие, и знам, че ще опита, затова не сядам с гръб към вратата.

— Постъпил си правилно — отбеляза Джордж. — Обаче имам чувството, че този мръсник е добавил и моето име в списъка на враговете си.

— Обзалагам се, че е така. Не заставай на пътя му и всичко ще е наред. Сен също е в списъка. Но той има хора, които го пазят и държат О'Лиъри на мушка.

— Властите защо търпят всичко това?

Джак се засмя.

— Ние сме в Папуа, приятелю. Това, което янките наричат дива земя. Тук хората сами се оправят помежду си.

Джордж очакваше този отговор. Прекараните в окопите години го бяха убедили, че законът на Дивия запад властва навсякъде по света. Цивилизацията само го бе поразкрасила и прикрила зад слой фина мазилка. Но тук, в Папуа, мъжете действаха без страх от наказание.

Постепенно тихите разговори на хората около огъня и нежният шепот на морето го приспаха. В съня си той видя Айрис. Двамата бяха в окопа под непрекъснат дъжд от куршуми. Тя беше цялата в кръв и го викаше. Джордж си пробиваше път към нея през растящите купчини от трупове и парчета от човешки тела, разкъсани от бомбите. Той изстена и образите изчезнаха.

Айрис сложи в рамка снимката, която Дадемо им бе направил, докато с Джордж се разхождаха сред папратовата горичка. Вечно усмихнатият папуас бе запечатал завинаги черно-белия образ на сериозен и изискан англичанин и притисната в него китайка, която се усмихва свенливо към обектива.

Тя се загледа в очите на Джордж и въздъхна загрижено, но щом си припомни обещанието му, че ще се оженят, се усмихна. Бе споделила веднага със сестра си и тя се зарадва, макар и с известни резерви, защото знаеше, че Сен ще е против. Айрис обаче не се съмняваше, че ще сломи съпротивата му.

Бяха минали три седмици откакто Джордж замина и тя усещаше липсата му като тъпа болка в гърдите. Нима тази болка не беше доказателство за любовта, помисли си. В началото се държеше студено с Джордж, но кроткият му нрав и преданият му поглед премахнаха преградата, която тя бе поставила. Джордж беше благороден мъж и не

позволи на обзелата го страст да излезе от контрол. Тя му бе благодарна за това и с трепет очакваше завръщането му.

Днес Айрис бе решила да се разходи с любимия си кон. На няколко километра отгук имаше село, където живееха нейни приятелки. Щеше да поседи малко с тях, да се посмее и поклюкарства. На връщане имаше намерение да мине през близкия хълм и да набере диви цветя. Сухият сезон бе свършил и дъждът бе превърнал ръждивокафявите склонове в пъстроцветен килим. Сигурно щеше да се изпоти от усилието, но красивите цветове на понсената си заслужаваха това малко неудобство.

Айрис не се страхуваше да язди сама. Местните селяни я познаваха и я обичаха. Тя облече модерните бричове, ушити по последен английски модел, отиде към конюшната, където Дадемо вече я чакаше с оседлания кон. Беше добра ездачка и спокойствието ѝ се предаде и на животното. Айрис махна на Дадемо и пое леко по пътеката. Момчето изчака ездачът и конят да се скрият от погледа му и се зае да помете верандата. Трябваше да съобщи на господин Сен, че балдъзата му е на езда, но ще се върне преди залез. Но господин Сен беше в града с госпожата си и сигурно щеше да се върне по тъмно. Да се мотае тук и да го чака цял ден беше загуба на време. Щеше да свърши работа и да отскочи до съседното село за бетел. Тъкмо щеше да си е вкъщи, когато те се върнат.

Айрис пришпори коня и той полетя в галоп между зелените хълмове, осеяни с чадъроподобните огненочервени корони на нискостеблените дръвчета. Свободата я опияни, цялото ѝ същество затрептя от радост. Устремена напред, тя не разбра, че някой стреля; само усети, че конят под нея потрепери. До ушите ѝ достигна пукот, а след него болезнено цвилене, прилично на човешки писък. Животното се строполи на земята.

Тя извика от болка и с вика излезе и въздухът от гърдите ѝ. Опитва се да поеме въздух, но нещо ѝ пречеше. Тя безпомощно се загледа в синьото небе, пред очите ѝ внезапно падна кървава мъгла. Постепенно възстанови дишането си и едва тогава усети тежестта на коня върху крака си. Беше приклещена под трупа му и не можеше да се

измъкне. Поклати невярващо глава. Едва сега осъзна, че пукащият звук беше изстрел от пушка. Конят ѝ бе застрелян.

О'Лиъри свали пушката и се усмихна доволно. Знаеше си, че няма да пропусне. Маузерът беше чудесно балансирана пушка и куршумите ѝ достигаха цел на около триста и петдесет метра.

— Сега да видим дали госпожица Айрис ще бъде така добра да ни позабавлява малко.

Пиер се ухили и свали бинокъла. Днес късметът беше на тяхна страна. Единствено късметът бе довел момичето близо до временния им лагер зад селото. Той я забеляза и приятелят му вдигна пушката. Да улучиш галопиращ кон от такова разстояние беше наистина голяма работа. И тепърва им предстоеше удоволствие, което не можеше да се сравни с нищо друго.

Айрис напрегна всички сили, за да освободи крака си, и в същия миг видя двама мъже да слизат от близкия хълм. Те се приближиха бързо и скоро различи огромния мъж с пушка на рамо и по-дребничкия, който подтичваше до него.

Напъна здраво и успя да освободи крака, опита се да стане и извика от болка. Кръвта потече през плътно прилепналия към крака ѝ брич и тя разбра, че е безсмислено да опитва повече. Не беше в състояние да избяга от бандитите. Отпусна се на земята, затвори очи и започна да се моли.

О'Лиъри стигна пръв, подпря се на пушката и коленичи до нея.

— Малко си се поодраскала, хубавице — изрече равнодушно.

Тя се вгледа в студените му очи и направи единственото, което можеше. Преодоля страха си и се изплю в лицето му. Той я удари.

— Трябва да сваля панталоните ти — изсъска злобно и извади нож от колана си, — за да видим колко е дълбока раната.

Айрис се опита да избяга, но движението ѝ причини нечовешка болка и тя изпищя. О'Лиъри я хвана през кръста и с едно движение на ножа срязва панталоните ѝ. Обърна я по корем и смъкна бричовите ѝ. Пред очите му изскочиха млечнобелите ѝ бедра. Той разтвори краката ѝ. Пиер не откъсваше очи от сцената и жадно облизваше устните си.

— Интересно, как ли ще реагира твоят женчо, когато разбере, че си спала с истински мъж — подигра се О'Лиъри. — Ще ми се да видя как онова копеле Кели го успокоява, когато разберат как си се молила за секс на стария Пиер и моя милост. Ох, ама те май не са тук, нали? Колко жалко, че няма да могат да видят как двама мъжкари яздят една китайка и тя крещи от удоволствие.

Според Джордж тук само си губеха времето. По негови изчисления минаваше вече трета седмица, откакто японският капитан ги остави на красивия бряг, недалеч от устието на малка река в залива Хуон. Исокиши трябваше да ги чака тук след два месеца, за да ги върне в Морсби. Но дали щяха да издържат дотогава в джунглата? Той въздъхна дълбоко и провери дали фотоапаратът му е в изправност след относително спокойното пътуване от Порт Морсби до Хуон.

Един ден, докато си пробиваха път с мачете през гъстата растителност, Джак неочаквано съобщи, че е Коледа. Но когато се намираш наред вонящо блато в дълбоката джунгла, Коледа не означава нищо за теб. Отхвърлиха мисълта за коледни подаръци и продължиха бавно към твърда земя.

Дните тук си приличаха като две капки вода. Вървяха и вървяха, достигнаха до величествените дъбови и лаврови гори, увити в красиви пълзящи растения, които изпъстриха монотонното зелено с огненочервено. Но тази красота им донесе само проблеми — шиповете на ратановите палми и острите листа на лианите изподраха до кръв ръцете и лицата им.

Джордж се възхищаваше все повече от приятеля си, който имаше енергия за стотина и атакуваше безстрашно неизследвания район без карта и компас.

Най-после зелените гори отстъпиха място на студената мъгла и стръмните склонове на планината, която изкачваха в момента. Сега бяха в царството на лишеите и мъховете, примесени с папрат и орхидеи, които пламтяха в екзотични цветове. Тук-там се виждаха ярките цветове на рододендрона. Около тях цареше пълна тишина, съвършена в своята красота и в същото време, малко зловеща, тя поглъщаше звука от стъпките им и ги караше да се ослушват. Вечер Джордж изтощен се просваше до вечерния огън и се питаше дали търсенето на митичните орангоки не е някаква лудост. Досега не бяха срещали жива душа, въпреки че полицаите и носачите бяха категорични, че страховитите кукукуку следят всяка тяхна стъпка.

През нощта всички бяха неспокойни и се вслушваха във всеки звук, идващ от гората, във всеки писък на птица или шумолене на листа.

В края на четвъртата седмица пред тях се показва голият планински връх. Джак даде почивка, за да уточни следващия етап от експедицията и да прегледа запасите. Хората се настаниха под короната на огромно дърво, разпънаха палатките и той се зае с инвентаризацията. Джордж забеляза намръщената му физиономия:

— Май не върви според плана, а?

— Така е. Колкото и пари да имаш, не можем да понесем из джунглата повече от това, което вече сме взели.

— И колко време мислиш, че ще издържим с това, което имаме?

— Най-много три седмици. Надявах се да се натъкнем на село и да разменим малко стока срещу храна, но, изглежда, че районът не е населен. Преди войната, когато обикалях с момчетата, винаги успявахме да се доберем до населено място.

Джордж въздъхна. Досега не бяха постигнали нищо. Да се върнат, означаваше да се признаят за победени. Нямаше да има снимки на орангоки, нито интересни местни артефакти за Британския музей.

— Какво ще правим — попита тихо.

— Малко по-нагоре има извор. Видях го, докато изкачвахме последния връх — каза Джак, докато проверяваше затвора на пушката си. Ежедневното почистване на оръжието беше въпрос не само на навик, но и необходимост. — Докато вие с момчетата си почивате, ще отида да хвърля един поглед.

Джордж забеляза, че приятелят му взе със себе си и старото златарско корито. Поне той имаше някаква надежда, въпреки че така и не получи разрешително за работа в бившите германски провинции. Той никога не повдигаше въпроса за изчезването на Джак от лагера, когато прекарваха нощта близо до река или извор, макар да знаеше какво прави. Приятелят му винаги се връщаше разочарован, седнаше уморено до огъня и пиеше мълчаливо чаша след чаша от горещия чай. „Какво пък, дано има късмет“ — помисли си Джордж, протегна крака и се замисли какво му предстои да свърши, преди да продължат. Вече общуваше свободно с местните. Знаеше доста думи на моту и дори си разменяше шегички с полицаите.

В първия момент Джак замръзна на място, както беше нагазил до колене в ледените води. Нещо блестеше между речните камъни. Нещо, за което човек бе готов да даде живота си.

— Боже, милостиви! — възкликна, докато пъхаше ръка във водата, за да вдигне един голям плосък къс с размерите на кухненски нож.

Слънцето вече се скриваше зад планината, но Джак все още беше във водата. Страхуваше се да не пропусне някой къс. Ето там, понагоре, проблесна изгладено от забързаните води парче. Преди мракът да захлупи планината, успя да намери пет подобни по големина златни къса. Пресметна грубо стойността на намереното и се оказа, че е изкарал надницата си за две години. И то, без да използва коритото.

Най-сетне намери сили да излезе от водата. Сърцето му щеше да изхвъркне. В джоба си имаше цяло състояние. Дори и в най-смелите си мечти не се бе надявал на подобен късмет. Беше толкова развълнуван, че изобщо не усети промяната около себе си, докато крачеше към лагера. Джунглата някак внезапно притихна, но той не обърна внимание. Не обърна внимание и на десетките очи, които го следваха с любопитство и страх иззад огромните стволоче на дърветата. Мислеше само как да стигне по-бързо до лагера. Вече виждаше събраните край огъня хора, които бяха свели глави над картата и обсъждаха нещо. Да открие така лесно толкова големи парчета злато, можеше да означава само едно — бе открил майката, главната жила, която според мнозина от старите златотърсачи се намираше именно тук, в неизследваната част на Папуа.

— Джак — извика Джордж. Пушката беше в ръцете му. — Забеляза ли нещо необичайно по пътя?

Австралиеът инстинктивно погледна през рамо. Гората зад него мълчеше злокобно.

— Не, защо? — отвърна и забърза.

— Момчетата усещат нещо.

След миг беше вече до огъня. Съгледвачите поглеждаха тревожно към джунглата, а полицаите си играеха нервно със спусъците на пушките.

— Видяхте ли нещо? — обърна се той към по-възрастния от тях.

— Не, сър — отвърна той. Очите му не се откъсваха от тъмните сенки на близката гора, — но съм сигурен, че кукуку са наблизо.

Просто го знам.

Джак прие насериозно интуицията на папуаса. Столетията, прекарани в непрекъснати войни между отделните племена, бяха изострили инстинктите на тези хора и те подушваха опасността отдалеч. Сложи ръка на рамото му и за да му вдъхне кураж, се пошегува:

— Е, какво пък, слагай казана, може днес да вечеряме със задушен кукукуку.

Шегата му разведри полицая.

— Може да е вкусно — опита се да се усмихне той.

— Ще осигурим постове през цялата нощ — продължи Джак и папуасът закима енергично с глава.

Друго нищо не можеха да направят. Беше сигурно, че ги наблюдават от джунглата. Всички се надяваха диваците да се заинтересуват от дрънкулките, които бяха донесли именно с тази цел, особено от раковините на рака тоя. Племената от вътрешността ги ценяха повече от злато.

Джордж му наля чаша чай и Джак я пое с благодарност. Нощният студ пълзеше надолу по планината и той вече го усещаше в гърба си. Или пък беше страх от предстояща опасност? Не знаеше каква, но беше уверен, че изпитаните през годините на война инстинкти не го лъжат.

— В опасност ли сме, Джак? — попита спокойно Джордж, но ръката му стискаше здраво пушката.

— Тук човек никога не знае — отвърна приятелят му и се загледа в черните хълмове над тях. — Просто внимавай.

— Мислиш ли, че са онези кукукута, за които чухме?

— Всички племена отгатык Морсби се наричат кукукуку. Може да са твоите орангоки. Които и да са, сигурен съм, че са по-уплашени от нас. Нека да се заемем с нашите си задачи, пък ще видим какво ще стане. Може всичко да се размине.

Джордж се довери на опита на приятеля си. Който и да ги наблюдаваше, не биваше да разбере, че се страхуват. Ако всичко вървеше добре, може би мечтата му да покаже на европейците невиджани досега древни племена, щеше да се осъществи. Нека да видят къде е райската градина тук на земята. Пък ако имаха късмет,

може би щяха да успеят да разменят малко храна срещу раковините, които носеха със себе си.

Постепенно всички се върнаха към обичайните си занимания. Пригответе вечерята, хапнаха и извадиха пурите с чаша горещ чай. Носачите се скупчиха около техния огън и кротко задъвкаха своя бетел. Всички бяха относително спокойни.

Джак извади керосиновата лампа и две одеяла от палатката и предложи на Джордж да спят отвън, близо до големия дънер на огромното тропическо дърво. Полиците щяха да останат на пост, Джак и Джордж щяха да ги сменят след полунощ. Единият щеше да спи, другият да будува, после обратното. Така щяха да дочакат утрото.

— Напомня ми за старите времена — измърмори Джак и се зави до брадичката, — когато бяхме на фронта.

— И на мен. А аз си мислех, че всичко вече е минало. Не си представях, че и на стари години животът ми ще бъде все така вълнуващ.

— Но ще стане, когато се върнеш в Морсби и се пъкнеш в леглото на Айрис — пошегува се Джак. — Мечтай си за този момент и ще заспиш като къпан.

Джордж се усмихна и се загледа в бързо движещия се по небосклона облак, който протягаше пръсти към звездите и те изчезваха, сякаш ги криеше в пазвата си. Той броеше всеки ден, всеки час и всяка минута, прекарана далеч от Айрис, сигурен, че този копнеж, който изпълваше сърцето му, е голяма и красива любов.

— Обичаше ли жена си, Джак? — попита тихо той.

— Не знам — отвърна приятелят му. — Предполагам. Все пак имахме дете.

— Липсва ли ти сега?

— Хайде сега, какви са тези сериозни разговори посред нощ? — опита се да избегне отговора Джак.

— Извинявай, не искам да се бъркам в личния ти живот.

— Нямах предвид това — малко виновно каза приятелят му, но не обясни какво всъщност е имал предвид.

„Не, не я обичах — замисли се той. — Беше нещо, което просто се случва между двама млади, прекалено млади, за да си дадат сметка за последиците.“ Инстинктивно бръкна в джоба си и напипа портфейла, където пазеше снимката на Ерика. Как бе възможно да

изпитва такива чувства към жена, която никога не бе виждал? Не знаеше за нея нищо, освен че е обичала убития войник?

Облакът най-после открадна всички звезди от небето и не след дълго Джак усети, че нещо капна на лицето му. Зави се през глава и съжали за решението си да спят тази нощ на открито. Но нямаше да умре от един дъжд, двамата с Джордж бяха преживели много по-тежки нощи из заснежените полета на Франция.

Дъждът изведнъж се изля като из ведро върху тях, а Джак си помисли, че то плаче за младите момчета, които оставиха костите си в разораната от мини европейска земя.

Десетките черни очи също не се уплашиха от дъжда. Продължаваха да ги гледат от тъмната пазва на тропическата гора.

Чаршафите бързо подгизнаха от потта на телата им. Паул Ман, обут само с памучни наполеонки, които предвидливата Карин бе купила в Сидни, отново смени позата, с надеждата да намери покой от ужасната жегата. Жена му беше с гръб към него и на бледата луна се очертаваше красивата извивка на хълбока ѝ.

Горещината в малката хотелска стая беше непоносима. Паул се чувстваше виновен, че реши да спести малко пари и не нае по-просторна стая. Ерика и Карл трябваше да делят една стая и едно легло.

Макар че беше късно, гласовете на пияните мъже от бара на първия етаж все още не им позволяваха да спят. Паул се молеше да си тръгнат скоро и ако имаха късмет преди изгрев да излезе ветрец, може би щяха да успеят да поспят.

Докато корабът навлизаше в пристанището на Таунсвил, той получи телеграмата, в която австралиеца, съгласил се да им продаде обратно плантацията, сега се отмяташе от думата си. Паул не знаеше какво друго да направи, освен да остави семейството в Таунсвил, да отиде сам до Нова Гвинея и да си потърси някаква работа. Като се установеше, щеше да ги вземе при себе си. Щом слязоха в града, той потърси подходяща къща за жените и за Карл и този път имаше късмет. Един австралиец от немски произход им даде под наем малка постройка с парче земя, съвсем близо до града. До седмица щяха да се преместят и Паул щеше да замине за Порт Морсби.

Като видя къщата, Ерика се намръщи. Беше прекалено далече от светлините на града. Там все пак имаше с какво да се разсее, но тук беше като на село. Карин обаче се влюби в нея от пръв поглед. Макар и малка, къщата имаше кокетна градина с екзотични цветя. Имаше дори и веранда, на която може да поседиш в края на деня.

— Паул?

Той знаеше, че жена му е будна, тя знаеше, че мъжът ѝ не спи.

— Какво ще правим? Има ли смисъл да ходим в Нова Гвинея?

Паул не отговори веднага. Нямаше отговор. В Германия продадоха всичко, изгориха мостовите към Европа. Парите бяха преведени в Австралия чрез британска банка. Сумата щеше да им стигне за година, но после...

— Може би ще успея да намеря работа като управител на плантация някъде около Финсшафен — отвърна несигурно той. — Имам опит и познавам местните.

— Някъде четох, че австралийската администрация мрази немците. Когато в началото на войната нахлули в Нова Гвинея, започнали да избиват нашите без причина.

— Тогава бяхме във война — успокои я той. — Тогава много добри мъже правеха жестоки неща. Но сега войната свърши и много държави започнаха да възстановят разрушеното. Затова търсят опитни хора, а не останахме много.

Карин се обърна и го погледна в очите.

— Хората в Сидни не бяха много любезни с нас.

— Австралийците загубиха много хора във войната. Трябва да мине време, докато заздравеят раните.

— Всички австралийци ли ни мразят? — попита отчаяно тя, сякаш беше дете, което молеше майка си да му обясни.

Сърцето на Паул се изпълни с любов към тази жена, която му се доверяваше напълно и бе тръгнала след него, без да задава въпроси. Помилва я по бузата и неочаквано усети ръката ѝ върху своята.

— Не всички — каза пресипнало. — На фронта срещнах един австралийски офицер, който е живял в Папуа преди войната. Говореше свободно немски, тъй като майка му е била германка. Беше добър човек. Надявам се да е останал жив и да се е върнал при жена си и сина си, както аз се върнах при вас. Чудя се къде ли е. Сега можем да бъдем приятели, а не смъртни врагове.

Въпреки горещината Карин се притисна към мъжа си и той почувства, че топлината не идва само от тропическия въздух. Плътна ръка от рамото ѝ към нежната извивка на талията и хълбока ѝ и усети, че не му достига въздух. Двамата все още не бяха правили любов след завръщането му от английския затвор. Но този път стана чудо. Жена му не се отдръпна и го смая, като повдигна ризата си и сложи ръката му между бедрата си. Паул се разтрепери.

— Желая те, скъпи мой — прошепна тя и се отпусна в ръцете му. — Не мога повече. Прекалено дълго бяхме разделени.

Той се почувства отново млад като гимназист. Припомни си времето, когато бе видял за пръв път гола жена. Тя се къпеше в Рейн в един горещ летен ден, много преди фанфарите на войната да го призват на бойното поле.

Паул придърпа с треперещи ръце красивите бедра на Карин към себе си. Отне му по-малко от секунда да освободи от бельото и себе си, и нея, и навлезе нетърпеливо, точно както го правят гимназистите. Карин изстена. Той не разбра дали бе от удоволствие или от болка, но сега това нямаше значение. През следващия час те се любиха диво, като разгонени животни. Сякаш знаеха, че светът свършва, и бяха решили да го правят до последния си час.

Щом утолиха жаждата си един към друг, Карин се отпусна по гръб. Горещината в стаята вече не я притесняваше. Обърна глава и потъна в дълбок, необезпокояван от никакви тревоги сън. Бъдещето им беше неясно, но мъжът ѝ беше до нея и тя вярваше в нежните му ръце, които я залюляха в прегръдка.

Паул не можа да заспи толкова бързо. Прегръщаше жена си, докато не се убеди, че тя е спокойна и горещината не я притеснява вече. После я целуна леко по челото и внимателно отдръпна лепкавите си от пот ръце от нея. Все още бе в еуфорията на страстта и не осъзна, че по лицето му се стича не пот, а сълзи. Усети ги едва когато премрежиха погледа му и се зарадва, че Карин не вижда слабостта му. На фронта не бе пролял нито една сълза. Бе облякъл сърцето си с желязна броня и единственият човек, който успя да я пробие, бе жена му. Изведнъж усети, че каквото и да става, те ще оцелеят, защото бяха възстановили любовта си точно тук, в този хотел, в този мрачен град някъде из източния бряг на Австралия.

На долния етаж Ерика лежеше и се къпеше в пот. На двойното легло до нея спеше шестгодишният ѝ племенник. В съня си той се мяташе като риба на сухо. Жегата беше нетърпима. И нова като усещане, макар че на идване бяха спрели за малко на остров Цейлон, и през нощта, докато лежаха в каютите си, тя бе разбрала, че оттук нататък ѝ предстои да се облива в пот всяка нощ, прекарана в

тропиците. Но тогава поне можеше да се разхожда по палубата и да улавя всяка целувка на лекия тропически бриз. Тук горещината беше навсякъде и разходката из коридорите не ѝ помагаше.

Ерика също се замисли за бъдещето. Бяха в безизходица и брат ѝ бе виновен за това. Но сега беше по-страшно — бяха на хиляди километри от дома, на далечна и непозната земя, сякаш на друга планета. Пред нея беше безумието, наречено Нова Гвинея. Белият пухкав, почти безплътен сняг бе останал далеч зад нея. Ах, какво не би дала, за да почувства ледената му прегръдка!

Какво ли ставаше там в нейно отсъствие? Дали Адолф успяваше да привлече нови предани на идеята хора? Споменът за красивия войник с изпепеляващ поглед и остър, изискващ внимание глас я накара да забрави за жегата. Затвори очи и си представи, че той я държи в прегръдките си и сваля дрехите ѝ.

Ерика притисна силно бедрата си едно в друго. Желанието я прониза като остра болка в слабините и тя едва не извика. Беше възбудена, бедрата ѝ бяха влажни. Стисна зъби, но не можа да сдържи напрежението, което излезе през устата ѝ като стон. Карл измърмори:

— Добре ли си, лельо?

— Да, Карл — прошепна виновно Ерика, — само малко ме боли коремът.

Искаше ѝ се той да заспи по-бързо, за да успокои агонизиращото си от желание тяло. Тя знаеше как. Често го бе правила през войната, докато си мислеше за Волфганг. Сега обаче щеше да мисли за Адолф. Фантазиите, свързани с годеника ѝ, отдавна се бяха превърнали в романтични спомени за откраднати мигове из полето, когато за пръв път осъзна какво означава мъж и жена да бъдат едно. Волфганг беше прекрасен любовник, но споменът бе избледнял и не ѝ даваше това, което желаше.

А какво всъщност желаше. Дива и жестока любов, за да удовлетвори онова диво и жестоко желание, което се криеше из потайните тъмни ъгли на нейното подсъзнание? Още като дете, докато гледаше как жребецът покрива кобилите във фермата им близо до Мюнхен, тя изтръпваше от желание пред бруталната мощ на красивия самец. Това бе секс без любов, пълно отдаване на забранените желания и може би затова я привличаше. Сега Адолф бе нейният жесток и всевластен господар на най-забранените ѝ желания. Страстта я

подлудяваше, трябваше да я успокои. Нищо друго не беше от значение, докато не усети онази разтърсваща тялото ѝ експлозия, която я правеше кротка и щастлива.

— Карл? — прошепна тя. — Спиш ли?

Детето не отговори. Ерика въздъхна и потърси удоволствието по единствения познат ѝ начин. Но Карл не спеше. Лежеше скован от страх и срам и слушаше звуците, които издаваше леля му.

Сутринта семейството се събра в трапезарията на хотела и Паул се зачуди на настроението на сина си. По природа момчето беше весело и бърливо, но тази сутрин бе забило нос в чинията с пържени яйца и мълчеше. Карин сияеше, сляпа и глуха за тревогите на другите. Апетитът ѝ тази сутрин беше завиден — с пържените яйца изяде една пържола и две препечени филийки с масло. За разлика от Германия тук храната беше обилна и разнообразна, дори и Ерика трябваше да го признае.

Впрочем, тази сутрин тя също бе необичайно мълчалива. Обикновено се оплакваше от всички и от всичко, но сега мълчеше, съсредоточила цялото си внимание върху храната. На нея също не ѝ липсваше апетит.

— Прекрасен ден — опита се да разведри обстановката Паул. Каза го на английски, за да упражнява езика, с който щяха да си служат тук. — Мисля, че пътуването до Порт Морсби ще ми се отрази добре.

— И аз се надявам — изчурулика Карин и погали Карл по бузата. Синът ѝ се сви от докосването ѝ и отблъсна ръката ѝ с болезнена гримаса. „Сигурно е от възрастта“ — помисли си тя и реши да не го коментира.

— И какво ще правиш в Папуа? — за кой ли път попита Ерика и за кой ли път тонът ѝ бе обвинителен.

— Ще разпитам дали някой си търси управител — отвърна кротко Паул. — С моя опит съм сигурен, че лесно ще си намеря работа. Надявам се бързо да спестя пари за собствена плантация. Времената се променят и според мен по-неопитните собственици скоро ще започнат да продават земята.

— Значи ще стоим в тази адска дупка, докато някой се съжали към бившия си враг и му даде някаква работа — мрачно произнесе

сестра му. — Чух добре какво говореха пасажерите на кораба за живота в това диво място. Нима не те е грижа за сина ти и жена ти?

— Грижа ме е — изръмжа Паул, — но няма да поведе никого с мен, преди да съм сигурен, че ще мога да го изхраня и да му намеря подслон. И колкото и да ти е мъчно, това включва и теб, сестричке.

— Ти наистина ме мразиш — избухна Ерика и скочи от масата. Съдържанието на чинията пред нея се разпиля на пода. — Винаги си ревнувал, защото татко обичаше повече мен, и сега продължаваш да ми отмъщаваш.

— Сядай веднага — нареди ѝ Паул. — Това не е истина. И да сме наясно — докато навършиш двацет и една, ще правиш каквото ти кажа.

Ерика седна на мястото си. Да, щеше да прави каквото ѝ каже, но навърши ли двацет и една, ще вземе дела си от наследството и ще се върне в Германия. Брат ѝ не разбираше какво е патриотизъм. За него съдбата на семейството беше преди тази на собствената му страна. Глупак!

Продължиха да закусват в пълно мълчание, но Карин вече нямаше апетит. Винаги бе знаела, че зълва ѝ има труден характер и е склонна на истерични сцени. Но по време на войната Ерика я бе спасила от ужасяващата самота и въпреки разликата във възгледите им двете се бяха сблизили. Ерика непрекъснато нараняваше Паул. Ето, и сега на лицето му се изписа болка. Това започна да я отчуждава от младата девойка. Тя обичаше мъжа си и с всеки ден любовта ѝ ставаше все по-силна. Каквото и да ги чакаше в бъдеще, той щеше да намери начин да върне на семейството нормалния живот. Тя самата очакваше с нетърпение аромата на тропическите цветя и зеленината на джунглата. Беше убедена, че няма дълго да живеят разделени един от друг. Паул беше способен мъж, скоро щеше да намери работа и да ги вземе при себе си. И за нея заминаването им за Нова Гвинея беше като завръщане у дома. Германия беше в руини и ако Ерика искаше да се върне там, прав ѝ път. Двамата с Паул щяха да останат тук и да построят новия си живот.

Утринната мъгла все още стискаше студените си пръсти около лагера, но слънцето вече надигаше глава и скоро единственото спасение от потта и прахта щеше да бъде топлата вода в манерките.

Джордж се събуди с усещането, че нещо не е наред. В три часа през нощта предаде поста на Джак, сви се под одеялото и спа непробудно допреди миг, когато изведнъж отвори очи с мисълта, че нещо става. Или пък не става това, което трябва.

Тревогата бързо прогони съня. Джак не спеше, шепнеше си нещо с двамата полицаи. Пушките и на тримата бяха в ръцете им. Веднага разбра, че приятелят му е неспокоен. Бе виждал подобно изражение на лицето му преди всяка предстояща битка.

Огънят не бе запален за закуска, а местните съгледвачи се бяха скупчили един до друг и гледаха изплашено към гората, която все още беше в прегръдката на мъглата.

Джак остави двамата полицаи и дойде при него.

— Там са — посочи той гората. — Момчетата са сигурни. Ама да знаеш, че тази тишина не ми харесва. Дори и птиците не пеят.

— Какво става според теб? — попита Джордж.

Изведнъж като отговор на въпроса му от гората се разнесе невъобразим рев. Ревът бе преповторен от десетки, дори стотици гърла и за миг цялата гора заехтя. Косата на англичанина настръхна. Никога не бе чувал такъв злокобен, предвещаващ смърт вой.

— По-добре се пригответи. Познавам този вик. Не предвещава нищо добро.

В очите на носачите се четеше ужас. Те трепереха. Всеки стискаше с две ръце своето мачете. Полицайте пригответиха пушките за стрелба.

В същия момент нещо изсвистя във въздуха и един от носачите извика. Дълга бамбукова стрела се заби право в гърдите му. Докато се свличаше на земята, в тялото му се забиха още три стрели.

Пръв се окопиха Джак и стреля. Трясъкът от изстрела едва не проглуши ушите на Джордж, който тъкмо грабваше пушката си от

земята. Погледна в посоката, където бе стрелял приятелят му, и ги видя. Трима ниски, но добре сложени чернокожи мъже, родени сякаш направо от мъглата. Главите им бяха окичени с пера от райска птица. На кръста си имаха колани от лико. Лъковете и стрелите им бяха от бамбук. Куршумът на Джак уцели единия от тях в гърлото и той падна като подкосен. Останалите замръзнаха от страх. Беше очевидно, че досега не са виждали огнестрелно оръжие.

— Дали пък не открихме твоите орангоки — измърмори Джак, докато презареждаше пушката.

Но объркването на туземците беше за кратко. След миг стрелите отново се понесоха към тях. Една улучи Джордж малко над колана.

— Раниха ме! — извика по-скоро учуден, отколкото изплашен той.

Джак стреля отново и улучи втория воин, който тъкмо вдигаше смъртоносната си брадва, за да я метне по тях. Междувременно утринният ветрец прогони мъглата и Джак зяпна от учудване. Видя срещу себе си най-малко стотина воители, които бавно, но неотстъпно напредваха към тях. Бяха заобиколени отвсякъде. Зад него полицаите стреляха като обезумели срещу диваците. В резултат още един воин падна и този път настъпващите спряха. Този път беше ясно. Единственото обяснение хората им да гинат като мухи само от звука на гръмотевицата, която произвеждаха тези черни неща в ръцете на тези странни бели същества, бе, че злите горски духове са се обърнали срещу тях. А тяхната сила беше огромна и магическа. Кръвта на падналите течеше като река. Плътта на един от тях бе разкъсана от изходната рана на куршума, но за диваците подобно нещо не можеше да е дело на човек. Воините зарязаха битката и хукнаха назад, без да мислят за мъртвите си. След миг сивата мъгла ги погълна и лагерът потъна в зловеща тишина.

Джак се наведе, огледа раната на приятеля си и цъкна с език. Стрелата бе влязла поне десетина сантиметра навътре в плътта.

— Божичко, как боли! — изпъшка Джордж. — Дори не разбрах кога се заби.

— Лежи си — каза тихо Джак. — Ще ти дам няколко глътки от рома и ще я извадя. Но да знаеш, че пак ще боли. Ще поогледам наоколо, за да се уверя, че нашите приятели нямат намерение да се върнат. А ти през това време се заемай с рома.

Джордж кимна, с мъка се изправи на крака и тръгна към палатката да потърси бутилката в аптекката. Държаха я там, защото беше единственият им наличен анестетик. Земята около него беше осеяна със стотици стрели, някои от тях стърчаха от земята, а палатката беше на решето. Всъщност не беше за чудене, диваците бяха поне десет пъти повече от тях.

Той намери бутилката, надигна я и почти я изпразни. Ромът подейства бързо и след няколко минути Джордж въздъхна блажено, свлече се до палатката и загледа глуповато в една точка.

Джак се върна след малко и по ръцете му имаше кръв.

— Две от момчетата са мъртви, трима са ранени — информира го той. — Но полицейчетата излязоха късметлии. Отърваха се без драскотина.

Приклекна до Джордж и огледа внимателно дръжката на копието.

— Дано да няма зъбци — промърмори.

Дръпна леко дръжката и Джордж подскочи от болка.

— Съжалявам, друже, но ще се наложи да разширя отвора и да измъкна копелето навън.

— Щом трябва, режи — рече. Джак се изкикоти и той се ядоса: — Какво смешно има?

— Никога не съм те виждал толкова пиян. Интересно ми е.

— Разкарай това проклето нещо от мен и ще изтрезнея, мамка му!

— И да псуваш не съм те чувал — отбеляза приятелят му, докато вадеше ножа от колана си.

И забеляза още нещо, което досега не бе виждал в очите на приятеля си. Страх. Знаеше, че Джордж не е страхливец. Но да гледаш, докато някой те кълца с нож, си е доста страшно.

— По-добре затвори очи.

— Защо?

— Защото ще се помоля и не искам да ме гледаш как го правя.

Англичанинът вдигна вежди. Джак не беше религиозен, защо сега искаше да се моли? Но се подчини, затвори очи и го чу да си мърмори:

— Мили боже, който се грижиш за шантавите златотърсачи и за още по-шантавите англичани, подкрепяй ръката ми, за да си свърша

работата.

— Какво, по дяволите... — надигна се Джордж, но не можа да завърши, всичко наоколо потъмня и пред очите му избухна фойерверк от кървавочервени звезди. Не успя да види, че Джак намотава кърпа около юмрука си. Нито, че този юмрук се издига над главата му.

— Хей, Кариус, Липо, елате тук! — викна Джак на двамата полицаи и те забързаха към него. — Ако господин Джордж се събуди, искам отново да го приспите. Видяхте как става, нали?

Те закимаха и хирургът се зае с първия разрез.

За щастие Джордж не усети ножа, но не беше така с изтеглянето на стрелата. Събуди се с вик, но се намери притиснат здраво към земята от двамата полицаи. Джак дръпна няколко пъти, но острието не помръдна. Напъна с всички сили и най-сетне успя да го извади. Тялото на ранения се изви, после се отпусна и последва въздишка на облекчение. От раната бликна фонтан от черна нездрава кръв.

— Как си, братле? — попита Джак, когато приятелят му дойде на себе си.

— Не питай — изпъшка той, обърна се на една страна и повърна.

Джак стисна зъби, за да не извика. Повърнатото бе осеяно с тъмни кървави петна. Стрелата бе пробила стомаха на Джордж. От военния си опит знаеше, че ако не се осигури спешна медицинска помощ, подобна рана води до бавна и мъчителна смърт.

— Седни и се успокой — каза и помогна на приятеля си да седне. Той самият имаше нужда да се успокои.

— Умирам от жажда — едва произнесе Джордж. — И... главата ме боли. Адски. Имам чувството, че вътре бият камбаните на Биг Бен. Дай ми вода.

— Може би малко по-късно. — Джак наведе глава, за да избегне очите на приятеля си. — Сега си почивай.

— Стомахът ми е пробит, нали? — попита англичанинът. Бе усетил вкуса на кръв в устата си.

— Така мисля. Но ще те заведем в мисията, тя е близо до брега. Обикновено там има всичко необходимо — лекарства, инструменти...

— Няма да издържа дотам. И двамата знаем, че до вечерта ще съм мъртъв.

— Ще опитаме. Ти сега... си почивай. Били сме и в по-лошо положение. Помниш ли...

— Не си хаби думите — прекъсна го Джордж. — Какво пък, на всеки се случва. Аз поне видях моите орангоки...

— Слушай ме, английско копеле — разгорещи се Джак. — Нямам никакво намерение да те оставя да умреш тук. Защо оцеляхме през всичките онези години на фронта? За да загинеш от ръката на някакъв праисторически дивак? Не, това няма да стане!

— Джак?

— Какво?

— Искам да ти разкажа някои неща, преди... Ще млъкнеш ли за малко?

— Слушам те.

— Трябва да ти разкажа за миналото си. Да ти обясня кой съм...
— Лицето му се сгърчи от болка. Изчака кризата да отmine и продължи: — Искам да ти дам няколко писма до Айрис.

— Добре, добре — рече Джак. — Ще ми разкажеш всичко, когато отидем в хотела на Морсби и се натряскаме с приятелите. И ще й дадеш писмата лично.

Изведнъж гората заехтя от песните на туземците, които избягаха преди малко. Гласовете им се извисиха, после сякаш потънаха отново в гърдите им, за да подемат наново бавна тъжна мелодия, пленителна със своята простота. Те оплакваха своите мъртви.

— Дребните чернилки се върнаха — процеди през зъби Джак.

Двамата полицаи вече стискаха пушките. Бяха смели момчета, не се поколебаха нито за миг. Джак отиде при носачите. Въпреки страха си те също бяха готови за нова битка.

А туземците прииждаха на вълни от дълбините на гората с високо вдигнати над главите си лъкове и стрели. Но Джак усети, че в песента им няма боен призив. Заприличаха му на римски войници, за които някога бе чел в една историческа книга. Воините търсеха разбиране, искаха само да приберат мъртвите си събратя от бойното поле.

— Свалете оръжието — нареди Джак и с това даде сигнал на воините, че разбира целта на посещениято им.

Канака изтеглиха телата на другарите си и се скриха отново в джунглата.

Джак си отдъхна и забърза към палатката:

— Мамка му... — извика, готов да разкаже всичко на Джордж, но думите изведнъж заседнаха в гърлото му.

Той знаеше добре какво е смърт. Беше я виждал да броди из окопите десетки пъти. И сега видя ясно, че е докопала приятеля му.

Коленичи до трупа, без да усети, че сълзите се търкалят по бузите му.

— Защо ме заряза, мръсноко? — изрече.

Джордж му бе станал по-близък от брат. На Западния фронт двамата години наред си пазиха задниците, бяха преживели неща, които не можеше да сподели с друг. Войната свърши, но Джордж го последва в Австралия и му предложи да продължат с приключенията. Той лично бе тръгнал на тази експедиция, воден от алчността си. Златото, което откри, щеше да бъде изядено и изпито, но споменът за благородния порив на приятеля му да запознае света с нови места и племена щеше да продължи да живее.

Джак стана и потърси с поглед останалите. Те също оплакваха мъртвите си другари. Трябваше да ги оставят в това чуждо и враждебно място, нямаше как да ги пренесат до родната земя.

Погребаха затворниците в общ гроб, само Джордж беше в отделен, после прибра багажа. Нападението на местните сложи край на експедицията, но Джак маркира внимателно пътя до златното находище. Налагаше се да се върне в Порт Морсби.

Преди да потеглят, той отиде до гроба на приятеля си, прибра пушката до тялото и свали шапката.

— Не ми пука какъв си бил и какво си правил преди войната, човече — прошепна. — Това, което знам, е, че беше най-добрият сержант, който австралийската армия е имала, и най-добрият ми приятел. Никога няма да те забравя. И ще кажа на Айрис, че си умрял с нейното име на уста.

Изтеглянето на белия дявол и неговите слуги се следеше от стотици очи, скрити зад дебелия дънери на тропическите дървета. Воините бяха доволни. Убиха единия дявол, но другият имаше силата да отклонява стрелите им. Щяха да изчакат натрапниците да се изтеглят и да се върнат, за да разкопаят гроба веднага. Тази вечер щяха да си устроят пир с блеодоликия.

Японецът държеше на думата си. Лодката му чакаше търпеливо групата им, която сега се състоеше от Джак, двамата полицаи и двама носачи. Другите бяха мъртви и това според него можеше да се случи само ако върховете на стрелите бяха намазани с отрова.

Пътят до реката им отне една седмица. През цялото време гората около тях остана зловещо тиха, но сега отвсякъде се чуваше бумтеж на барабани, за да разберат всички воители на джунглата, че белият дявол си отива. Ужасяващият звук дразнеше всички, но поне оставаше утехата, че с приближаването на брега заплахата от нова атака изчезна. Независимо от това Джак не позволи на мъжете да приберат оръжията. Имаше вероятност воините от джунглата да се свържат с племената по крайбрежието, които нямаше да се поколебаят да забият стрелите си в тях.

А може би диваците от джунглата не познаваха други човешки същества? Може би Джордж беше прав, че са открили неговите орангоки, макар да не язدهа буйни коне и да не носеха златни брони?

Обратният път беше толкова спокоен, колкото и идването им преди две седмици. Първата спирка на Джак, след като стъпи на брега, беше офисът на сър Хюбърт Мъри. Той докладва за неуспеха на експедицията и за смъртта на Джордж. Сър Хюбърт го изслуша и изказа своите съболезнования за смъртта на приятеля му, както и за загиналите носачи от племето бука.

— За съжаление тук те чакат още неприятни новини — каза тъжно той. — Няколко дни след като замина, получихме писмо за теб. Понеже беше адресирано до администрацията, нашите хора решили, че имат право да го отворят. От зет ти е. Пише, че сестра ти е много болна.

Джак се сви под тежестта на новото нещастие. За кратко време изгуби най-добрия си приятел и хората си. Щеше ли да изгуби и Мери?

— На коя дата е пуснато? — попита.

— Дойде преди две седмици. Оттогава нямаме други новини.

Джак стана. Трябваше да предаде официалния доклад за дейността на експедицията, но първо щеше да отиде в дома на Сен и да предаде трагичната новина на Айрис. Нямахте да е лесно, но той имаше опит. Бе написал десетки съболезнователни писма до роднини на загинали и изчезнали войници. Понякога съобщението за изчезнал човек не беше нищо друго освен прикрито съобщение, че тялото на човека е разкъсано на стотици парчета, толкова малки, че не е останало нищо, освен името във военните списъци, което да докаже, че такъв човек е съществувал. Но никога досега не му се бе налагало лично да съобщава на близките подобна новина. Винаги се бе стремил да го избегне. Затова реши, че преди да се срещне с Айрис, не е зле да мине за едно питие през хотела.

— Какво мислиш да правиш сега? — попита го сър Хюбърт.

Джак намести огромната си шапка и отвърна:

— Ще замина с първия кораб за Сидни. Синът ми е при Мери. Трябва да се погрижа за него.

Губернаторът го погледна изненадано.

— Не знаех, че си женен.

— Вдовец съм.

— Съжалявам, Джак — каза тихо Хюбърт. — Сигурно ти е било трудно да оставиш сина си.

Джак не отговори.

И точно, когато си мислеше, че не може да стане по-лошо, то стана.

Сен му каза, че няколко дни след тяхното заминаване открили коня на Айрис убит със стрела в гърдите. От Айрис нямало никаква следа, а полицията водела разследване. Основната им версия била, че ренегати от местните племена са причакали момичето и са го отвлекли.

— Божичко! — поклати невярващо глава Джак. — Значи, казваш, че улучили коня с една-единствена стрела?

— Сигурно е била отровна — сви рамене приятелят му. — Няма друго обяснение.

— Поне няма да се налага да я гледам в очите, докато й съобщавам за Джордж — поклати тъжно глава Джак. — Бог прояви

милост, като не му позволи да научи за съдбата ѝ. Това щеше да го съсипе.

— Какво мислиш да правиш?

— Ще използвам парите, които ще ми дадеш за златото в торбата ми, и ще замина за Сидни. Трябва да видя сестра си и да се махна за малко оттук. Нещо не ми дава мира...

Гласът му секна. Как да обясни вината и отчаянието, които разяждаха душата му? Защото ако не се бе съгласил, Джордж нямаше да предприеме това опасно пътуване.

— Винаги си добре дошъл в дома ми — сложи ръка на рамото му Сен. — И двамата загубихме близки на сърцето ни хора, Джак.

— Благодаря ти, приятелю — отвърна той и стана от стъпалото за верандата, — но ще се върна в Сидни. Обаче първо ще мина към бара за още едно бренди. С малко късмет може да срещна О'Лиъри, докато още съм трезвен, и да довърша започнатото от Джордж.

— О'Лиъри не е тук — каза облекчено Сен.

Познаваше добре приятеля си и знаеше, че е готов да излезе срещу всеки, който иска да си премери силите с него. Някои твърдяха, че причината е в ирландската му жилка.

— Замина с оня французин за Флай Ривър. Има поръчка за наемници.

— Жалко — намръщи се Джак. — Няма да се успокоя, докато не прочистя града от тази измет. Е, тогава ще се възползвам от поканата ти и ще преспя тук. Доколкото разбрах, вдругиден ще има кораб за Сидни. Златото е в торбата ми. Продай го на твоите китайци и си удръж комисионната.

Сен го погледна изненадано. Но какво изненадващо имаше тук? Джак се доверяваше напълно на приятелите си. Вярваше на Сен и китаецът нямаше да го подведе. Той му помахаше и го проследи с поглед. Заприлича му на прегърбен старец. Трудно носеше бремето на смъртта върху плещите си. Сен наведе глава. Стана му мъчно, че в живота му има неща, които не можеше да сподели с приятеля си, който се би така самоотвержено за Австралия. Джак бе от хората, които го смятаха за един от многото азиатци, които изкарват прехраната си с пот на челото. Ако знаеше как е натрупал богатството си, щеше да го убие. Защото такова беше наказанието за престъпленията, които бе вършил през

войната. А колкото до О'Лиъри и подозренията на Джак — той знаеше много повече от това, което можеше да му каже.

Джак тръгна към конюшната. Щеше да се напие така, както само двамата с Джордж го правеха. Конят щеше сам да намери обратния път до дома на стопанина си, а той поне за малко щеше да забрави мъката си. И чувството за вина.

Дадемо държеше жребеца за поводата, галеше го и чакаше търпеливо. Щом го видя и извика:

— Здравейте, господин Джак. Аз има нещо, вие иска купи.

И разтвори шепата си. В дланта му имаше празна гилза.

— Искате ли вие?

Джак знаеше, че местните обираха празните гилзи и ги пълнеха наново. Патроните струваха пари, а така се спестяваше нещичко от разходите за амуниции.

Взе гилзата и я огледа внимателно. Не беше от стандартните и разпространени из цялата империя триста и трети калибър. След миг я разпозна — германска, от маузер.

— Къде я намери, Дадемо?

Момчето изведнъж се смути и запристъпва от крак на крак. Беше ясно, че не му се говори за това. Но погледът на господаря го успокои. Какво лошо имаше да каже на добрия господин Джак?

— На хълма, близо до място, където кон на госпожица Айрис убит. Кога отишъл с господаря Сен да търси нея.

— И не си казал на господаря Сен за намереното, защото си мислел, че може да го продадеш на някого? — попита незлобливо Джак, но всъщност не очакваше отговор от младежа. Това беше редовна практика сред чернокожите и начин да се разграничат от делата на белите. — Дадемо, вярваш ли, че конят е убит с единствена стрела? — погледна го изпитателно той.

Момчето сви устни:

— Не, господарю.

— Нито пък аз — кимна той и прибра гилзата в джоба си.

Момчето разбра, че е по-добре да не пита за пари. Въздъхна примирено и подаде поводите, когато Джак възседна жребеца. Джак знаеше номера със слагането на стрела в рана от куршум още докато обикаляше край река Палмър, преди повече от четвърт век. Тогава старите златотърсачи из Северен Куинсланд разказваха за

безскрупулни мъже, които причаквали китайските миньори, убивали ги и взимали златото им. После слагали в раната копия, които се продаваха по пазарите като сувенири, за да изглежда, че убийството е работа на аборигените. Сети се за това веднага, щом чу от Сен, че конят е убит с една-единствена стрела. Първо си помисли за отрова, но китаецът му каза, че смъртта е настъпила много бързо. Конят се сринал на земята и повече не помръднал.

Намирането на гилзата беше чиста случайност. Калибърът му говореше за маузер, а маузерът — за О'Лиъри. Доколкото знаеше, това беше единственият мъж в Морсби, който предпочиташе немското оръжие пред английското. Но трябваше да докаже подозрението си. Онзи бандит наистина се чувстваше безнаказан, но дори и той не беше толкова глупав, че да убие жена, свързана с един от най-влиятелните хора в града. Припомни си думите на Сен, че О'Лиъри е напуснал района две седмици преди Айрис да изчезне. Това правеше един месец, но в кръчмата един от старите му приятели сподели, че наскоро ирландецът му откраднал изкуствените зъби. Джак се смя от сърце и го попита кога е станало. Онзи имаше основателна причина да помни точната дата. Оказа се, че е било три дни преди изчезването на Айрис.

Джак се обърна към Дадемо:

— Онази стрела... дето е убила коня. Ако ми кажеш къде е, ще ти платя два шилинга.

Дадемо го погледна изплашено. Той знаеше къде е стрелата. При старата зловеща масалаи мери, която европейците наричаха вещица. Тя живееше в селото, където Дадемо беше роден, и плащаше добре за всякакви неща, които са служили за убийство. В тях имаше зла магия и на земята, където всички бедствия се приписваха на магията, бяха ценни като злато. Силата на тази стрела сигурно беше много мощна, щом масалаи мери все още беше жива, тъй като по тези земи хората често отмъщаваха за нещастията си на онези, които според тях практикуваха черна магия.

— Знам къде е — притеснено каза той, — но тя принадлежала на масалаи мери, вещицата на селото ни.

— Кажи й, че ще платя за нея пет шилинга и ще добавя още няколко за теб, ако ми я донесеш тази вечер.

— Ще стане, господарю — твърдо каза Дадемо, — но ми трябвали малко пари сега, да купи друго чудо срещу зъл дух.

Парите, които Джак даде, и онези, които обеща, бяха огромна сума за туземците и той знаеше, че вечерта ще има стрелата. Дадемо вече бързаше към селото, което беше съвсем близо до града.

— Кажи й, че ще си получи парите, след като получа стрелата — провикна се след него Джак и скрита коня.

Първо отиде до секретариата и предаде доклада си, после се отби до пристанището, за да купи билет за Сидни. Бе поискал Сен да му плати за златото в австралийска валута. Навитите на руло банкноти го караха да се чувства добре. Не бяха малко, но знаеше, че не са достатъчно, за да осигури разработването на златна мина. Трябваше му солиден капитал и мястото, където можеше да го намери, беше Сидни. Тук не ставаше въпрос да изкопае няколко килограма злато и да напълни джобовете си. Сега имаше възможност да осъществи мечтата на живота си, да основе компания, да стане собственик на мина и един от най-богатите мъже в Австралия.

След пристанището отиде в центъра на града, завърза коня на рампата пред магазина, прекоси улицата и влезе в бара на хотела. Беше време да изпие едно в памет на Джордж. И да...

— Капитан Кели! Вие ли сте?

Джак се вцепени. Не защото някой го бе разпознал, тук имаше много бивши войници, а защото човекът се обърна към него на немски. Огледа се и го позна. Изведнъж споменът за онзи страшен ден, когато се бяха хванали гуша за гуша с немците край Хамбург, се върна с пълна сила.

— Майор Ман!

— Значи, наистина сте вие! — Втурна се към него Паул. — Радвам се да ви видя! Не съм очаквал, че ще се срещнем пак, въпреки че се молах да останете жив.

Джак се усмихна.

— Радвам се да ви видя отново, майоре.

Паул пое ръката на австралиеца и я разтърси здраво.

— Какво правите в тази част на света, дявол го взел? — попита го Джак. — Мислех си, че правителството е национализирано всички ваши владения в Нова Гвинея.

— Така е — намръщи се германецът, — но се свързах с човека, който беше купил моята земя, и той се съгласи да ми я продаде. Само

че в последния момент се отметна. И ето ме тук на път за Финсшафен, да видя дали някой няма нужда от опитен управител.

Джак едва сега забеляза, че от немски двамата бяха минали на английски. Учуди се, че говори така свободно майчиния си език.

— Защо не отидем в бара да пийнем по чашка? — предложи той. — Интересно ми е да науча какво стана с вас след пленяването ви.

— С удоволствие, но забелязах, че не съм добре дошъл сред местните. Вчера се опитах да пийна едно, но ме помолиха да напусна.

— Ще те пуснат и дори ще ти се поклонят, щом разберат, че си с мен — увери го Джак. — Хайде, кобер, първото е от мен.

— Какво е кобер?

— Кобер е приятел, другар, амиго — засмя се той.

Паул се засмя. Не се бе смял, откакто остави жена си и сина си на кея в Таунсвил. Но австралиеца̀т беше толкова добронамерен и открит, че не се сдържа. Джак Кели му харесваше. Имаше самочувствието на човек, който знае, че светът му принадлежи.

Щом влязоха в бара, всички се обърнаха към Джак, за да го поздравят. Той обаче изрева така, че и замаяните от алкохола се стреснаха.

— Чуйте ме всички! Това е майор Ман, бивш офицер от германската армия, който направи всичко възможно, за да ме убие при Хамбург. Но сега е тук, с мен и се готви да почерпи по едно. Ако някой възразява срещу присъствието му, нека дойде и да ми поднесе оплакванията си лично. Но от съображения за безопасност това ще стане зад бара, където обикновено цивилизованите хора изглаждат споровете си. Има ли желаещ?

— Не, Джак — обади се Хари, ветеран в бизнеса със злато. — Щом е твой кобер и ти нямаш нищо против да седиш на една маса с него, всичко е наред.

Джак поведе Паул към двете свободни места до Хари.

Сен се канеше да си ляга, когато отвън долетяха пиянски гласове. С изненада установи, че не разбира нищо от казаното. Не говореше немски, но разпозна езика.

Излезе на верандата и видя, че конят носеше двама мъже. Докато слизаха, Джак падна на земята, но непознатият му подаде ръка и го

изправи на крака.

— Съжалявам, човече — провикна се към него непознатият. Джак го теглеше към верандата и едновременно с това се подпираше на него. — Вие сигурно сте господин Сен. Джак вече ми разказа за вас. Аз съм Паул Ман от Мюнхен, но също и от Финсшафен в Нова Гвинея.

Изглежда не беше толкова пиян като Джак. Сен слезе да му помогне за Джак и да се запознае с него.

— Аз съм Сен — каза и пое протегнатата ръка. — Благодаря, че го докарахте цял и невредим. Не се учудвам, че го виждам в това състояние. Напоследък му се насъбра доста.

Паул пусна новия си приятел и той се строполи на стълбите.

— Много добър този фриц — изломоти Джак и се опита да фокусира погледа си. — Малко ми напомня за Джордж. Но веднъж се опита да ме убие. М-да. Но сега е приятел. Истински папуас като мен и теб, Сен.

— Тогава е добре дошъл — отвърна Сен. — Защо си мисля, че сутринта ще бъде тежка за теб, Джак?

Двамата с Паул довякоха приятеля си към стаята му, пуснаха мрежата за комари около походното му легло и се върнаха в хола. Сен покани германеца да изпие с него едно питие преди сън, но той любезно отказа. Пътят до хотелската стая в Морсби беше дълъг.

— Вече е късно, господин Ман. По-добре останете тук тази нощ — посъветва го Сен. — Имам свободни стаи. Съпругата ми веднага ще ви приготови легло близо до стаята на Джак.

— Много благодаря, господин Сен — отвърна гостът, но не даде ясен отговор.

Сен не го поправи. Отдавна бе разбрал, че коригирането на грешката при произнасянето на името му кара европейците да се чувстват неудобно. Какво пък, нека бъде господин Сен.

— За нищо. Това е най-малкото, което мога да направя за човека, който някога се е опитал да убие Джак — пошегува се той, но веднага стана сериозен. — Явно моментът е бил такъв. През войната европейците направиха всичко възможно, за да унищожат собствената си цивилизация.

Паул кимна. Джак бе споменал нещичко за домакина си, но сега имаше възможност да се увери сам каква забележителна личност е китаецът. Говореше свободно английски с едва забележим акцент и по-

важното — мислеше по европейски. Това беше ново за него. Преди войната бе виждал много китайски имигранти, които търсеха работа в Германия. Техните разбирания бяха коренно различни от тези на сънародниците му. Но Сен щеше да се чувства уютно във всеки европейски дом. Внезапно се сети за евреите в собствената си родина. За германците те бяха това, което китайците бяха за австралийците.

— Ще приема поканата ви, господин Сен — каза той и още веднъж стисна ръката на домакина. — Наистина е късно, а аз не познавам добре града.

— Много добре — кимна китаецът. — Доколкото познавам навиците на Джак, мога да се обзаложа, че не сте вечеряли.

— Наистина е така, но не искам да злоупотребявам с гостоприемството ви. Вече направихте достатъчно за мен.

— Обикновено съм добре информиран за промените в Морсби, но не съм чувал за вас — смени темата китаецът и го поведе към трапезарията.

— То е защото само минавам оттук на път за Финсшафен. Не съм тукашен.

— Какво общо имате с Финсшафен? — попита директно Сен. Германецът му харесваше и той искаше да разбере повече за него. Преди войната имаше много приятели германци.

Паул му разказа за надеждата си да започне нов живот със семейството си тук. Междувременно съпругата на Сен им поднесе лека вечеря от свинско със задушени зеленчуци. Домакинът каза, че може да му намери работа, докато си стъпи на краката. Паул едва не подскочи от радост, особено когато чу предложената заплата. Сумата надхвърляше и най-смелите му мечти.

— Но дали ще съм ви от полза? — попита смутено. — Не познавам тази страна.

— Познанията ви за Нова Гвинея са напълно достатъчни — обясни Сен, докато се настаняваха на пода около ниската маса. — Мисията, за която ви говоря, е опасна и може да се окаже безсмислена. Но искам да направя нещо, за да успокоя родителите на съпругата ми. Мисля си, че имате нужните качества да водите експедиция. Но не бих искал Джак да узнае за предложението ми. Веднага ще поиска той да поеме работата, но според мен е добре да се върне на юг и да прекара

известно време със сина си. Трябва да потърси пари за бъдещата си дейност.

Паул стисна ръката на Сен за трети път тази вечер и с това подписа договора помежду им. Задачата наистина беше необичайна и най-вероятно щеше да излезе безплодна, но не можеше да си позволи да не приеме. Замисли се за странната връзка между него и Джак: обстоятелствата, при които се бяха запознали тогава, ги правеха смъртни врагове, но се срещаха като приятели на земята, която и двамата имаха за своя. За него тази земя беше Нова Гвинея, а за Джак — Папуа. Бяха странно обвързани в нова, но също толкова необичайна ситуация.

Дадемо разтърси рамото на Джак. Нещо в главата на австралиеца изщрака и той с мъка отвори очи. Едва успя да фокусира погледа си. Не беше много сигурен, но все пак реши, че е сутрин и че този над него е Дадемо. Чу съпругата на Сен да гълчи прислугата в кухнята, но китайските думи приличаха по-скоро на песен, отколкото на гълчава. Джак се усмихна въпреки адската болка в главата. Местното слугинче не разбираше и дума от брътвежа на господарката си.

— Взех стрела — продължи да го разтърсва момчето. Притежанието на предмет с такава магическа сила го плашеше и изнервяше. — Стрела отвън, господин Джак.

Джак успя да седне.

— Дай ми няколко минути и ще се срещнем в началото на гората — почти изплака и се хвана с две ръце за главата.

Имаше неприятно усещане, че снощи се е случило нещо, но колкото и да се напрягаше, не си спомни нищо.

— Помислих си, че ще имаш нужда от чаша горещ чай — чу той смътно познат глас и след миг Паул се появи пред него с чаша чай.

— Благодаря — отвърна Джак и пие чашата с димящата течност. — Дано да ми проясни главата.

— Имам новини за теб — започна Паул с широка усмивка, за да скрие лъжата, която се готвеше да изрече. — Твоят приятел господин Сен ми даде работа в групата за наемане на работници.

— Това е добре — отвърна не толкова ентусиазирано Джак и отпи от чая. — Значи ще останеш в Папуа по-дълго време.

— Надявам се с парите да наема квартира за жена си, сина и Ерика.

При произнасяне на името на Ерика Джак изля почти цялото съдържание на чашата върху себе си. Снощи двамата с Паул надълго и нашироко разказваха за преживяванията си по време на войната, но никой от тях не спомена за семейството си.

— Ама и сестра ти ли е с вас? — попита Джак, опитвайки се да остане равнодушен. — Аз пък мислех, че е останала в Германия. Тук

животът не предлага кой знае какви развлечения.

— С мен е — въздъхна Паул. — Ще остане тук, докато навърши пълнолетие. Не е добре за нея да остава сама в тези размирни времена. В Германия попадна на лоша компания. Сега е в Таунсвил с жена ми. Наех за тях малка къща, докато изкарам нещо, за да ги доведа тук.

Образът на красивата девойка, чиято снимка носеше със себе си още от Хинденбургската линия, изплува бавно от алкохолната мъгла в мозъка му. Разбра, че тя е съвсем близо до Морсби, и сърцето му заби лудо. Таунсвил беше една от спирките по пътя на кораба „Бърнс Филип“ към Сидни.

— Знаеш ли, ако искаш, мога да се отбия до Таунсвил и да поздравя близките ти — изведнъж се сети той. — Да им кажа, че си добре, че си намерил работа...

— Чудесна идея! — плесна се по бедрата Паул. — Карин знае за теб и съм убеден, че ще ѝ е приятно да се запознаете. Новините сигурно ще ги ободрят, а и ти самият ще им подеждаш добре. За тях е важно да видят, че има австралийци, които са готови да подадат ръка на бившите си врагове.

— Добре. Сега да видим дали съм в състояние да стана.

Джак остави празната чаша и се надигна.

— Днес имам много работа.

— Благодаря ти, приятелю — каза Паул и импулсивно му стисна ръката.

— За какво? — погледна го объркано той, докато се опитваше да се задържи на крака.

— Че ми стана кобер.

Джак се засмя и отбеляза:

— Бързо учиш. Преди да си се усетил, ще станеш истински австралиец. Динкъм аси.

— Какво е динкъм аси?

— Същото — истински австралиец. Ще ти изнамеря австралийски речник — ухили се Джак. — Ние говорим английския по малко по-различен начин.

Паул разбра какво имаше предвид новият му приятел. Австралийците имаха специфичен диалект, както хората от различните райони в собствената му страна.

Джак пропусна закуската. Стомахът му се бунтуваше само при мисълта за храна. Тръгна към горичката и скоро зърна Дадемо, който обикаляше нервно из шубраците.

— Дай да я видя — бяха първите му думи, щом се видяха.

Момчето измъкна стрелата от една дупка в скалата и му я подаде. Върхът ѝ беше кървав.

— Прилича на стрелите на племето каку. Не съм срещал такива наоколо.

— Така е, господин Джак — съгласи се Дадемо. — Тя е на диви хора в планината.

— Да са се мяркали наоколо по времето, когато стана оная работа?

— Не виждал диви хора — поклати глава момчето. — Щях да знам, ако било така.

— Значи всичко е станало, както си го мислех — измърмори Джак. — Благодаря ти, момче. Свърши едно добро дело.

Дадемо засия от радост. Стрелата наистина беше вълшебна, щом господин Джак го гледаше с такова уважение.

Джак реши да свърши още нещо, преди да отпътува. Потърси Сен и го намери в разгара на подготовката за експедицията, която щеше да води германецът. Той видя стрелата в ръцете на приятеля си.

— Не мисля, че Айрис е била убита от местни бандити — започна направо Джак. — Дори си мисля, че е жива.

— Аз също го подозирах — въздъхна тежко китаецът. — Иначе щяхме да намерим тялото ѝ.

— Това е стрелата, открита в трупа на коня, и както виждаш, не прилича на тези, които използват наоколо. Да не говорим, че една стрела не би могла да убие кон. Бас ловя, че ако огледаме животното, ще открием куршум с ето такъв калибър.

Джак извади от джоба си празната гилза и Сен веднага позна оръжието, което би могло да я изстреля.

— О'Лиъри — едва не се задави и австралиецаът кимна. — Но нямаме доказателства — поклати глава Сен. — Заяви на всички, че заминава из делтата на Флай Ривър да набира работници.

— Това не означава, че не го е направил, преди да замине.

Китаецът замълча и се загледа в провизиите, складирани направо на пода в магазина. Джак вече загуби надежда, че ще проговори, когато го чу да казва:

— Предпочитам да е мъртва, отколкото в ръцете на тези мръсници.

Австралиеца знаеше какво има предвид. О'Лиъри и партньорът му бяха много жестоки.

— Ще научим истината, Сен — зарече се той. — Те все някога ще се върнат. Аз също ще бъда тук и помни ми думата, ще изтръгна признание от него.

Сен вдигна очи и в погледа му имаше колебание.

— Може би — промърмори накрая и смени темата. — Да изпием по чаша чай. Мисля, че трябва да обсъдим още нещо, преди да тръгнеш.

Джак се подсмихна. Изключително прозорлив мъж беше този китаец.

— Да, наистина, има още нещо — отвърна той поуспокоен.

Сен си отдъхна. Не му се искаше Джак да се вторачва в О'Лиъри. Не случайно миналата вечер накара Паул да се закълне, че няма да споделя с Джак естеството на работата си. Причините да държи приятеля си настрана бяха много. Натрапчивата мисъл за О'Лиъри беше една от тях.

Двамата седнаха на верандата и поеа чашите си в ръце. Джак пиеше черен чай, но Сен си оставаше верен на зеления. Въпреки че мътната зеленикава течност имаше неприятен вид, той го предпочиташе пред индийския.

— Мислиш ли, че жилата, която откри, си заслужава разработването на мина? — попита той.

— Да. Сигурен съм, че открих майката — отвърна Джак. — Но за да успее, ми трябва много пари.

Сен отпи от чая и се загледа в красивите градински цветя.

— Познавам един човек в Сидни, който би могъл да ти помогне. Но само ако не откриеш друг начин.

— Това звучи обнадеждаващо.

— Запомни, само ако няма друг начин — подчерта Сен. — Мъжът, за когото ти говоря, е безскрупулен. Хората говорят, че има желязна хватка и успява да заграби всичко за себе си.

— И той ли е китаец?

Сен се засмя, но очите му останаха сериозни.

— Не, австралиец като теб — отвърна и Джак се почувства неудобно заради обидния въпрос.

— Извинявай — смънка засрамено.

Сен не се обиди. Прие го като лека закачка между приятели. Трябваше да предупреди Джак.

Преди да замине, Джак се отби да си вземе довиждане с Паул. Той му даде адреса на семейството си в Таунсвил и му връчи писмо за Карин. Дватама си стиснаха ръцете и Джак едва сега осъзна колко много дължи на дребничкия китаец, който бе приютил и него, и Джордж, а сега помагаше и на Паул. Германецът беше добър човек, но той не можеше да забрави Джордж. Не можеше да си прости, че го заведе на онова диво място и стана причина за смъртта му. Ето защо се чувстваше длъжен да открие Айрис и да ѝ предаде писмата му.

След няколко часа вече беше на пристанището с все същата войнишка торба на рамо. Сидни не беше за него жадувания град. Да се върне там означаваше да се изправи отново пред сина си, когото на практика бе изоставил. Досега се утешаваше с мисълта, че сестра му се грижи много добре за него. Но в последното си писмо Хари му съобщи, че тя вече си е отишла. Тя бе най-близкият му човек. За Джак това беше поредният удар на съдбата. Но за сина му беше непоносимо. Той губеше за втори път майка.

Въжената стълба изтрака по дъсчения кей. Джак се смеси с пасажерите, които напиреха да се качат по-бързо на борда, докато бърбреха весело с изпращачите си. Той им завидя. Въздъхна тежко и се качи на кораба. Както винаги за него домът беше мястото, което напускаше.

Тя беше толкова хубава, колкото си я представяше. Нямаше никакво съмнение, че жената от снимката, с която не се разделяше нито за миг, и жената пред него, която садеше боб в прашния двор, е една и съща.

— Добро утро, госпожице Ман — извика отдалече той и Ерика се надигна, за да види човека, който говореше родния ѝ език. Не очакваше никого, а и кого да очаква? Хората, които ги посещаваха, се брояха на пръстите на едната ѝ ръка.

— Казвам се Джак Кели и съм приятел на брат ви — представи се той, свали шапката си и я избърса в панталона си.

— Говорите много добре немски, макар от акцента ви да личи, че сте австралиец — отвърна вместо поздрав младата жена.

— Майка ми е германка — отвърна той, загледан в красивото ѝ лице.

Изведнъж му прималя, както му прималяваше в окопите преди приближаваща битка. Пристъпи от крак на крак и започна несъзнателно да machка ръба на шапката си. Не можеше да откъсне поглед от жената, която от години бе обект на мечтите му. Никога не се бе надявал, че ще я види.

— С брат ви се срещнахме в Порт Морсби и той ме помоли да дойда дотук и да ви кажа, че при него всичко е наред. Само дето му е мъчно за вас.

— Джак Кели — замисли се Ерика и сякаш се пренесе в друго време и на друго място. — Сетих се! Вие сте врагът, за който брат ми ни разказа, когато напуснахме Мюнхен. — Тогава са го пленили, а вие сте се отнесли добре с него.

Джак едва схвана смисъла на думите ѝ, беше зает да попива всяка черта на лицето ѝ, всяко движение и всяка извивка на тялото ѝ. Ерика носеше дълга до глезените, пристегната в кръста рокля в предвоенен стил. Косата ѝ бе вдигната на кок, но колкото и да се бе старала, не бе успяла да пристегне падащите над челото ѝ къдрици. С нежните къдрици около прекрасното ѝ лице тя изглеждаше крехка и

ранима. Не носеше шапка и нежната ѝ розова кожа бе силно зачервена от палещото слънце.

— За съжаление с него се запознахме в не особено дружеска обстановка — едва успя да си отвори устата той. Бе силно притеснен, защото усети, че и тя на свой ред го преценява по един ненатрапчив и деликатен начин. — Нося писмо до госпожа Ман — каза след малко и развали магията на момента.

— Елате, ще ви представя — отвърна тя и изхвърли от престилката си останалите бобени зърна.

В този миг отнякъде се появиха десетина проскубани кокошки, спуснаха се и бързо закълваха зърното. Ерика тръгна към малката дървена къща в типичен тропически стил и Джак я последва покорно като куче. Къщата беше непретенциозна, но малката градина бе добре подредена и личеше, че за нея се грижи опитна ръка.

— Карин — извика девойката, докато изкачваха разнебитената стълба. — Един човек пристигна от север. Носи писмо от Паул.

Отвътре излезе около трийсетгодишна жена. Косата и дрехите ѝ бяха покрити с брашно и Джак се досети, че сигурно меси хляб. Тя имаше красива спокойна усмивка. Жената изтупа дрехите си, избърса ръцете в престилката и му подаде ръка.

— Аз съм Карин Ман — каза, видимо засрамена, че я заварват в такъв вид.

На Джак му се прииска да я успокои и се усмихна мило:

— Аз съм Джак Кели и с радост ще опитам от вашия хляб. Ще бъде приятна промяна след безквасните питки, които ядем в Папуа.

Също като Ерика, и Карин се изненада от добрия му немски. Акцентът му ѝ се видя забавен. Говореше носово и използваше думи, които вече не се употребяваха.

— Майката на господин Кели е германка — обясни ѝ Ерика, — затова говори така добре езика ни. Господинът ни носи новини от Паул.

При тези думи Джак извади писмото на Паул от джоба си и го връчи на Карин. Тя го отвори с треперещи пръсти и започна да го чете.

Когато го прочете, тя сгъна листовете и вдигна поглед към него.

— Съжалявам, че ви посрещаме в такъв вид, господине — каза замечтано, все още под въздействие на писмото. — Колко грубо от моя страна, забравих да ви поканя. Какво предпочитате, чай или кафе?

— Едно кафе ще ми дойде добре — отвърна той и пристъпи в оскъдно мебелираната стая.

Видя му се странно, че сестрата на Паул не прояви никакъв интерес към писмото. Но не отдаде никакво специално значение и се загледа в сръчните движения на Карин, която се разбърза, сложи в печката дърва и постави джезвето на плочата.

— Паул ми е говорил за вас — каза тя, докато вършеше нещо с гръб към него. — Трябва да сте много добър човек, господин Кели. В писмото пише, че сте помогнали на Паул да си намери работа при един ваш приятел. Изключително съм ви благодарна за добрината.

— Не съм направил кой знае какво — възрази Джак. — В тази част на света такива услуги между партньори са нещо обикновено.

Джак преведе правилно думата партньор, но тя не съвпаднаше със значението, което германците влагаха в нея. Видя смущението ѝ и побърза да обясни:

— Партньорите са приятели. Думата няма нищо общо със смисъла, който влагаме в нея, ако говорим за животни.

Тя се усмихна и кимна в знак, че е разбрала, и се опита да изясни:

— Значи така наричате приятелството между мъже.

Сега беше ред на Джак да кимне. Каза си, че съпругата на Паул е много красива жена, но веднага отхвърли виновно тази мисъл. Не бива да признаваш такива неща дори и пред себе си, щом става дума за съпруга на приятел. Такова беше неписаното правило по тези места, но Карин наистина бе жена, с която всеки мъж би бил щастлив да живее. Или да умре за нея. Но там беше още и Ерика, която, изглежда, не се интересуваше много от разговора им. Измънка някакво извинение и неочаквано за госта напусна стаята. Джак се разочарова и в същото време се озадачи от сянката, която премина по лицето на Карин.

— Извинявам се за поведението на Ерика — въздъхна тя и наля кафето в две чаши. Седна на дъсчената пейка срещу него и продължи: — И още веднъж се извинявам, че нямам мляко.

— Не се извинявайте, вината е в тази страна. Тук като че ли не пият мляко — каза той и си сложи пълна лъжица захар. Отпи една глътка и млясна от удоволствие. — Кафето ви е чудесно, госпожо Ман.

— Обикновено не се държи така с гостите, но знае, че сте се запознали с Паул по същото време, когато са убили годеника ѝ

Волфганг. Понякога ми се струва, че обвинява всички австралийци за смъртта му.

— Съжалявам да науча за загубата ѝ, но тогава беше война. Германските куршуми убиха много мои приятели, ала не мога да виня за това хората, които са изпълнявали това, което им нареждат проклетите държавници.

— Разбирам това и се надявам с времето Ерика също да го проумее. Все още е твърде млада и влага много страст в преценките си. Не мисля, че ви държи лично отговорен за смъртта му, просто раната още не е зараснала. Тя... не искаше да напуска Германия, но Паул реши, че тук ще намери по-добра възможност да се грижи за нас. Сега в Германия е много трудно. Разочарованието е обзело хората и страната тъне в мизерия и глад.

Джак понечи да каже, че Германия заслужава съдбата си, защото тя бе започнала тази ужасна война, но видя появилите се по челото ѝ бръчки и преглътна острите думи. Карин Ман и съпругът ѝ бяха почтени хора и не заслужаваха да страдат за безумието на политиците. Какво значение имаше кой е започнал пръв. По-важното беше, че войната свърши.

— Знам, че имате син, госпожо Ман — смени той темата.

— Да — усмихна се тя, — но сега е на училище. Карл посещава временно училището в Таунсвил. Изведнъж усмивката ѝ угасна. — Другите деца го тормозят. Наричат го мръсен хун.

— Децата са си такива — опита се да я успокои Джак, като видя сълзите ѝ. — С времето ще започнат да го ценят за това, което представлява самият той.

— Дано сте прав — каза тя и изтри сълзите с опакото на престилката. Джак инстинктивно протегна ръка и хвана нейната. Искеше да я успокои, но сам се изненада от жеста си. Мислеше, че е забравил отдавна обикновените човешки чувства като съчувствие и състрадание, въобразяваше си, че ги е изгубил някъде из Западния фронт, а се оказа, че още е способен да ги изпитва.

— Всичко ще се оправи, ще видите — увери я и погали ръката ѝ. Тя лежеше кротко в неговата.

Карин го погледна с благодарност и се опита да се усмихне.

— И аз така мисля. Да знаете колко много ми липсва Паул! Колко ми се иска да бъдем заедно! Страхувам се, че напоследък не бях

съпругата, за която той мечтаеше.

Джак пусна ръката ѝ.

— Не ви вярвам. Това, което видях за малкото време, докато съм тук, ме кара да завидя на Паул. Всеки мъж би бил истински щастливец с жена като вас.

Карин несъзнателно прибра един немирн кичур и подсмръкна.

— Благодаря за милите думи — каза свенливо. — Радвам се, че сте приятел на Паул. Но кажете ми, господин Кели, какво ви води в Таунсвил?

Джак се запъна. Как да ѝ каже, че идва само за да види жената на мечтите си, че писмото е само извинение, за да може да се запознае с нея?

— Пътувам за Сидни и реших, че ще е добре да ви донеса вести от Паул — опита се да звучи убедително той. — Утре сутрин продължавам с влака за Бризбейн, а оттам за Сидни. Вчера, преди да тръгна, получих съобщение, че сестра ми е починала. Тя се грижеше за сина ми, но зет ми няма да може да се справи сам.

— Много съжалявам — увери го тя, но не можа да скрие изненадата си. — Значи сте женен? И имате син?

— Бях женен — подчерта Джак. — Съпругата ми почина от грип преди две години. Почти не познавам сина си. Когато се роди, бях на фронта. Името му е Лукас и е на пет години. Казват, че прилича на мен.

— Паул също не познаваше сина ни — каза тихо Карин. — Войната взе от нас много повече, отколкото си мислим. Карл е само една година по-голям от вашия син.

— Разбирам ви напълно. Не познавам сина си и се чувствам зле, че не съм достатъчно добър баща. Просто го заряхах при сестра ми и тръгнах да търся злато из Папуа...

Джак замълча и проследи с поглед едно гущерче, което бързо пропълза по стената и се скри в тъмния ъгъл на кухнята.

— Не знам какво да правя — призна той.

— Съжалявам за загубата ви. Смъртта не подминава никого — отвърна загрижено Карин.

Джак кимна.

— В последното си писмо зет ми пише, че Мери се порязала на градинската ножица и раната се инфектирала. Лекарите се оказали

безсилни.

— Какво ще правите със сина си? — запита Карин и изведнъж лицето ѝ се проясни. — Бих могла да се грижа за него, ако нямате нищо против.

Той се смая от простотата на предложението:

— В-вие бихте го направили? — заекна.

Усмивката ѝ беше толкова мила, че стопли сърцето му. Сестра му имаше такава топла и добра усмивка.

— Може би ще ми трябват малко пари, за да му осигуря всичко необходимо, но в живота ми има място за още едно дете. Искам да ви се отблагодаря за добрината, която проявявате към мъжа ми.

Джак усети, че от плещите му се свлича огромен товар. Беше наясно, че зет му няма да може да се грижи повече за Лукас. Момчето беше още малко и имаше нужда от майчини грижи. Карин предлагаше чудесен дом, изпълнен с аромат на домашен хляб и прясно кафе. Какво по-хубаво за Лукас? Понякога съдбата избира странни пътища, за да ти покаже, че бди над теб.

— С радост ще плащам всички разноски. Сигурен съм, че под вашия покрив момчето ми ще се чувства добре, госпожо Ман.

— Моля ви, наричайте ме Карин. А аз ще ви наричам Джак, става ли?

— И аз щях да предложа същото. — Плесна се по бедрата Джак, въодушевен от щастливото решение на въпроса, който беше най-голямата му грижа, откакто бе научил за смъртта на сестра си. — Щом се каним да ставаме едно семейство, не можем да си говорим на ви, нали?

Смехът му екна из цялата къща.

— Ще се отнасям с него като със собствен син.

— Не знам как да ти благодаря, Карин. Надявам се момчето да не ви създава неприятности.

— Ако прилича на баща си, съм сигурна, че ще бъде щастлива с доведения си син.

Джак усети, че в гърлото му се надига буца. Карин беше искрена и чистосърдечна, точно каквато си представяше, че трябва да бъде една майка. Помисли си с тъга, че отдавна никой не му е говорил така нежно и мило. Изведнъж се разбърза. Не допи кафето си, не можа да

опита и хляба. Раздели се с Карин и двамата се уговориха да мине на връщане от Сидни и да ѝ остави Лукас.

Тя застана на прага и го изпрати с поглед чак до каучуковата горичка, където големите стволоче на дърветата го скриха. После влезе и довърши гарнитурата за задушеноото.

Джак съжали, че не успя да се сбогува с Ерика, но въпреки това закрачи към града с чувството, че в живота му се е случило нещо прекрасно. Карин беше точният човек за Лукас. Колко добре щеше да се чувства момчето под майчиното ѝ крило! И в главата му се заредиха щастливи образи на семейни вечери, смях и детска глъчка. Той вървеше и въобще не забеляза, че Ерика също го изпраща с поглед. Щеше да поразпита Карин за този странен австралиец с майка германка, който бе срещнал Паул в деня на смъртта на Волфганг. Може би появяването му бе отговор на молитвите ѝ да намери начин да избяга от тази забравена от бога земя, където имаше само тропическа жега, прахоляк и отровни змии.

Зловещите отблясъци от флуоресциращите гъби и пикиращите светлини на светулките го върнаха на Западния фронт. Паул лежеше в тресавището, покрито с ниска сагова растителност, и надигаше шишенцето с лауданума. Експедицията по делтата на Флай Ривър не вървеше на добре. Той познаваше симптомите на маларията и бе сигурен, че опасната болест измъчва тялото му.

Дадемо спореше с тримата местни носачи, които настояваха да се върнат обратно в Морсби. Белият господин умираше и нямаше причина да останат на това ужасно място. Дадемо блъфираше и в същото време се опитваше да ги сплаши, за да ги накара да останат.

Паул успя да седне и облегна гърба си на едно сагово дърво. Джунглата беше непробиваема като тухлена стена. Жабите не спираха ужасяващия си хор, а нощните птици пицяха като умиращи хора.

— Ще останат — приближи се момчето и му предложи канче с каша от сагово брашно. — Каза им, че разрешили, ако бягат, застрелям тях.

Паул се опита да се усмихне на решителността и верността му.

— Нека да бъде така, Дадемо. Имаш разрешението ми да стреляш по тях, ако си тръгнат.

И треската отново се върна. Колко седмици бяха минали, откакто Сен го бе изпратил да търси Айрис из най-затъntenите кътчета на Папуа? Три? Четири? Съзнанието му потъна в гъста мъгла.

Дадемо бе молил на колене да оглави експедицията. Паул не бе съгласен. Той беше домашен прислужник и не бе трениран за тежките условия в джунглата. Но момчето си имаше свои причини да настоява. Сподели ги единствено със Сен, който в началото се ядоса, но после му даде благословията си. Дадемо си призна, че през онзи ден, когато госпожицата изчезна, той забрави да каже на господаря си къде отива тя. Сега се чувстваше виновен и искаше да направи нещо, за да поправи грешката си.

И така, Паул, Дадемо и трима носачи, наети от близкото село, натовариха провизиите на малката капитанска лодка на Исокиши и се

отправиха на запад по Флай Ривър, където европейски крак почти не бе стъпвал — непозната територия с непознати племена. Но Сен имаше информация, че О'Лиъри е тръгнал насам.

— Губернаторът няма да знае за твоето местонахождение — го бе предупредил китаецът, — но аз съм сигурен, че ти имаш достатъчно опит и ще успееш да разбереш дали балдъзата ми е жива. Надявам се, че ще откриеш и нови райони за набиране на работници.

Сен бе пропуснал да спомене за подозренията си, че местните племена може да са хванали Айрис и да са я убили. Жена му често се будеше нощем и плачеше за своята сестра.

— Тя ме вика, Сен — повтаряше, обляна в пот. — Тя е жива.

Той се вглеждаше в очите ѝ и виждаше непоколебима вяра, че Айрис е жива и я чака някъде в джунглата. Когато Джак му показва доказателството, което потвърди собствените му мисли, той реши, че е длъжен да предприеме издирване. Айрис беше странна млада жена, но той я харесваше. Появяването ѝ на бял свят бе обвито в мистерия, но Май Ли бе потвърдила всеобщото мнение, че е плод на незаконна връзка между китаяка и мисионер и че всъщност не ѝ е сестра, а е била осиновена от майка ѝ, за да се прикрие скандалът.

Сен бе предупредил германеца, че за мисията му не трябва да се знае. Ако се случи така, че австралийските власти го разпитват, той трябва да казва, че е изпратен да набира работници за плантациите. Бе усетил, че насреща си има мъж със силен характер, готов да поеме риск, за да изпълни задачата си. Подаде му пушката и го предупреди:

— Ако срещнеш О'Лиъри, трябва да го убиеш. Иначе той ще те убие.

Тези думи бяха последното нещо, което Паул искаше да чуе. Те му напомниха за Европа и така наречената цивилизация, за която искаше да забрави.

Докато се придвижваха по вода, Дадемо нямаше възможност да демонстрира властта си пред тримата носачи, но сега носеше на рамото си едноцевна пушка и имаше разрешението на белия човек да раздава правосъдие. И като го гледаше сега, Паул оцени решението на Сен да го направи водач на експедицията. Момчето бе доказало, че е храбро, колкото всеки войник от бившата му дивизия. Беше твърдо решено да преведе хората си през всички трудности, освен това имаше чувство за хумор.

— Има ли някакъв знак от местни племена днес? — изпъшка германецът, когато кризата отмина.

— Няколко отпечатъка долу, при реката — отвърна с готовност Дадемо. Опитваше се да остане буден, в случай че тримата носачи от близко до неговото родно село решат да се измъкнат под прикритието на нощта. — Чух барабани, докато оглеждахме брега.

— Рано или късно ще се натъкнем на тях — измърмори Паул и затвори очи. — Тогава ще вземем няколко момчета с нас и ще се разкараме от това ужасно място.

Той се събуди пръв, напрегна се и преброи спящите. После се отпусна доволен. Дадемо бе свършил работата си, всички хора бяха тук. Скоро се развидели, а с новия ден дойде и нов късмет.

Попаднаха на широка просека. Повалените дънери показваха, че тук са строили канута, и пресните следи по дървото говореха, че майсторът може скоро да се върне.

— Ще се скрием и ще почакаме да видим дали някой ще дойде — предложи Паул.

Дадемо предаде заповедта и хората се скриха в заобикалящата ги джунгла.

Само след няколко минути местен мъж с брадва в ръка излезе спокойно от гората. Дадемо излезе напред и майсторът на канута се изплаши. Извика и се опита да избяга, но носачите се хвърлиха върху него и го притиснаха към земята. Мъжът се разтрепери като лист, когато пред него се появи Паул.

— Разбираш ли какво казва? — попита той Дадемо.

Момчето свъси вежди.

— Нищо не разбирам.

Паул се усмихна на местния мъж и му подаде ръка, за да се изправи.

— Ще ти подаря нещо, което ще улесни работата ти — каза, макар да знаеше, че човекът не разбира нищо.

Взе една от професионалните брадви, които носеха със себе си, и тръгна към едно дърво.

Местният разбра безсмислието на опитите си да се измъкне от хватката на тримата носачи и обърна глава към белия мъж, който

започна да сече дървото. Наоколо се разхвърчаха трески, а мъжът плувна в пот.

Паул спря и даде знак на носачите да приближат местния, за да може да види резултата от работата му. После продължи да размахва брадвата. Плененият се вторачи с благоговение в бляскавия камък, който сечеше дървото с невиджана лекота.

— Оставете го да опита — каза Паул и му подаде брадвата.

Мъжът се изправи, хукна към гората и бързо се скри от погледите им. Паул се скара на хората си за невниманието.

Дадемо се обезпокои:

— Не е изключено да доведе воини от племе и избият нас.

Но Паул не обърна внимание на страховете му. Те не бяха наранили човека и го оставиха да избяга, без да го гонят. Той щеше да отиде в селото си и да разкаже какво е станало. Вярваше, че ще се върне с мирна делегация при тях. Просто трябваше да почакаат.

И зачакаха.

Германецът настоя да организират лагер и да се заемат с рутинните си действия, без да показват страх или враждебност. Ако беше прав в разсъжденията си, нямаше съмнение, че в този момент селяните се крият из гората и следят всяко действие на натрапниците.

Те дойдоха точно преди залез — около двайсетина мъже, въоръжени с дълги лъкове и стрели.

— Тук са. Боже, тук са! — затрепери Дадемо и стисна нервно пушката си.

— Виждам ги — отвърна спокойно Паул и поднесе огънче към лулата си. — Прави се, че не ги забелязваш и следи какво ще стане.

— Ще убият нас.

Момчето уплашено се заоглежда.

Воините се подредиха по края на просеката, но лъковете им останаха наведени надолу. Мъжът, когото бяха хванали по-рано през деня, застана пред тях и започна да жестикулира към чужденците.

Паул стана бавно, измъкна от багажа половин дузина секири и тръгна бавно към воините. Всички мъже бяха млади и личеше, че са смели воини. Всички бяха с полички от трева, бяха промушили през носовите си кости от местната птица казуар. Всички имаха лъкове и каменни брадви. И всички бяха вперили любопитни погледи в него. Усети страха им, но почувства и заплахата в погледите им и разбра, че

не бива да приближава повече. Остави даровете на земята и се върна при Дадемо.

Майсторът на канута се приближи и взе една брадва. Вдигна я над главата си и заговори на хората си, които слушаха, без да мърдат. Когато свърши речта си, най-възрастният от групата също се доближи и взе друга брадва в ръцете си. Явно беше, че племето живее съвсем примитивно. Не познаваха друг материал освен дърво и камък.

Майсторът на канута продължи да говори на мъжете, но сега се приближи леко към Паул. Германецът сложи ръка върху пистолета си, но разбра, че човекът няма намерение да му стори зло. Туземецът дойде до него и продължи да говори на приличащия на чуруликане език. После спря, смело протегна ръка и докосна ризата му. Каза нещо и Паул се досети, че го изучават.

— Вижте, това не е демон — убеждаваше ги майсторът на канута.

Другите изтръпнаха, когато той дръзна да докосне странното създание с бледа кожа.

— Мисля, че е наследник на духа на този странен камък и е дошъл при нас, за да ни научи как да строим по-лесно канута. Донесъл ни е от тези странни брадви, които блестят като вода, но са по-твърди. Може би е духът на брат ми Мекеоре, който бе убит, когато бях малък.

Воините потвърдиха прозренията му със сумтене и поклащане на глава. Беше малко странно, че духовете на близките им се връщаха в такъв чудовищен вид, но щом майсторът, който беше уважаван човек в селото, казваше, че това е духът на Мекеоре, значи беше така.

Паул се стресна, когато много по-ниският от него туземец обви раменете му с ръце и се притисна към него. По черните му бузи покапаха сълзи и той продължи със своя страстен монолог. Чужденецът бе посрещнат с радост отново в света на живите. Убедили се, че духът няма да стори нищо лошо на техния човек, воините се пристрашиха и с интерес заразглеждаха купчината от брадви в средата на просеката. Германецът погледна към Дадемо и видя, че момчето бе възвърнало самообладанието си.

— Време е да потъргуваме — каза той, когато туземецът най-после го освободи от прегръдките си и отиде да провери какво друго от даровете може да му е от полза. В края на краищата, това бяха подаръци от мъртвия му брат.

Скоро хората от селото се стекоха от всички страни, за да се уверят в чудодейното завръщане на отдавна мъртвия брат на техния дърводелец. Паул едва опазваше личните си вещи от жадните за подаръци селяни. Наложиха се да води истинска битка с един воин за огледалото си, тъй като сутринта туземецът бе видял как го държи и стърже наболата си брада пред него. Вместо да предложи свинско или саго в замяна, той просто го грабна от палатката, където Паул го беше оставил. Но Дадемо видя крадеца и му съобщи.

Паул сграбчи крадеца и си върна огледалото със сила. Мъжът размахна брадвата си пред лицето му.

Тръсъкът от пушката на Дадемо ги стресна. Един от мъжете бе улучен в рамото. Ужасяващият звук и писъкът на ранения воин възпроизведоха огромен ефект върху тях. Всички се хвърлиха по лице на земята и Паул реши, че постигнатото с брадвите е загубено безвъзвратно.

Обаче майсторът на канута спаси положението. Той се изправи и започна нов развълнуван монолог. Укори ранения за опита да открадне от брат му. Разколебани, селяните започнаха да се изправят един по един и поеха заедно с ранения към селото си. Остана само дърводелецът, който започна да кори брат си, че е насъскал духовете на гръмотевицата и светкавицата срещу тях.

Това, което Паул не знаеше, бе, че той бе слушал за други двама завърнали се прадеди нагоре по реката, които донесли много смърт на хората от съседното племе. Онези били зли духове и с тях имало и един бял женски дух. Но онези духове може да са били от племето от другата страна на реката, дошли да отмъстят за убийството на един от своите. Майсторът беше умен човек и с помощта на логиката бе достигнал до истината за своеволието и лошото поведение на онези духове. Виж, брат му беше друга работа. Той бе дошъл с дарове и добри намерения, но алчността на онзи воин го принуди да използва гръмотевицата.

Паул настоя да останат тук през следващите четири дни. Селяните идваха всеки ден, скупчваха се и наблюдаваха ежедневието на духа на Мекеоре. Нищо от действията на Паул не оставаше незабелязано. Когато се избърсна и изхвърли мръсната вода туземците

се спуснаха и изстъргаха космите му. Бяха убедени, че всяка част от духа на техните прадеди притежава огромна магическа сила срещу другите по-зли горски духове.

Майсторът на канута не се отделяше от него и скоро той и Дадемо успяха да преодолеят езиковата бариера. Така научиха, че името му е Сереро и че е много уважаван в селото заради ораторските си качества и уменията да строи лодки. С много търпение, малко думи и пантомима успяха да разберат, че нагоре по реката се появили други бели духове на прадеди. Те убили много хора, а най-способните мъже били завързани с въже от същия странен блестящ камък, от какъвто са направени тези брадви. Паул се изплю и изрече през зъби:

— Това е О'Лиъри. Попитай го дали с тях е имало и жена.

— Той каза, че с тях е имало и женски дух.

Паул се загледа към огромните дървета. Реката беше зад тях. Пристъпите на маларията намаляха и силите му се възвръщаха. Носачите бяха с висок дух и Дадемо бе доказал качествата си на водач. Паул започна да се възхищава на този весел младеж повече отколкото на някои офицери от старата германска армия. Ако австралийците не бяха сложили ръка на Нова Гвинея още в началото на войната, те можеха да наемат такива мъже в редиците си. Но всъщност пак нямаше да стане. Европейците не бяха склонни да въоръжават местни хора. Утре тези хора можеха да обърнат оръжието срещу своите поробители.

Местните му простиха за ранения воин и ги заредиха с месо, саго и зеленчуци. Естествено, стоката, определена за търгуване, направо се стопи. Обаче бяха готови да продължат мисията си. Щеше да направи последен опит да проследи О'Лиъри по реката и да се увери, че Айрис е жива.

Дадемо изчака търпеливо белият мъж да напълни лулата си — сувенир от един мъртъв британски офицер — и да я запали. Паул дръпна няколко пъти и накрая заговори:

— Попитай Сереро дали ще ни извози нагоре по реката с едно от неговите канута. Кажи му, че ще му платим с останалите стоки, които сме донесли.

— Ей сега ще му кажа — отвърна с готовност момчето и разкри почернелите си от дългогодишна употреба на бетел зъби. — Той мисли, че си мъртвият му брат, който се е върнал, за да бъде с него.

Паул едва не се задави от гъстия лютив дим.

— Той... какво?

— Да, господин Паул — засмя се Дадемо. — Вие сте дух.

— В твоето село защо не ни мислят за духове?

— Защото сме по-умни от тези диваци — отвърна младежът. —

По-умни сме, отколкото си мислите.

Паул му се ухили. Да си мисли каквото си ще, но местните никога няма да могат да се управляват сами, помисли си той. Бяха загубени без напътствията на белите.

Дадемо намери Сереро да дялка едно дърво. С помощта на вълшебната брадва сега можеше да построи шестместно кану. Двамата поговориха известно време, после младежът се върна при Паул.

— Казва, че ще ни извози, ако му дадеш лулата си.

— За какво му е? — учуди се Паул.

— Мисли си, че тайната на твоята магическа сила се крие в лютивия дим.

Паул знаеше, че тютюнът е начин да завържеш приятелски отношения с местните. Мисионерите също го знаеха и макар да не одобряваха вредния навик, често примамваха селяните с него. Той подаде още димящата лула и каза:

— Кажи му, че с радост му давам част от своята магия. И ще му осигуря толкова тютюн, че ще може да изпуска дим поне половин година.

Дадемо занесе лулата на Сереро, който моментално я сложи в устата си и дръпна. Пое лютивия дим и очите му се насълзиха. Закашля се и се усмихна доволно. Сделката беше сключена.

Паул се разпореди да съберат багажа. Кануто беше почти готово. Хората му щяха да проправят път до реката, за да го пренесат дотам. Може би щяха да открият О'Лиъри. Той си спомни думите на Сен. Не беше трудно да убиеш човек, но от това, което бе слушал за ирландеца и френския му партньор, задачата нямаше да е от най-лесните. Щеше да се изправи срещу двама главорези. Трябваше да използва всичките си умения, придобити на фронта.

Хотелът в Таунсвил беше истински оазис за разговори и студена бира, но Джак нямаше достатъчно време да им се наслади. Изпи една бира, изтри пияната от устата си, после метна торбата на гръб и излезе навън в гърчещия се под тропическото слънце следобед. Трябваше да побърза, ако искаше да хване влака за Бризбейн. Примижа на ярката светлина. Закова се на място от изненада, когато видя пред себе си Ерика с малък куфар в ръка.

— Бих искала да ви придружа до Сидни — заяви направо тя.

Джак пое дълбоко въздух. Отне му време, докато осъзнае какво му казва тя.

— Няма ли да ви е мъчно за близките? — успя да промълви.

— Снаха ми ще е доволна, че ще храни едно гърло по-малко, затова реших да попътувам известно време. Дали с вас или сама, но съм твърдо решена да се кача на следващия влак за Сидни.

Той поклати смаяно глава.

— Щом сте твърдо убедена в решението си, за собствената ви безопасност ще е по-добре да пътуваме заедно.

Макар да изрази колебание, той бе на седмото небе, че ще пътува с нея. Това беше чудесна възможност да опознае жената, която беше в сънищата му още преди края на войната. Пое куфара от ръката ѝ и я подкани:

— По-бързо. Вече закъсняваме. Имате ли билет?

— Да. Имам и достатъчно пари да поема разноските си, поне на първо време. Надявам се, че в Сидни ще успея да си намеря работа.

— Каква решителна дама — засмя се Джак. Той забеляза какви усилия полагаше тя, за да не изостава от него. — Няма начин да не си намерите работа с този боен дух.

Влакът заскърца и се заклати, после се чу писъкът на излизащата от комина пара и локомотивът напусна гарата на Таунсвил. Ерика гледаше през прозореца и мълчеше. Колко лесно се оказа всичко. Още

като го видя да влиза в двора им, разбра, че е покорен от красотата ѝ. Това, че говореше езика ѝ свободно и че сигурно познаваше разни хора в Сидни, беше чудесна възможност да се измъкне от адската дупка, в която брат ѝ я бе захвърлил. Бе оставила писмо на Карин, но не мислеше, че тя ще има нещо против. Само защото снаха ѝ беше от жените, които седят край печката и чакат мъжа им да се върне, не означаваше, че и тя трябва да живее по същия начин. Не, светът след войната беше друг. Сега беше време младите хора да се радват на живота, да опитат хедонистичните удоволствия, обещани от постигнатия мир. Откакто беше пристигнала в Австралия, Ерика непрекъснато четеше женски списания, за да упражнява английския си, и бе в течение на модните тенденции в Европа, които в тази забутана провинция нямаше да навлязат и след сто години.

Тя отвърна поглед от прашната гледка и огледа австралиеца. Не беше грозен, но просто не я привличаше. Знаеше, че е бил с враговете, когато Волфганг е бил убит, а брат ѝ — ранен. Беше се заклела, че никога няма да забрави любимия си. Но не можеше да се откаже от компанията на този мъж. Усещаше, че той ще се грижи за нея, докато тя има нужда от него. Ерика беше амбициозна. За нея Сидни беше само спирка по пътя ѝ за любимия Мюнхен. Скоро щеше да се върне и да се превърне в необходима част от живота на Адолф.

Младата жена затвори очи и потъна в дълбок сън. Влакът зави на юг и главата ѝ клюмна на рамото на Джак. Той не посмя да помръдне, за да не я събуди. Седеше и се чудеше как изведнъж животът му се промени така щастливо. Може би това бе знак, че ще успее да намери заем, за да разработи своята златна мина. Вече бе решил, че малката рекичка, където откри златото, ще нарече Спенсър, в памет на най-добрия си приятел. Скоро Спенсър щеше да се прочуе в целия свят.

Няколко дни след като пристигнаха в Сидни, Джак вече не бе толкова сигурен, че иска Ерика в живота си. По пътя тя бе демонстрирала липса на желание да води каквито и да било разговори, отнасяше се едва ли не враждебно с него и той започна да се чуди къде е сбъркал. Бе поразен от красотата ѝ и бе убеден, че поразен е равносилно на влюбен. Нямаше начин да е иначе, щом изпадаше във възторг всеки път, когато извадеше снимката ѝ от торбата си. Носеше я

в сърцето си, докато беше в окопите, после в Австралия и дори в джунглите на Папуа. Но сега, когато я опозна, всичко му изглеждаше по-различно. Сякаш пред него беше друга жена, която нямаше нищо общо с онези страстни и нежни писма в торбата му. Къде бе онова любящо момиче, което бе способно на такива дълбоки чувства?

Щом слезоха на централната гара в мъгливата утрин, Джак изведнъж си спомни защо обича тропика. Дъждът не спираше и се просмукваше във всяка гънка на дрехите. Сидни беше всичко, което мразеше — град, населен със сърдити и тъжни хора със скучни професии, които живеят толкова близо един до друг, че въздухът едва им стига.

Ерика, напротив се оживи, щом стъпи на перона.

— Не е ли прекрасно — възкликна тя и подложи лице на студения дъжд.

Джак измърмори нещо и пое куфара й.

— Трябва да хванем влака за Страдфилд — каза, като криеше лицето си от ледения вятър.

Не можа да спи добре във влака и раздразнението му от студения и мъглив град беше очевидно.

Във влака до предградиято Ерика гледаше с възторг през прозореца и се радваше на червените керемидени покриви на къщите. През целия път от Таунсвил бяха спрели само за една нощ в Бризбейн, където трябваше да изчакат влака за Сидни. Сега разпитваше Джак и той се мъчеше да й даде подробна информация за всичко. Най-голям беше интересът й към забавленията, които предлагаше градът. Той намери интересът й за странен. Можеше поне да попита за възможностите да си намери работа.

Къщата на сестра му беше съвсем наблизо до гарата. Джак се стресна от отчаяния вид на зет си. Смъртта на Мери го бе състарила и той приличаше на човек, който се е отказал да живее. Сякаш не забеляза красивата дама, която му представи.

— Къде е Лукас — попита, след като си размениха обичайните съболезнования.

Беше му мъчно за Хари. По време на пътуването бе успял да свикне с мисълта, че няма да види повече сестра си. Войната го бе научила как да потиска мъката си. Беше погребал много хора — близки и непознати. Когато получи телеграмата за смъртта на Мери в

Таунсвил, се заключи в хотелската си стая и плака с глас. После скри мъката в себе си, слезе в бара и се напи. Собственикът на хотела го занесе до стаята му и той спа като мъртъв. Когато на сутринта отвори очи, вътрешното му равновесие бе възстановено.

— Лукас е у съседите. Госпожа Каси се грижи за него — отвърна Хари и побърза да попита: — Какво ще правиш с него?

Джак не се обиди от въпроса му. Хари бе добър човек, но не бе длъжен да се грижи за сина му.

— Уредих една жена от Таунсвил да се грижи за него. Има син на годините на Лукас и мисля, че ще бъде добре за момчето, докато се установя.

Хари кимна разсеяно.

— Добре. Мери много ми липсва, Джак — каза той и сълзите се затъркаляха по страните му. — Взех си отпуск, за да се опитам да го превъзмогна, но не мога... — изхлипа.

Джак сложи ръка на рамото му.

— Ще го преживееш, приятелю. Времето лекува всички рани.

Зет му изтри сълзите и се опита да се усмихне.

— Щом казваш... Предполагам, че знаеш най-добре. Ти загуби много близки хора през войната.

— С всички е така — поклати глава Джак.

— Ако искаш да останеш, заповядай у дома. Стаи, колкото щеш.

— Благодаря ти, Хари. Имам малко работа тук. Няма да оставам повече от седмица-две. Оценявам гостоприемството ти.

— Така би постъпила и Мери — отвърна Хари и стана. — Ще отида до госпожа Каси да доведе Лукас. Сигурно ти е липсвал през това време.

Джак кимна и се почувства виновен, че Лукас не му е липсвал толкова, колкото Джордж. Но не можеше да каже на никого, че синът му не е важна част от живота му.

Ерика мълчеше и се опитваше да следи разговора на двамата мъже. Знаеше доста думи и разбра за смъртта на сестрата на Джак. Споменаването на Лукас я заинтригува. Карин ѝ бе казала, че той има син, но Джак не ѝ изглеждаше от мъжете, които биха могли да се обвържат трайно с жена и семейство.

Когато Хари доведе момчето, тя се увери, че е била права по отношение на бащата. Този Лукас изглеждаше далечен и чужд на

мъжа, който беше негов баща. Срещата между двамата беше като между непознати. Те си стиснаха ръцете и извърнаха погледи един от друг. Хари сякаш не забеляза напрежението между бащата и сина.

— Как си? — попита Джак.

Лукас хвърли поглед първо на Хари, после погледна смело баща си в очите и официално отвърна:

— Добре, сър.

— Радвам се — неловко изрече Джак. — Дватама с теб ще си направим чудесно пътешествие до един град, казва се Таунсвил. Там е много хубаво. Знам, че ще ти хареса.

Лукас отново погледна към Хари, който кимна, за да потвърди думите на баща му.

— Това е госпожица Ман — представи той спътницата си.

Ерика се усмихна и протегна ръка.

— Ти си много мило момче — каза на английски. — Уверявам те, че Таунсвил ще ти хареса.

Но Лукас беше на различно мнение. Този човек, който се наричаше негов баща, му беше напълно непознат. Прекалено много хора влизаха и излизаха от краткия му живот. И някои от тях никога не се връщаха. Като майка му и леля му Мери.

Следобед Джак реши да се поразходи до местния бар и остави Ерика да си почине. Надяваше се да срещне някой от бившите си войници. Така и стана, защото много от тях бяха безработни. Скоро се събраха бивши пехотинци, които имаха много общи спомени. После разговорът се завъртя около забраната на английското правителство австралийският архиепископ доктор Даниъл Манинкс да посещава наскоро излезлите от затвора ирландци, членове на Работническия интернационал. Едни казваха, че мярката е правилна, други твърдяха точно обратното. Един от присъстващите беше ирландец и спорът с английските му другари по чашка скоро прерасна в скандал и за малко не се стигна до юмручна разправа. Но общото възмущение, че обществото празнуваше военната победа, но не обръщаше никакво внимание на тези, които изнесоха на плещите си победата, ги обедини и успокои. В компанията отново настана ако не приятелска атмосфера, поне мир и спокойствие.

Скоро Джак им пожела приятна вечер и си тръгна. Беше пил толкова, че да приема с усмивка всичко, което не бе наред в живота му.

Хари бе отишъл да запали свещ за Мери в църквата и вратата му отвори Ерика. Той ѝ се усмихна и се настани на един стол в кухнята. Тя побърза да отвори бутилка бира, наля му в чаша и я постави пред него. Джак попита за сина си. Оказа се, че Лукас останал и тази вечер в дома на госпожа Каси. Хари бе преценил, че за момчето така ще е по-добре. Съседката имаше пет деца и за нея не беше проблем да гледа още едно. Съпругът ѝ бе останал някъде из бойните полета на Европа, но тя свикна да се оправя сама. Джак си напомни, че на тръгване трябва да ѝ остави някакви пари. Оценяваше жеста ѝ, но добре съзнаваше, че една войнишка пенсия не стига за такова голямо семейство.

Той вдигна чашата си. Пред Ерика имаше малка чашка, пълна с шери.

— За приятелите на Джак Кели, които не се върнаха от фронта.

Младата жена му се усмихна изкусително и също произнесе тост:

— За нова Германия.

Джак я изглежда изненадано. Тостът не беше подходящ за Австралия.

— С Германия е свършено — тихо произнесе. — Организацията на народите ще се погрижи за това.

Ерика го изглежда предизвикателно:

— Има много хора, които не мислят така. Знам го. Познавам един мъж, който е определен от съдбата да възроди отново нацията ни и да накара света отново да се съобразява с нас.

— И кой е този мъж — попита Джак и отново напълни чашата си.

— Казва се Адолф Хитлер и е отдал живота си на идеята да възроди родината от пепелищата.

— Никога не съм чувал за него — изсумтя Джак. Наведе се към нея и я погледна предизвикателно в очите. — А и що за мъж е той, щом споделя планове си с една жена?

Това бе гласът на ревността заради страстно произнесеното име на друг мъж от жената, за която копнееше от толкова време. Ерика го осъзна и почувства, че е притисната в ъгъла. Не можеше да си позволи да изгуби Джак Кели, докато не подсигури бъдещето си в тази

непозната страна. Трябваше да го успокои или щеше да загуби интереса, който проявяваше към нея.

— Той е просто един човек, когото чух да говори по площадите на Мюнхен — нищо повече — отвърна кротко тя.

Това като че ли го успокои и тя си отдъхна. И веднага разбра какъв трябва да е следващият ѝ ход.

— Ще ти приготвя нещо за вечеря — усмихна му се и стана.

Мекият тон и милото ѝ държание изненадаха Джак. Стената между тях падна и той измънка нещо в знак на благодарност.

Ерика намери агнешки котлети и яйца и ги приготви по начина, по който бе видяла австралийците да пържат храната си. Джак беше гладен, а вечерята бе приготвена наистина добре. Тя не яде, но седна на масата и двамата заговориха спокойно, като любовници или като щастливо женени. Ерика му разказа за зимата в Мюнхен, за ваканциите си из баварските планини преди войната и гласът ѝ бе толкова тих и изпълнен с тъга, че той едва сега осъзна колко много тъгува тя за дома си.

Докато слушаше, изяде всичко в чинията си и скоро умората си каза думата. Извини се и отиде в стаята, която Хари бе определил за него. Почти веднага потъна в дълбок неспокоен сън, наситен с бомбени взривове и писъци на умиращи мъже. Все същият сън, и въпреки че в Сидни беше студено, той се въртеше и стенеше в съня си, а чаршафите му отново бяха мокри от пот.

Когато най-сетне успя да избяга от нощните кошмари, в първия момент не осъзна, че Ерика лежи съвсем гола до него. Дойде на себе си едва когато тя постави ръка на устните му, за да го накара да замълчи. В този миг окончателно се разсъни.

— Тихо, да не ни чуе зет ти — прошепна тя и прокара бавно ръка през гърдите му към корема.

Смаян, Джак се подчини.

Двамата се хвърлиха в прегръдките си. Ерика беше така страстна, както си я представяше. Тя от своя страна, знаеше, че щом заситят страстта си и легнат отново един до друг, Джак завинаги ще бъде зависим от нея. И това нямаше да ѝ бъде неприятно, като се имаха предвид енергията и нежността, с които той се любеше.

Когато всичко свърши и Джак заспа, тя се вгледа в тавана и очите ѝ се напълниха със сълзи. Защо не беше Адолф до нея? Мъжът, когото обичаше с цялото си сърце, беше на хиляди километри от нея. Делеше ги цял океан. Но този, който беше на сантиметри от нея, щеше да ѝ помогне да се завърне в родината. Само трябваше да изчака подходящия момент и да се възползва.

Плаването нагоре по реката мина гладко и без инциденти. Кануто на Сереро се оказа широко и удобно и те успяха да вземат със себе си всичко необходимо, което за Паул означаваше пушките, мачетета и всички амуниции. По пътя успя да отстреля диво прасе и въпросът с провизиите бе решен за известно време.

Късно следобед на следващия ден майсторът на канута им даде знак, че приближават селото на другото племе. Не очакваше, че ще има никакви проблеми, щом обясни, че белият мъж е духът на неговия отдавна загинал брат. Но като приближиха оградения с гъста джунгла бряг, той изведнъж притихна. Стана толкова тих, колкото и изоставеното село, чиито колиби вече се виждаха с просто око. Кануто достигна плитчините и хората слязоха на брега с оръжия в ръка. Неспокойните носачи стиснаха мачететата и се наредиха плътно до водача и белия мъж с пушката.

Паул нагази в калната вода и тръгна към брега. Сереро нададе странен вик, с който оповести пристигането си в селото. Но никой не му отвърна. Скоро се оказаха сред колибите. И за слепия бе ясно, че тук се е разиграла ужасяваща кървава сцена. По земята се виждаха черни кървави петна, а Дадемо намери патрони в тръстикова слама. Веднага позна, че са от маузер, като онзи, който бе дал на господин Джак.

Сереро приклепна и изля в ужасяващ вой своята скръб. Духовете на прадедите бяха убили всички роднини на жена му. Само това беше станало, тъй като досега никой не бе успял да проникне дотук, не успяваха и враговете им, които редовно устройваха засади и нападаха няколко пъти в годината домовете им. Нищо не подсказваше, че до вчера тук са тичали деца, чувал се е весел смях. Единствено зеленчуковите градини доказваха, че тук е имало хора и те са се грижили за тях. Но след известно време всичко щеше да загине, от колибите щяха да останат само гниещи дъски, които щяха да станат дом на смъртоносни скорпиони.

— Според теб кога е минал оттук О'Лиъри? — погледна Паул към Дадемо.

Момчето сви рамене.

— Не знам, бос, но сега ще попитам.

И той тръгна към все още хлипащия Сереро. Двамата се бяха сприятелили и Дадемо бе научил много думи от местния диалект. Затова успя да зададе въпроса си ясно. Сереро изтри сълзите си и подуши въздуха. После изпадна в един от неговите дълги монолози, но Дадемо успя да разбере, че според него трагедията се е случила преди три седмици по европейското време, и веднага предаде отговора.

— Много време е минало, мамка му — изръмжа Паул и изведнъж осъзна, че говори като Джак. Така си и беше, той бе усвоил важни изрази и думи на английски, без които тук, в Нова Гвинея и Папуа, не можеше да оцелее. Неговият книжен английски не вървеше тук. — Да тръгнем след тях означава да тръгнем на лов за призраци.

Те се намираха в неизследваната територия около Флай Ривър и пред тях бяха джунглата, маларията и лъковете на непознати местни племена. А нямаха и карта на местността. Но изведнъж му хрумна, че австралиецаът също няма карта и сигурно използва реката за ориентир. Трябваше да тръгнат надолу към делтата и да се надяват да засекат О'Лиъри. Освен ако той не бе стигнал морето и не бе натоварил хората на лодка.

— Господин Паул!

Германецът проследи погледа на Дадемо и насочи пушката си натам. Една старица се появи в края на селото и отчаяно заговори нещо на Сереро. Той ѝ отвърна и тя закуцука към него.

— Той я познава — прошепна Паул, като видя, че двамата се поздравиха с жест наподобяващ ръкостискане. Лицето ѝ бе сгърчено от мъка и тя сякаш започна да го моли за нещо.

— Мисля, че е негова роднина — каза Дадемо. — И доколкото схващам, разказва какво станало.

Той беше прав. Оцелелите от гнева на злите бели духове, които бяха призовали гръмотевиците и светкавиците срещу нейните хора, бяха избягали в джунглата и тя бе останала сама. Злите духове бяха взели една част от младежите и девойките на селото и тя не знаеше какво е станало с тях, макар да подозираше, че са ги взели заради крехкото им месо.

Дадемо предаде всичко това на Паул. В същото време Сереро убеди старицата, че белият човек е духът на собствения му брат, който е дошъл да го закриля и да му донесе вълшебни подаръци от земята на мъртвите. Паул нареди да ѝ дадат храна, но тя трепереше неистово всеки път, когато той или някой от хората му я приближеше. Клекнала в прахта наред селото, тя не смееше да погледне встрани и продължаваше да убеждава своя племенник, че не бива да се доверява на белия дух. Но Сереро не я послуша, изправи се и се заразхожда важно с лулата в уста.

— Какво друго разбра — попита Паул.

Дадемо му съобщи, че доколкото е разбрал, със злите духове е имало и жена. Но от начина, по който са се отнасяли с нея, било ясно, че също е тяхна жертва.

— Какво друго казва тя?

— Казва, че когато белият... господин О'Лиъри и другият започнали да оковават младежите, другите от селото се опитали да ги спрат и тогава започнала стрелбата. Щом видели какво става, младежите престанали да се съпротивляват и се оставили да ги оковат и да ги отведат.

Дадемо смръщи чело. Изглежда, обмисляше нещо, което Сереро му бе казал. След известно време продължи:

— Старицата каза, че когато започнали да стрелят, бялата жена успяла да избяга и се скрила в гората.

Паул изгледа изпитателно Дадемо, опитвайки се да разбере дали момчето не го лъже. Но очите на Дадемо бяха открити и чисти като на дете.

— Знае ли къде е сега? — попита го той.

Момчето наведе глава. Нямаше отговор на въпроса, но не искаше да разочарова господин Паул.

— Не — отвърна накрая, — не знае къде е госпожица Айрис.

За пръв път споменавахе името ѝ след нейното изчезване.

Паул се загледа в джунглата. Можеше да тръгне да я търси, но вероятността да я намери беше нищожна. Само местните хора биха могли да се справят със задачата. Струваше си да опита. И той изпрати Дадемо с нови въпроси към Сереро и старицата. Но от изражението на лицето му разбра, че отговорите не са обнадеждаващи.

— Всички селяни сякаш са потънали вдън земя — докладва той.
— А също и госпожица Айрис.

Германецът въздъхна и метна пушката на рамо.

— Остави на старицата малко храна и кажи на момчетата, че се връщаме вкъщи.

Дадемо побърза да предаде радостната новина на момчетата. Сереро също тръгна и остави старицата да оплаква своите мъртъвци. Всички се качиха в кануто и се оставиха на течението да ги отведе до селото на Сереро.

Пристигнаха рано на следващата сутрин, слязоха на брега и тръгнаха към селото. Сереро пръв подуши опасността. Гората не звучеше по обичайния си начин. Не се чуваха детски гласове, нито пък шумовете от ежедневната работа в селището. Не се чуваше дори и грухтенето на домашните прасета.

Щом видя, че „брат му“ сваля лъка и приготвя една от дългите си стрели, Паул също свали пушката от рамото си. Сереро тръгна напред, промъкна се крадешком между дърветата и скоро достигна края на селото.

— Боже, мили! — ядоса се Паул. — Докато сме били по реката, О'Лиъри е минал оттук. Но как, по дяволите, е станало, след като онова село е унищожено преди три седмици?

Замисли се. О'Лиъри явно бе тръгнал из джунглата да преследва избягалите селяни в посока към делтата на реката. Това означаваше, че сигурно е някъде наблизо. Изведнъж се ужаси. Дали не бяха хванали отново Айрис? Ако е така, тя все още беше с тях. И бандата беше на не повече от два дни разстояние от тук. И какво, ако ги настигнат — дали няма да оставят костите си някъде из тази дива земя? Той огледа внимателно хората си и въздъхна тежко. За разлика от О'Лиъри никой от тях не бе убиец.

Когато Паул издаде заповед да продължат по течението, Сереро предложи услугите си да ги закара с кануто. Трябваше да отмъсти за убитите си роднини и за изгореното село. Кроткият майстор на канута сега се бе превърнал в страховит воин. Съпругата и децата му бяха сред мъртвите и духовете им нямаше да намерят покой, докато не се заплати с убийците.

Германецът приложи стара военна тактика. Нареди да поемат след залез-слънце и седмината поеха надолу по течението под

прикритието на нощта. Сереро направляваше умело лодката, но нощта бе безлунна и често се натъкваша на пясъчни наноси и влачени от реката дънери.

Паул предполагаше, че О'Лиъри ще разположи лагера си близо до брега, защото джунглата и блатата около нея щяха да затруднят навлизането дълбоко в гората. И най-вероятно лесно щяха да забележат огъня. Те плаваха в напрегнато мълчание, нарушавано единствено от крясъците на нощните птици и жуженето на комарите. Паул не спираше да мисли за възможността бандитите вече да са достигнали делтата и да са поели с лодка към Морсби.

В един момент кануто заседна в пясъците и се наложи мъжете да вържат въжета на кръста си, за да го издърпат към дълбоката част на реката. Паул знаеше, че крокодилите са най-активни през нощта, и се молеше тази нощ те да не са много гладни. Стискаше здраво пушката, готов да стреля срещу всичко, което приближава към тях. Знаеше добре, че крокодилите нападат с такава бързина, че човекът умира още преди да вдигне пушката си. Във Финсшафен бе виждал човек, който бе останал без една ръка, докато ловял риба на реката. Чудовището го бе нападнало така бързо, че бе откъснало ръката до ключицата. Споменът го накара да потръпне. Освен това се тревожеше, че изстрелът ще предупреди О'Лиъри, ако той е наблизо.

Водата беше ледена и краката им изтръпнаха от студа. Въпреки че се намираха в плитката част на реката, крокодилите нямаше да се поколебаят да нападнат някого от тях, докато дърпат кануто към центъра на реката. Още един напън и кануто беше свободно. Паул загуби опора. Изведнъж водата стигна до гърдите му. Нещо му подсказа, че един от водните човекоядци е на сантиметри от него. Ботушът му докосна пясъчна дюна, той стъпи на нея с надежда да скочи в кануто, но течението го понесе надолу.

— Пук, пук! — се разнесе в тъмното.

Паул знаеше думата, с която местните наричаха крокодилите. Отчаянието му премина в паника. Замръзна в очакване на огромната челюст да обхване тялото му и да го повлече към дъното. Загледа се във водата, но не можеше да прецени дали завихрянето пред него е реално или плод на страха му. Две ръце го сграбчиха и го изтеглиха в кануто. За част от секундата видя две ярки светлинки като от очи на хищник да проблясват от мястото, където се намираше преди миг.

Имаха късмет, разминаха се на косъм от най-ужасяващия кошмар на Паул. Огромният крокодил обърна гръб на кануто и бавно се отдалечи. Сърцето на Паул биеше силно. Той погледна зеленикавата светлина на стрелките на часовника си. Минаваше полунощ. Умората надви всички страхове, както неговите, така и на хората му. Само Сереро изглеждаше все така бодър. Той седеше на носа и направляваше своето кану по вълните, като не сваляше лулата от устата си. В нощта се носеше сладникава, но парлива миризма. Паул се отпусна върху дървения под и съжали, че се бе разделил така бързо с лулата си. Запита се какво ли щеше да си помисли мъртвият английски офицер, ако можеше да види, че безценната му лула е в ръцете на човек от каменната ера.

— Господин Паул — прошепна Дадемо, — вижте там.

Паул се отърси от мислите си и погледна към брега, накъдето му сочеше момчето. Нямаше съмнение, че това, което мъждукаше между дърветата, е лагерен огън. Сега бяха в широката част на реката и той пресметна грубо, че разстоянието между тях е около четиристотин метра.

— Виждам — отвърна тихо. — Трябва да намерим място да спрем.

Гребците, които имаха по-силно зрение от неговото, вече бяха забелязали огъня и бързо насочиха кануто към брега. Течението се опитваше да отнесе кануто, но те имаха яки мишци и скоро се оказаха близо до обраслия с гъста гора бряг.

Паул направи бърз преглед на хората си и установи, че всички са налице.

— Ще скриете кануто тук, когато се развидели — нареди на Дадемо. — Аз ще продължа по брега, докато се изравня с лагера им. Ясно?

— Защо не атакувал тях сега? — предложи момчето. — Те не очаква нас.

В думите на момчето имаше логика, но той обичаше да изпипва до най-малка подробност нещата. И точно това го бе спасило от куршумите през войната. Но не очакваше Дадемо да го разбере.

— Ще ги атакуваме, разбира се, но ще го направим обмислено. Няма да действаме като шайка каубои.

— Какво е каубой — запита го момчето.

— Ами... мъже като нас — ухили се той. — Само че те поне знаят какво правят и защо.

Дадемо поклати глава объркан:

— Мисля, че разбирам.

Предаде нарежданията му на останалите и групата потърси място да се установи за през нощта. Сереро изрази недоволство от плана на белия дух. Не разбираше защо трябва да чакат. Острите върхове на стрелите му бяха жадни за кръвта на враговете му. Но се подчини. Може би брат му търсеше помощ от духовете на дърветата в гората и затова тръгна сам из джунглата. Сви примирено рамене и седна до хората от другото племе. Това беше ново преживяване за него. Досега не бе говорил с хора от други племена.

След два часа Паул беше до вражеския лагер. Първият ориентир беше лютивият дим от горящо дърво, после чу прашенето на огъня. И скоро видя между храстите самия огън, запален пред голяма палатка. Предположи, че О'Лиъри е вътре. После видя и самия О'Лиъри.

Джак се влюби силно в Ерика. Тя беше всичко, за което някога си бе мечтал: красива, умна и омагьосваща като еротичните келтски богини на друидите в тъмните дъбови гори на Германия.

Ерика пък разбра веднага, че лесно ще може да командва коравия войник. Харесваше го, но целта ѝ беше да се върне в Мюнхен и бе твърдо решена да използва всяка възможност, за да успее.

Джак обикаляше банките по цял ден, получаваше поредния отрицателен отговор и вечер се успокояваше в страстните, дори необуздани прегръдки на любимата си. Двамата пазеха строго тайната си от Хари. Той знаеше, че зет му няма да одобри такава любов без брачен договор. Лягаха си по различно време, а по-късно Ерика се промъкваше в стаята му и се връщаше в нейната преди изгрева на слънцето.

Отказите, които получаваше всеки ден от консервативните банкери, го изнервяха. Преждевременно остарели, тези намусени хора с тъмни костюми и вратовръзки гледаха с подозрение на авантюриста от Папуа и всички изтъкваха една и съща причина за отказа си: все още не е законно да се разработва златна мина в наскоро придобитите територии. Да откриеш злато не бе незаконно, но можеш да започнеш експлоатация на мина само срещу специален лиценз от държавната администрация на Нова Гвинея. Всички го знаеха и никой не поемаше подобен риск. Но тогава какво правеха банките всъщност, чудеше се Джак.

Тези безплодни опити го обезсърчиха и в края на краищата той трябваше да си признае, че е по-скоро златотърсач, отколкото бизнесмен. Но знаеше със сигурност, че това, което бе открил край Мороб, можеше да направи богат и него, и всеки инвеститор, който би се съгласил да рискува. „Но на тъпаците не им стиска — изруга наум той, — докато вдигаше яката си, за да се предпази от вятъра. — Тъпацы!“

В най-лошия случай можеше да се върне, да разкопае района и да чака, докато властите в Нова Гвинея най-сетне гласуват отпускането

на лицензи. Но от случайните разговори в бара на Морсби бе дочул, че и други златотърсачи душат из неговия район, и то все мъже с опит. Особено го притесни едно име. Шарки Парк. Парки, старата акула. Трябваше да побърза, Шарки си знаеше работата.

Времето беше от решаващо значение и той се принуди да извади последния си коз. Намери визитната картичка, която му бе дал Сен, и прочете името и адреса на препоръчания от него човек. Офисът беше само на няколко пресечки от улица „Бридж“ и той реши, че няма друг избор. Надяваше се козът, който извади, да е асо.

Офисът на Куентин Ароусмит беше наистина впечатляващ. „Това трябва да е добър знак“ — помисли си Джак, докато стоеше пред полираното до блясък бюро от тиково дърво в мраморната чакалня. Трябваше да си признае, че самият той нямаше вид на бизнесмен. Костюмът му бе с отдавна излязла от мода кройка. Бе си го купил за сватбата. Още му ставаше, но имаше дупки от молци и изобщо видът му бе окаян. Дали не намирисваше на нафталин, разтревожи се той и дискретно подуши ръкава си.

— Имате ли уговорена среща с господин Ароусмит? — попита го жената зад бюрото — дама на около петдесет години с вид на строга учителка, която мъмри непослушен ученик.

— Не, госпожо — отвърна любезно той. — Но бих искал да се видя с него.

Жената сведе поглед към журнала. В ръката си държеше скъпа писалка със златен писец.

— Ако въпросът е спешен, бих могла да опитам, господин...

— Джак Кели. Господин Ароусмит ми бе препоръчан от господин Сен от Порт Морсби. Става дума за голямо златно находище, открито в Папуа.

Както предположи, споменаването на думата „злато“ привлече вниманието на жената. Нищо друго не отваряше така бързо врати, както изричането на тази дума. Явно всеки човек криеше в себе си зрънце алчност. Дори и достолепните секретарки, тип матрони. Тя вдигна очи и най-накрая благоволи да го погледне.

— Извинете ме за момент, господин Кели — каза и пъргаво стана от стола. — Трябва да поговоря с господин Ароусмит. Надявам се, че

ще успеем откраднем няколко минути от графика му.

Джак кимна и проследи пътя ѝ до масивната кедрова врата. Видя я да чука, отвътре се чу приглушен глас и тя влезе в кабинета на шефа си. Докато чакаше, погледът му се плъзна из скъпото фоайе, но преди да спре поглед на нещо конкретно, вратата се отвори и секретарката излезе.

— Господин Ароусмит ще може да ви отдели малко време. Моля, заповядайте — каза тя и задържа вратата, за да може да влезе.

Джак ѝ се усмихна и мина покрай нея. Скъпият фурнир и разкошният персийски килим веднага го накараха да се почувства не на място. Тежките мебели създаваха тягостна обстановка. Освен това имаше високи до тавана библиотечни шкафови, плътно подредени, в това нямаше съмнение, със скъпи списания, правна литература и ценни книги, вероятно все първи издания. Но най-голям принос за мрачната атмосфера имаше мъжът зад огромното дъбово бюро. Беше около трийсет и пет годишен, висок, с аристократични черти и с вид на човек, свикнал да борава с много пари и власт. Джак бе впечатлен, но усети, че стои пред опасен и безскрупулен мъж. Сен имаше право да се тревожи заради приятеля си.

— Моята секретарка ми каза, че сте близък с господин Сен и имате да споделите с мен нещо за златно находище — каза мъжът, като прескочи обичайните любезности по представянето.

— Простете, господин Ароусмит, но ми напомняте на един човек, когото срещнах във Франция по време на войната — излъга Джак.

— Бъркате ме, господин Кели — отвърна Ароусмит и скръсти дългите си пръсти под брадичката. — Аз изпълнявах дълга към родината оттук, като осигурявах необходимите средства за армията ни.

— Може и да греша — сви рамене Джак.

Поне разбра, че Ароусмит не е от братството на завърналите се от фронта. Но мъжът зад бюрото разбра защо му зададоха въпроса. Веднага смекчи арогантния си тон и бързо стана от стола си.

— Казвам се Куентин Ароусмит и ще ви изслушам с удоволствие, господин Кели. Предполагам, че сте си научили домашното. Сен ви е споменал, че контролирам много и сериозни компании — тук и отвъд океана.

— И въпреки това нашите отношения зависят от това, дали сте готов да поемете риск или не — каза Джак, който реши твърдо да не се поддава на страха, който събуждаше в него този човек. — Може би това, с което разполагам, няма да ви интересува.

Ароусмит отвори сребърната кутия за пури, която лежеше на бюрото му, извади голяма хаванска пура и запали, без да предложи на посетителя си. Джак не се учуди. Вече бе решил, че не харесва този надменен и самовлюбен паун. Но бизнесът си е бизнес.

Ароусмит пое от пурата и издуха дима, който увисна във въздуха като синя мъгла.

— И с какво разполагате, господин Кели?

— Открих жила, чийто потенциал може да си съперничи с най-големите златни мини на Запада. Имам амбиции да я видя разработена, не просто да грабна няколко буци от нея. А затова ми е нужен капитал.

Ароусмит не бързаше с отговора. Започна бавно да изучава мъжа срещу себе си. За Джак паузата беше мъчителна. Усети напрежение в мускулите и вече бе на път да изрече едно хладно „довиждане“, когато бизнесменът най-сетне заговори:

— Сигурен съм, че казвате истината, но подобно начинание изисква много пари и крие в себе си голям риск. Предполагам, че сте наясно с това. Но също така предполагам, че сте си направили сметката и рискът си заслужава. Все пак ми трябва известно време да направя някои проучвания за вас, господин Кели. Не се съмнявам, че ако бяхте на мое място, щяхте да постъпите по същия начин.

— Значи, ще обмислите предложението? — попита Джак и усети, че започва да диша по-леко.

— Ако препоръките ви издържат на едно по-обстойно проучване, ви обещавам, че ще обмисля предложението ви и следващата седмица ще ви дам отговор. Аз живея в Пойнт Пайпър, близо до пристанището, и съпругата ми организира тенис парти през уикенда. Играете ли тенис, господин Кели?

— Съжалявам, но не съм запознат с този спорт — отвърна неловко той.

В детството му тенисът беше игра на богатите. Неговите игри бяха боксът, футболът и крикетът. Беше силен и мускулист, плуваше отлично и беше добър в леката атлетика. Но не и в тениса.

— Няма значение — отвърна Ароусмит. — Доведете и съпругата си, ако имате семейство. Сигурен съм, че ще хареса гледката. От градината ни се вижда цялото пристанище. На излизане госпожа Филипс ще ви даде адреса.

Джак си тръгна така въодушевен, че залиташе като пиян по улицата. Толкова бе развълнуван, че въобще не усещаше студа. Колелото най-после се бе задвижило. Ако всичко вървеше добре, щеше да получи парите и да изгради бъдеще за себе си, за Ерика и за Лукас.

Стигна тичешком вкъщи и разказа всичко на Ерика. Тя се засмя и Джак заключи, че нейната радост е още едно доказателство за любовта ѝ към него. Но всъщност Джак изобщо не познаваше жените.

Паул лежа цял ден във влагата близо до лагера на бандитите. Зарови се в калта, а отгоре натрупа листа и клони така, че дори и дяволът не можеше да го открие.

О'Лиъри водеше двајсет и трима пленници, оковани във вериги по трима. Отчаяните младежи и девойки цял ден седяха скупчени един до друг под адското тропическо слънце. През целия ден им дадоха само веднъж храна — лепкава каша от саго. Освен О'Лиъри Паул преброи седем души, все местни хора, въоръжени до зъби. Маузерът на ирландеца бе праметнат през рамото му, а на кръста си имаше пистолет. Френският му приятел носеше маузер с дълга дръжка.

Атмосферата в лагера беше спокойна, почти весела. Паул доби усещането, че чакаха нещо или някого. Вероятно лодка, за да ги върне в Морсби. Може би затова се бяха разположили близо до широката част на реката, където лодката щеше по-лесно да доближи брега.

Докато чакаше настъпването на нощта, за да се измъкне от скривалището си, той се опита да научи повече за хората — кога си лягат, коя от двете палатки е на О'Лиъри и къде са разположени нощните им съгледвачи. Забеляза, че никой не пази пленниците, което означаваше, че О'Лиъри има доверие на веригите.

Вече бе съставил план за нападение. Трябваше първо да неутрализират О'Лиъри и французина. С малко късмет можеше да накара останалите да си мислят, че са обградени и подложени на тежка атака, особено ако междувременно успеят да убият двамата бели. Не знаеше дали ще успее да върне Айрис у дома, но поне щеше да докладва, че за нея е отмъстено. Това щеше да оправдае мисията му.

Изведнъж усети, че нещо лази по ръката му — беше скорпион. Замръзна на място и затвори очи. Единственото, което можеше да направи, бе да остави насекомото да продължи пътя си и да се надява на чудо. Оказа се правилен ход. Скорпионът слезе на земята и скоро се изгуби в търсене на по-малки обекти за храна. Когато най-сетне отвори очи, погледът му попадна директно в брадясалото лице на О'Лиъри. За част от секундата си помисли, че с него е свършено, но австралиеца

отмести поглед и се загледа в друга посока. Паул разбра, че той просто оглежда джунглата.

Отдъхна си и отново се замисли за задачата си. Знаеше, че трябва да отмъсти. Не само заради работодателя си, но и заради новия си приятел Джак Кели. Сен го бе осведомил, че О'Лиъри се е заклел да очисти Джак при пръв удобен случай и сега имаше възможност да предотврати подобна развръзка.

Голямата му грижа си оставаха местните, които придружаваха ирландеца. Ами ако не се паникьосат? Ако О'Лиъри ги е обучил като европейски войници? Той бе имал възможност да оцени воинските качества на папуасите. И като се имаха предвид по-голямата численост и по-доброто въоръжение на тези тук, започна да си мисли, че е по-добре да отмени нападението.

Хрумна му, че може да застреля О'Лиъри още сега. Дори насочи пушката и нагласи мерника. Беше толкова едър, че за него нямаше да представлява никаква трудност.

Но се отказа. Щеше да го убие, но и него щяха да открият лесно. За какво бе оцелял в окопите, за да намери смъртта си в тази забравена от бога земя ли? Щеше да нападне открито. Това бе спасителна акция и ако се стигнеше до съд, в което дълбоко се съмняваше, само доказването на тази версия щеше да го оправдае. Но и без съд беше ясно, че правото е на негова страна. От друга страна, замисли се той, нали бог беше с Германия, защо тогава изведнъж изостави тяхната справедлива кауза? Имаше над какво да размишлява човек, докато лежи в калта.

Колкото повече обмисляше положението, толкова повече започваше да се съмнява в успеха на атаката. Да, щяха да убият няколко души, но той самият можеше да изгуби по-голямата част от хората си, ако не и всичките. Но мисълта, че О'Лиъри може да се измъкне жив от джунглата, го вбесяваше. Трябваше да измисли друга тактика. Да помисли още малко. Но в тропиците времето течеше бързо и не ти оставяше възможност за мислене. Той въздъхна и зачака прикритието на нощта.

Точно преди залез, когато вече се приготвяше да се измъкне от прикритието си, лагерът неочаквано оживя. Всички се обърнаха към гората и заговориха развълнувано.

Паул погледна натам и за свое разочарование видя още четирима бандити, които влачеха нов пленник. Новото подкрепление променяше рязко баланса на силите. Той се загледа в пленника и сърцето му замря. Беше бяла жена. Евроазиатка. Това трябваше да е Айрис. Беше слаба като вейка, явно бе страдала дълго, но въпреки това не показваше страх пред похитителите си.

О'Лиъри се приближи към нея и с един удар я повали на земята. Паул инстинктивно вдигна пушката, готов да стреля, но спря навреме. Все още имаше предимство и можеше да избере по-подходящ момент. О'Лиъри намота косата на момичето около ръката си и го повлече към палатката.

Паул се зарадва, че не прибърза да нападне лагера миналата нощ. Айрис нямаше да е тук и акцията им щеше да се окаже безсмислена. Сега вече мисълта да остави ирландеца жив бе напълно забравена. Каквото и да му костваше, трябваше да отърве момичето от лапите му и да му пръсне мозъка.

Джунглата най-после потъна в мрак. Той излезе от прикритието си и се върна при Дадемо и останалите, които чакаха търпеливо завръщането му. Планът му беше смел до отчаяние и включваше разделяне на силите на противника на две — Дадемо и носачите щяха да излязат срещу едната част, а той щеше да се заеме с европейците. Изненадата беше от изключителна важност за успеха. Но докато лежеше в калта и наблюдаваше противниковия лагер, в него възникнаха въпроси, на които не можа да намери отговор. Как О'Лиъри щеше да накара хората си да мълчат за начина, по който бе събрал наемниците за плантациите? Не се ли страхуваше, че някой от тях ще го издаде? И как ще обясни отвличането на балдъзата на виден китайски бизнесмен пред обществото? Следващите събития щяха да му дадат отговори на всички въпроси.

На следващия ден Паул разясни плана си на Дадемо. Въпреки че се постара да обясни всичко простичко, момчето беше неспокойно. Трябваше да се приближат на разумно разстояние до бандитите, да се скрият и да дебнат, докато групата на О'Лиъри не потегли нанякъде или докато лодката, за която Паул бе дочул да говорят, не се появи. Съгледвачите ще са заети да товарят пленниците на борда ѝ и ще бъде по-лесно да ги изненадат. Паул размени своята пушка с магазин за десет патрона за пушката на Дадемо, а пистолета си даде на един от

мъжете, когото Дадемо посочи като запознат с европейските оръжия. Паул се съмняваше в това, но поне осигури малко повече огнестрелна мощ на групата и това повдигна бойния им дух. С облекчение забеляза, че те не се боят от предстоящата атака. Каквото и да им бе казал Дадемо, то явно имаше ефект. Или Паул бе подценил смелостта им?

— Аз ще застрелям О'Лиъри и французина — обясни той на момчето. — Твоята цел е да повалиш колкото може повече от местните. Сереро и останалите ще предотвратят опитите на бандитите да се качат в лодката. Нека използват своите мачете. Ще им посоча място, където могат да се скрият, докато чакат лодката. После ще се спуснат към реката. Целта е да нанесат максимум щети. Пазете пленниците и убеди Сереро да не действа, преди да е чул моя изстрел. Разбра ли?

Дадемо кимна и побърза да инструктира хората си. Планът беше отчаян, но историята показваше, че често най-отчаяните атаки имаха най-голям успех. Много често малка група от хора успяваше да надвие военни части с много по-голяма численост.

Паул повтори нарежданията си няколко пъти, докато се убеди, че всички разбират правилно задачата си. После им разреши да поспят няколко часа.

Към полунощ Паул и Дадемо тръгнаха към реката. Сереро и останалите се скриха на посоченото от Паул място, близо до речния бряг. Всичко вървеше по начертания план.

Хората се притаиха по местата си и зачакаха. Паул отново се бе превърнал във войник, участник в една безнадеждна битка. Но не беше сам и щеше да даде всичко от себе си, за да запази своите момчета.

Слънцето изскочи изпод зеления килим на планината и прогони мъглата към реката. В лагера се раздвижиха и Паул побърза да се отърси от нощната умора. Потърси с поглед Айрис, но тя не беше сред другите пленници.

Входът на палатката се откри и оттам излезе О'Лиъри, протегна се и огледа доволно хората си. Зад него се подаде Айрис, облечена в проста памучна рокля. Сега имаше възможност да я огледа по-добре и веднага разбра защо английският приятел на Джак е бил готов да се ожени за нея, въпреки китайския ѝ произход. Макар и пленница, тя се

движеше с достойнство и предизвикваше повече възхищение, отколкото съчувствие.

— Лодката пристига — чу той един от хората на О'Лиъри. Каза го на френски, което му се стори странно и ненужно.

Лодката подаде носа си зад завоя и изведнъж всички въпроси намериха своя отговор. Това не беше обикновена лодка, а голям кораб с висока кърма, триъгълни платна и остър нос. Определено не приличаше на тукашните лодки. Паул и семейството му бяха плавали с такъв съд през Индийския океан от Цейлон до Австралия.

— Боже мой! — прошепна той. — Корабът е арабски.

Дадемо го погледна с недоумение.

— Не разбираш ли, той не набира работници, а продава роби — обясни Паул.

Момчето не знаеше какво означава думата „роб“, но от изражението на шефа си заключи, че е нещо много лошо. Самият Паул бе чувал, че в някои страни из Средния изток все още съществува робство и сега, като се вгледа в лицата на помощниците на О'Лиъри, забеляза, че всъщност не бяха папуаси, а африканци. Корабът напредваше уверено към брега. Екипажът бе съставен от тежковъоръжени араби и африканци. В момента, когато въжената стълба беше хвърлена, Паул разбра, че с плана му е свършено. Напразно щеше да жертва хората си. Можеше да убие О'Лиъри, но това нямаше да помогне с нищо.

Той наблюдаваше безпомощно прехвърлянето на пленниците на кораба и изстена вътрешно, когато видя, че и Айрис е сред тях. О'Лиъри се качи последен. Паул го държеше на мушка и се бореше с желанието си да натисне спусъка. Все пак успя да се удържи и причините за това бяха много. Мисията му все още не бе приключила. Рано или късно бандитът щеше да се върне в Морсби. И той щеше да го посрещне. А през това време щеше да намери начин да разбере откъде идва този кораб и къде отвежда тези нещастни хора.

Към обяд арабският кораб отплава. Паул стана от прикритието си и протегна схванатите си крака. Ако не друго, поне щеше да успокои Сен, че Айрис е жива.

Ерика се заинтригува от поканата на господин Ароусмит. От това, което ѝ бе разказал Джак, тя заключи, че ще е полезно да се запознае с него. В края на краищата, беше добре една млада дама да бъде видяна в подобно общество. Освен това ѝ бе омръзнало да стои вкъщи сама, докато Джак обикаля града в търсене на пари.

В началото той не беше склонен да я вземе със себе си в Пойнт Пайпър. Ставаше дума за бизнес, а и Ароусмит не му изглеждаше свестен човек. Но тя настояваше толкова много! Накрая заяви сърдито, че вероятно се срамува да я покаже в обществото, защото е германка, и той се предаде.

И така, дългоочакваният ден дойде и Ерика се затвори в спалнята си, за да се приготви. Когато се появи, Джак ахна от възхищение. Тя беше с нова рокля по последна европейска мода, която подчертаваше извивките на съвършеното ѝ тяло. Платът падаше свободно малко под коляното. Беше толкова красива, че всеки мъж би си загубил ума по нея.

Джак подсвирна от възхищение.

— Достойна си да минеш по червения килим в Бъкингамския дворец — усмихна ѝ се той. — Мисля, че днес няма да има по-красива жена от теб.

Ерика направи пирует. Роклята ѝ литна нагоре и малките блестящи мъниста по ръба блеснаха пред очите му. За пръв път бе сложила руж и червило и беше направо неотразима.

— Дали господин Ароусмит и съпругата му ще ми обърнат внимание? — усмихна му се кокетно тя.

Джак я увери, че ще стане точно така, и двамата тръгнаха да посрещнат съдбата си. Днес той щеше да разбере дали бъдещето, за което мечтаеше, щеше някога да се превърне в реалност, а Ерика...

Къщата беше възхитителна — огромна сграда с ослепително бяла мазилка в средата на огромно имение, което достигаше до

пристанище. Моравата бе оформена перфектно и от нея се откриваше зашеметяваща гледка към брега.

— Вие трябва да сте господин Джак Кели — ги посрещна красива млада жена, веднага след като портиерът ги въведе във вестибюла. — Аз съм Каролин Ароусмит.

Джак целуна ръка на домакинята. Трябваше да признае, че жената на самовлюбения тъпак бе много привлекателна. Късо подстриганите ѝ къдрици по следвоенната мода ѝ отиваха много. Роклята ѝ също беше силно прилепнала към тялото, като на Ерика. Преди да се запознаят, двете жени си размениха преценяващи погледи. Каролин направи няколко комплимент на Ерика, която също като Джак бе впечатлена от красотата на домакинята.

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожо Ароусмит — започна Джак. — Имам честта да ви представя Ерика Ман, близка приятелка, която наскоро пристигна от Германия.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна Каролин на перфектен немски.

— Вие говорите немски, госпожо Ароусмит! — зарадва се Ерика и подаде ръка на домакинята, която я задържа в своята. — Изненадана съм, че някой в Австралия говори моя език.

— Съпругът ми го говори съвсем свободно. Аз още се уча — отвърна скромно тя. — Немският е обичан език в рода Ароусмит. Аз завърших образованието си в Швейцария, където говорехме предимно френски, но използвахме и немския.

Ерика се почувства привлечена от тази жена и с неудоволствие пусна ръката и, когато тя ги поведе към вътрешния двор, за да ги представи на елегантно облечените мъже и жени, които вече отпиваха от коктейлите си. Джак знаеше, че не изглежда добре със стария си костюм, и се почувства неудобно. Беше очевидно, че не е на нивото на гостите на господин Ароусмит. Някои от тях бяха с бели тениски и той се досети, че играят тенис. Ароусмит го забеляза и си проби път към него, а Каролин използва момента и отведе Ерика настрана. Скоро двамата мъже се оказаха един до друг и Джак установи, че бизнесменът е малко по-висок от него.

— Какво ще пиете, господин Кели? — попита домакинята и подаде ръката си за поздрав.

Джак се изненада от приятелския жест, макар ръкостискането на Ароусмит да беше някак лепкаво и припряно.

— Бира, ако е възможно.

И погледна през рамо, за да се увери, че Ерика не скучае. С изненада откри, че двете с Каролин са увлечени в приятен разговор. Сервитьорът донесе чаша бира на сребърен поднос.

— Както ви уведомих, аз направих собствено проучване за вас, господин Кели, и открих, че вие сте доста популярен в Папуа. — Джак не разбра дали човекът се шегува, или говори сериозно. За него Ароусмит беше истинска загадка. — Чух, че по време на войната сте предложен за кръст за храброст, награден сте от нашето правителство и сте повишен в офицерско звание. Разбрах също, че преди войната сте търсили злато из Папуа. Особено ме радва фактът, че говорите добре немски, защото това е любимият ми език.

И той продължи на немски:

— Дочух, че прекрасната дама, която представихте, е германка. Предполагам, че е ваша сърдечна приятелка. Вече знам, че сте вдовец с малък син и не сте женен втори път, така поне сочат моите източници.

— Изглежда разполагате с цяла разузнавателна мрежа — усмихна се Джак и отпи от бирата си. След дъждовните дни слънцето отново напече и тъмната течност му идваше добре. — Но не вярвам да спделите с мен източниците си.

— Не мисля, че ви интересува — отвърна Ароусмит. — Предполагам, че за вас е важно едно — дали съм склонен да инвестирам в начинанието ви. Но преди да ви отговоря, ми се ще да ме убедите, че зад вашето предложение се крият реални цифри, които ще донесат печалба и на двама ни.

— Когато кажете, господин Ароусмит. Аз съм готов с отговора.

— Защо не сега, господин Кели? Да отидем в библиотеката, там няма да ни безпокоят. Ще поръчам и бира. Като добър домакин не мога да си позволя да ви оставя жаден.

Джак последва Ароусмит в къщата и скоро двамата се оказаха в стая, която приличаше много на кабинета му в града. Домакинът потъна в едно голямо кожено кресло и погледна очаквателно към Джак. Той кимна и изложи плана си. Говореше стегнато, по войнишки, с много професионални термини и представи разходите с конкретни цифри.

При споменаването на сумата Ароусмит вдигна вежди.

— Много сте изчерпателен, господин Кели. Забравихте единствено да споменете къде се намира тази ваша жила?

Джак очакваше въпроса.

— Ако ви кажа, тогава за какво съм ви аз? Ще можете спокойно да разработите мината с наети от вас геолози.

Ароусмит се усмихна леко:

— Тук сгрехихте. Наистина, мога да го направя, но предпочитам да не убивам кокошката, която снася златни яйца. При всички случаи ще се наложи да наема човек, който да ръководи нещата.

— Не съм дошъл да ви предлагам услугите си като мениджър — заяви простичко Джак. — Въпросът ми беше дали имате желание да инвестирате в проект за златна мина, а не дали ще ме наемете да свърша черната работа, докато вашата компания обира каймака.

Ароусмит вдигна ръка в знак на протест.

— Не съм и помислял да ви наемам на работа, господин Кели. Погрешно сте ме разбрали.

Джак не беше глупав и веднага разбра какво има предвид Ароусмит. Надяваше се, че за една тлъста сума златотърсачът ще му поднесе на тепсия откритието си и ще му позволи да поеме контрола над нещата. Не, това изобщо не беше в плановете му.

Бизнесменът извади от ръката си поредния коз:

— Вие добре знаете, че на този етап все още е незаконно да се разработва златна мина в бившата немска територия. Там се намира вашето находище, нали?

— Били ли сте някога в Папуа и Нова Гвинея? — попита тихо Джак.

— За съжаление островът никога не е попадал в обсега на бизнес интересите ми. Не съм бил там.

— Аз мога да ви кажа нещичко за онова място. Това е може би най-негостолюбивият остров в света. Планинските върхове достигат до облаците и са покрити с непроходими джунгли. Няма пътища, само пътеки, прокарани от местните племена, по които едва се върви. Климатът е такъв, че човек може да загине от обезводняване, ако не стане храна на диваците. Смело мога да кажа, че само шепа хора са в състояние да намерят находището ми и всички те живеят в Папуа. Не, господин Ароусмит, дори и да разберете местоположението на мината,

не вярвам, че ще се намерят глупаци, които ще тръгнат да търсят смъртта си като моя приятел Джордж Спенсър. Той загина от стрела на куку.

— Разбрах ви отлично — кимна Ароусмит, — и съм готов на съдружие.

— Инвестиция или нищо — отсече Джак. — Ако не сте съгласен, ще търся пари другаде.

— Вече търсихте — засмя се домакинят — и навсякъде ви отрязаха. Така че помислете над предложението ми, господин Кели. Давам ви една седмица.

— Давате ми седмица?

— Не повече.

— Благодаря за предложението — каза Джак и му се прииска веднага да напусне тази къща. — Желая ви приятен ден.

— Не бързайте толкова, господин Кели — настигна го гласът на Ароусмит. — Постойте, запознайте се с гостите ми. Доколкото знам, Хю Хопкинс е служил на фронта заедно с вас. Предполагам, че ще ви е приятно да си спомните старото време на чаша бира.

— Войната е нещо, за което предпочитам да не си спомням — отвърна мрачно Джак. — И без това посещава сънищата ми всяка нощ. Домакинят сви рамене.

— Ваша воля. Отказът ви не ви превръща в мой съперник и враг.

Намекът не разтревожи Джак. Много хора се бяха опитвали да го сплашат, но той все още бе жив и здрав.

Слезе при гостите и откри, че Ерика е все още в компанията на Каролин. Двете водеха задушевен разговор и се смееха приятелски. Ерика държеше в ръка чаша за коктейл. Усмихна се съблазнително, наведе се и сложи ръка на коляното на домакинята. Увлечени една по друга, двете не го забелязаха.

— Ерика, тръгваме си — прекъсна грубо разговора им той.

Тя го изгледа изненадано.

— Но на мен ми е приятно тук — рече. — Защо не останем още малко? Каролин ми разказваше за живота си в Германия преди войната. Двете намерихме толкова много общи теми!

— Защо не оставите Ерика още малко с нас, господин Кели? — попита го мило Каролин. — Уверявам ви, че ще изпратя шофьора си да я докара до дома ви.

Джак нямаше намерение да отстъпва, но отчаяната молба в очите на Ерика го трогна. Тя почти не излизаше от къщи и да я откъсне от приятната компания му се видя жестоко.

— Тогава ще се видим довечера — каза той и Ерика го дари с мила усмивка.

Джак си тръгна разстроен. Ароусмит не му бе дал желания отговор. Парите, поне на този етап, си оставаха неразрешим проблем. Но неприятностите не спряха дотук. Тази нощ Ерика не се прибра.

На сутринта той телефонира в дома на Ароусмит. Каролин му обясни, че снощи станало късно и Ерика решила да нощува у тях. Съжалявала, че му създали тревоги, но би ли искал да предаде на Ерика да му се обади, когато се върне от пазар? Връзката прекъсна и Джак остана с телефонната слушалка в ръка. Защо се тревожеше толкова? Извиненията звучаха логично и всъщност не се бе случило нищо нередно.

Ерика се обади чак вечерта. Заяви, че иска да прекара малко повече време с новите си приятели. С Каролин щели да заминат за лятната вила на семейство Ароусмит в Палм Бийч. Намекна му, че едно сближаване с тях би било от полза за него, и той трябваше да признае, че тя има право. И даде съгласието си да прекара една седмица в компанията на Каролин и съпруга ѝ.

Докато чакаше Ароусмит да се върне и да промени позицията си, той реши, че моментът е подходящ да прекара малко повече време с Лукас. Отначало и двамата се чувстваха неловко, но разходката им до зоопарка Таронга и язденето на слон сред група неспокойни леопарди стопи леда между тях.

Във влака по обратния път Лукас сложи глава в скута му и заспа. През целия път Джак стоя неподвижно, а когато пристигнаха, го пренесе на ръце до дома на госпожа Кеси. Сложи момчето в леглото му и го целуна по челото за лека нощ.

— Спи спокойно, момчето ми — прошепна той и излезе на пръсти от стаята, където освен сина му спяха и двете момчета на госпожа Кеси, горе-долу на възрастта на Лукас.

— Много добро дете — каза жената. — Просто му се насъбра доста. Първо изгуби майка си, а сега и Мери. Бог да го закриля.

Джак кимна и въпреки протестите ѝ остави на кухненската маса пет паунда, после отиде в бара на хотела. Откри бивши войници, с

които се бе запознал миналия път, и седна при тях. Този път те не спореха. И двамата бяха на едно мнение, че онези, които бяха предпочели да си останат вкъщи през войната, е редно сега да отстъпят работните си места на смелите мъже, които не се поколебаха да рискуват живота си за краля и родината. Джак слушаше и кимаше, но мислите му бяха другаде. Защо тя бе предпочела да остане със семейство Ароусмит тази седмица? Знаеше ли колко много му липсва? Особено в леглото. До този момент думата любов не бе споменавана между тях, но той предполагаше, че тя разбира какво чувства към нея. Не ѝ бе казал за писмата до мъртвия ѝ годеник и се чудеше дали трябва да го направи. Страхуваше се да не си помисли, че ги е откраднал от мъртвия.

Джак се прибра вкъщи, изпи една бутилка ром със зет си и едва се добра до леглото. Надяваше се тази нощ образът на Ерика да прогони мъртвите му другари, които бе оставил в окопите.

На следващия ден един младеж донесе телеграма от Папуа. Още не бе прочел съдържанието ѝ, когато дойде друг пощальон и му връчи дебело писмо. Двата листа хартия щяха да преобърнат живота му.

Надписът гласеше: Адвокатска къща „Съливан Леви & Дъфи“. Намираше се във внушителна триетажна сграда, точно до пристанището, и коридорите ѝ сякаш се пръскаха по шеговете от натрупани вързопи с вестници и всякакви папки.

Джак откри кантората на Томас Съливан, почука и бе приет веднага. С радост забеляза, че мъжът зад бюрото е участник във войната и е награден с кръст за храброст. Високият, добре сложен мъж стана и му стисна здраво ръката. Едва тогава Джак видя, че единият крак на адвоката липсва.

— Куентин — обясни той, след като проследи погледа на посетителя си. — Войната вече свършваше, когато фрицовете ме заковаха с една от техните адски картечници. Разбрах, че и вие сте се разхождали из Франция.

Въпреки вродената си неприязън към адвокатите Джак хареса веднага мъжа срещу себе си и отговори с готовност:

— Да. Веднага след акцията в Дарданелите.

— Четох за това в рапорта за вас и лорд Спенсър. Изглежда, двамата сте били като родни братя. Но може и да не е така, като се има предвид, че той не беше много близък със семейството си. Отношенията се влошили, когато напуснал частта на баща си. Мисля, че бил обвинен в присвояване на военни запаси. Появила се реална опасност да бъде изправен пред военния съд. Но скоро заловили виновника, докато бъркал в меда. Армията дори не се извинила на лорд Спенсър за грешката. Сигурно, за да не се накърнява доверието в армията.

— Значи това било — поклати глава Джак и седна на стола срещу бюрото.

— Какво да ви предложа? Уиски? Или джин?

Том Съливан се наведе и извади бутилка изпод бюрото си.

— Повярвайте ми, ще ви трябва нещо силно, когато чуете това, което имам да ви кажа — усмихна се той.

— Щом смятате, че ще е необходимо... нека бъде джин.

Съливан се пресегна наново и извади две чаши. Наля и в двете и се извини:

— За съжаление нямам тоник. — Побутна едната чаша към Джак и продължи: — В кантората ми е истинска бъркотия. И винаги е така. Толкова съм се отвратил от реда и дисциплината в армията, че предполагам — това е моят начин да забравя за онези ужасни години. — Вдигна чашата си и произнесе: — Да пием за последния лорд Спенсър.

Джак също вдигна чашата си в мълчалив поклон пред мъртвия приятел и пи. Същевременно изгаряше от любопитство да разбере за какво става въпрос. В писмото се казваше само, че е поканен да присъства на отварянето на завещанието на лорд Джордж Спенсър.

Адвокатът остави чашата си в ъгъла на бюрото и извади папка с документи.

— Когато беше в Сидни, с лорд Спенсър уточнихме изпълнителите на завещанието. След няколко месеца получихме писмо от него, което съдържаше последното му завещание. Адресът беше някъде от Северно Папуа. Изглежда, че нямаше голямо доверие в английските фирми тук, които са много по-скъпи. Моята семейна фирма винаги е била трън в очите на местните величия. Мисля, че приятелят ви постъпи мъдро, като се обърна към нас, особено като се

има предвид благодетелството от завещанието лице. Ако завещанието бе в ръцете на по-авторитетните британски фирми, не че ние не сме уважавани — побърза да го увери той, — но те са доста по-консервативни и биха могли да предизвикат брожение сред аристократичните кръгове в Лондон. И понеже лорд Спенсър беше абсолютно категоричен в желанието си, сигурно ще се опитат да докажат, че си е изгубил ума, докато е лежал във военния затвор като заподозрян. Както и да е. От изражението на лицето ви разбирам, че ще ви трябват още обяснения.

— И аз така мисля — въздъхна Джак и отпи голяма глътка от джина. — Винаги съм подозирал, че Джордж крие нещо от миналото си, но благородническата титла ми идва в повече.

— Той беше лорд само за кратко време. Всъщност няколко месеца, докато беше в Папуа. Баща му умира през деветнайсета година и оставя титлата на по-големия си син. Новият лорд Спенсър продължава семейната традиция и гради кариера в армията. Миналата година е убит при Архангелск в Русия, където е изпратен да се бие срещу червените. Тогава Джордж наследява титлата. Не че това му помага с нещо, доколкото разбирам от доклада за смъртта му. Знам, че сте били до него в последните му часове.

Джак остана загледан в стената зад бюрото на адвоката. Спомни си това, което му бе казал тогава Джордж. Сега разбираше всичко.

— Той беше добър приятел — каза бавно. — Един от най-доблестните мъже, които съм познавал. Ще ми се и аз да бях такъв.

— Вие не наследявате титлата — усмихна се Том, — но цялата собственост, банковите сметки и движимото имущество на лорд Спенсър преминават във ваши ръце. И да знаете, че състоянието отговаря на титлата.

— Т-това ли пише Джордж в завещанието си? — едва успя да изрече Джак.

— Не точно — отвърна адвокатът и разлисти документите пред себе си. — Пише, че след смъртта му неговата собственост трябва да се раздели поравно между вас и една млада дама на име Айрис. Но от докладите, получени от полицията в Папуа, излиза, че госпожица Айрис е била убита.

— Тя не е мъртва — заяви развълнувано Джак. — Получих телеграма от Порт Морсби и надеждни хора потвърждават, че са я

видели жива.

— А... тогава въпросът се усложнява — потърка чело Том. — Виждате ли, съгласно условията по завещанието вие не можете да получите вашия дял, докато госпожица Айрис не подпише, че приема своя.

Джак го погледна стреснато, после се засмя горчиво.

— Е, какво пък. Откъдето дошли, там и отишли — сви рамене. Мисълта за богатството, което щеше да му осигури необходимия капитал за мината, го разстрои. — Не мисля, че можем да осигурим подписа й.

— Защо?

— Не знам всички подробности. Чакам писмо, което ще хвърли някаква светлина по въпроса. Но от това, което е известно, тя не може да бъде открита.

Том Съливан поклати глава. Засега изпълнението на завещанието беше невъзможно.

— Съжалявам, господин Кели — каза със съчувствие той. — В момента не можем да направим нищо за вас. Трябва да изчакаме или потвърждение за смъртта на младата дама, или нейния подпис. Искрено съжалявам.

— Надявам се да получите подписа й — каза Джак и стана. — Дължа го на Джордж.

В Страдфилд Хари го посрещна с новината, че Ерика дошла с колата на семейство Ароусмит, събрала си багажа и казала, че повече няма да се връща. Джак онемя. Изведнъж реши, че зет му не е разбрал правилно.

— Така ли каза тя, Хари? Каза ли, че ни напуска?

— Боя се, че каза точно това — отвърна тихо той и му стана мъчно за Джак. — Не мисля, че ще я видим отново.

Остра болка прониза сърцето на Джак. Защо?

— Кажи на Лукас, че днес няма да мога да го заведа на крикет. И... не знам дали ще се прибера за вечеря.

Хари се изплаши от огъня в очите му.

— Моля те, не прибързвай — предупреди го, но Джак не му обърна внимание, обърна се и слезе по стълбите. Знаеше къде да отиде

и какво да направи.

След половин час беше в Пойнт Пайпър и заблъска с юмрук по вратата.

— Съжалявам, господин Кели, но не мога да ви пусна — любезно, но твърдо му прегради пътя портиерът. — Имам нареждане от госпожа Ароусмит.

Човекът беше на възраст и Джак съжали, че го поставя в такова положение, но трябваше да стигне до Ерика.

— Госпожо Ароусмит — извика с всички сили към вътрешността на къщата.

Вече бе готов да избута портиера и да хукне по стълбището, когато на горната площадка се появи Каролин по копринена кремава камизола. Зад нея се появи Ерика, също в оскъдно облекло, всъщност — само по черен колан за жартиери.

— Не сте добре дошли тук, господин Кели — разнесе се гласът на домакинята. — Веднага напуснете или ще уведомя полицията и съпруга си за нахлуването ви.

— Искам да говоря с Ерика — извика Джак, загледан в любимата си, която изглеждаше бледа и уплашена.

— Кажете, каквото имате да казвате и си вървете — царствено заяви Каролин. — Надявам се да сте кратък.

— Ще се прибереш ли у дома? — обърна се директно към Ерика той.

— Съжалявам, Джак — отвърна почти шепнешком тя, — но моят живот е тук. Каролин ми дава работа в дома си.

— Ти и тя... — Той не можа да намери подходящите думи, но тя разбра въпроса.

— Това не те засяга — вирна войнствено брадичка. — Животът си е мой. След всичко, което научих за теб, заявявам категорично, че не искам повече да те виждам.

— Какво си научила? — обърка се Джак.

— Писмата, Джак. — Гласът ѝ затрепери. — Намерих ги, докато си прибирах багажа. Не съм се ровила из нещата ти. Стана случайно. Как можа!? Те бяха лични... Ти ли уби Волфганг?

Джак пребледня. Не знаеше какво да отговори. Отдавна искаше да ѝ разкаже всичко, но чувството за вина го възпираше. Ах, защо не ги изгори още навремето!

— Не съм убил годеника ти — отвърна тихо той. — Кълна се в живота на сина си, че не аз го убих.

Джак беше напълно искрен. Нямаше представа, че за да запази скъпия сувенир, войникът го бе излъгал.

Ерика впи за миг поглед в него, после се обърна с намерение да се прибере в стаята. Не знаеше дали да му вярва, но сърцето ѝ подсказваше, че той е честен човек. Не я бе излъгал за нищо. Въпреки това съмнението разяждаше душата ѝ.

Джак гледаше безпомощно как Ерика си отива от живота му. Сърцето му се късаше от мъка, но той не умееше да се моли.

От Пойнт Пайпър той отиде директно в бара и се напи до припадък. Двамата му нови приятели трябваше да го носят до дома му, както бяха носили ранените си другари на фронта. Само дето Джак бе физически здрав. Раната, която го мъчеше, беше в душата му и той не вярваше, че някога ще зарасне.

Джак остана в Сидни още три месеца. Ерика беше в града и не му се искаше да я остави. Наивно се надяваше, че тя може да размисли и да се върне при него. Но това така и не стана.

Скоро парите от продаденото злато се стопиха и той разбра, че е време да вземе решение. Можеше да остане при зет си и да започне работа в неговата печатница или да се върне в земята, която обичаше с цялото си сърце. Не се колеба дълго. Купи два билета до Таунсвил и един от Таунсвил до далечния северен остров. Съдбата му все още беше там, в онези диви непроходими планини.

— Следваща спирка — Таунсвил — се чу гласът на кондуктора.

Лукас седеше до прозореца и оглеждаше новия град, който баща му бе казал, че ще стане поредният му дом. Сега ливадите бяха тъмнозелени, огромните каучукови дървета се събуждаха за нов живот. Дъждовният сезон бе дошъл и Таунсвил разцъфтяваше.

Коледа приближаваше и Джак се питаше откъде да намери малко пари, за да остави под елхата подарък за сина си. Проследи погледа на Лукас и душата му се разведри. Далече от големия сив град, пълен със сиви сгради и сиви костюми, той отново се почувства свободен. Съжаляваше единствено, че не удари Ароусмит, когато го посети за втори път в офиса му. Но поне изтри самодоволната усмивка от лицето му. Каза му точно къде да си завре шибаното предложение. Нахълта в кабинета му, без да обръща внимание на протестите на секретарката, и онзи палячо се разтрепери. Беше бесен заради Ерика и заради издевателството на Ароусмит върху него. И си обеща един ден да се върне и да изравни резултата между тях. Знаеше, че страхът се запечата в сърцето на богатия господин. Той щеше дълго време да сънува кошмари, защото мъже като Джак, готови да зложат главата си за една мечта, го плашеха до смърт.

— Почти пристигнахме — каза и погали Лукас по главата.

Двата дни във влака от Сидни до Таунсвил бяха укрепили връзката между тях. Още първата нощ, докато гледаше заспалото момче, му дойде наум, че всъщност гледа себе си като малък. Лукас бе единственият му роднина, единственото близко същество в целия свят. И това го задължаваше да създаде нещо за себе си и за него, преди да се присъедини към вечния сън на своите бойни другари.

Джак получи писмо от Папуа, в което Паул Ман му съобщаваше за резултатите от експедицията по издирването на Айрис из делтата на Флай Ривър. Писмото беше лаконично, но той успя да разбере положението. Паул пишеше, че за Коледа ще бъде в Таунсвил при семейството си и се надява двамата да се срещнат там. Джак прие с радост поканата. Беше прекрасно да може да прекара празника със

сина си в семейна атмосфера. Изпрати телеграма до Карин, за да съобщи кога пристига, и се надяваше тя да ги посрещне на гарата.

Карин ги чакаше. Поздрави ги сърдечно и веднага се зае с Лукас. Момчето хареса от пръв поглед и нея, и сина ѝ Карл. Английският на Карл не беше много добър, но това не им попречи ни най-малко. Двете момчета веднага подхванаха разговор за екзотичните животни в района. Паул също беше там и Джак веднага забеляза колко бе измършавял. Треската явно продължаваше да го мъчи, очите му бяха хлътнали и потръпваше, сякаш навън беше лута зима.

— Сен постъпи щедро — му разказа Паул, докато отиваха към двуколката и един кон с хлътнали хълбоци — единственият, който беше по джоба на семейството. — Плати ми добре и ми купи билет до Таунсвил.

— Сен е сваятно момче — каза Джак и потупа Паул по рамото. — И съвсем правилно е преценил, че ти си точният човек за тази мисия.

— Благодаря ти за тази възможност — сърдечно го потупа германецът. — Знаеш ли, когато се срещнахме в окопите... сякаш съдбата ни събра.

— Може би си прав — замисли се Джак. — Може би тази съдба е знаела, че някога ще се нуждаем един от друг.

Двамата спряха пред къщата и той се изненада, като видя каква прекрасна зеленчукова градина е успяла да направи Карин. Побърза да я похвали, но тя сви ядосано вежди.

— Тези проклети кенгура! Непрекъснато ми ядат зеленчуците.

— Я, виж! — засмя се гостът. — Вече говориш като истинска австралийка.

Забележката му ѝ хареса.

— Страната е хубава — намеси се Паул. — Има много слънце и храна. И отношението на хората сякаш стана малко по-добро към нас. Поне на някои.

В това време двете момчета се измъкнаха от погледите им и хукнаха да видят нещо, за което Карл бе разказал на Лукас по пътя.

— Карл! — извика строго Паул. — Първо ми помогни с коня, после ще играеш.

— Добре, папа — отвърна вяло момчето, спря, пхна ръце в джобовете и се върна при баща си с наведена глава.

Карин поведе Джак към малка стаичка в задната част на къщата, която имаше самостоятелен вход към верандата. Вътре нямаше нищо друго освен легло с железни табли и чисти чаршафи.

— Ще спиш тук — каза тя, — а Лукас ще остане при Карл.

Той хвърли торбата на леглото и седна на него.

— Имам вести от Ерика — изпитателно го погледна Карин. — Пожелава ни весела Коледа и пише, че си бил много мил с нея, докато сте били в Сидни. — Поколеба се за миг, после каза тихо: — Ти... беше влюбен в нея.

— Откъде знаеш?

Тя се усмихна.

— Видях го в очите ти, когато дойде онзи ден. Мъжете са лесни за разгадаване, щом става дума за любов. Но за всичко останало сте направо непроницаеми.

— Не сме толкова сложни — на свой ред се усмихна Джак. — По-скоро наивни.

— Тя не беше за теб, Джак — каза мило Карин. — Не е добра жена, въпреки че ми е снаха. Би прегазила всеки мъж, който влезе в живота ѝ. Ох, не бива да ти говоря такива неща, сама виждам колко тежко го преживяваш.

Той кимна уморено.

— Приготвила съм задушено с картофи. Дано ви хареса.

— Вече ми текат лигите — оживи се Джак. И наистина, когато си представи тъмното сочно месо в чиния със зеленчукова гарнитура, устата му се изпълни със слюнка. — Какво е месото? Говеждо или агнешко?

— Нито едно от двете — подаде глава през вратата Паул. — Съжалявам, приятелю, но е най-обикновено кенгуру.

След малко всички бяха на масата и Джак обираше чинията си със залък хляб.

— Дай кенгуру на новопристигнал, да те научи как да си го сготвиш — изрече с пълна уста. — Трябва да ми дадеш рецептата, Карин.

Карин засия от удоволствие. Колко щастлив беше Паул с нея, си помисли той. Тя беше всичко, което мъжът иска от една жена.

След вечерята двамата мъже се оттеглиха в задния двор и изпиха по няколко бири под ярките звезди на Южния кръст. Време беше да

разкажат какво са преживели през това време. Тази вечер имаше лек ветрец и Джак се отпусна, сякаш беше в собствения си дом. Каква ирония, помисли си. Преди две години всеки от тях бе готов да убие другия, за да изпълни безсмислените заповеди на политиците, които мислеха само как да напълнят джобовете си, а сега седяха един до друг в безлунната нощ и пиеха бира.

Паул му разказа всичко, което се бе случило на експедицията из Флай Ривър. Каза му и за срещата си с О'Лиъри и за отменянето на замислената атака.

— Постъпил си правилно — увери го Джак, като видя, че той се измъчва от това свое решение. — Обстоятелствата са били против теб. Така си спасил живота на хората. О'Лиъри ще се върне и тогава ще разберем къде са отвели Айрис.

Паул кимна.

— Не искам да ти се меся, приятелю, но подозирам, че си закъсал за пари. Сен ми каза, че златото, което си му продал, няма да стигне за дълго.

— Наистина е така — призна Джак. — Затова реших да се върна в Папуа и да събера пари за мината.

— За тази работа ще трябва много пари. Щеше ми се да мога да ти помогна.

— Старият Джордж... сбърках, лорд Спенсър, също искаше да помогне. И за малко да успее. Но се оказа, че за да изпълним условията по завещанието му, трябва да открием Айрис. А това няма да стане, преди да пипнем О'Лиъри.

— Какво ще правиш, тогава?

— Ще поработя за Сен, докато събера достатъчно да наема две момчета и да се върна в Нова Гвинея. Предполагам, че е въпрос на време правителството да започне да издава разрешителни за разработване на онези земи.

Паул си замълча. Имаше специален подарък за приятеля си, но щеше да изчака до коледната нощ. Усмихна се и се загледа в блестящите като диаманти звезди на Южния кръст. За него Австралия беше новата обетована земя. Както и Папуа.

Коледа дойде с тихи стъпки. Под каучуковото дърво, което Паул и Джак бяха донесли от гората, имаше купища подаръци. Карин купи цветна хартия от женския магазин в града и украси дървото така, че заприлича на истинска елха. На върха му постави звезда, а клоните накичи с хартиени ангели. Вечерта всички се събраха около него и пяха немски коледни песни. После Карин се оттегли с децата и остави мъжете със спомените им от войната. Въпреки че бяха от двете срещуположни страни на фронтовата линия, и двамата си спомняха едно и също — кал, телени огради и дебнеща смърт.

Лукас се събуди рано сутринта, разтърси натежалата от махмурлука глава на баща си и го задърпа към украсеното дърво, за да проверят какво им е оставил Дядо Коледа. Джак се запрепъва след него, струваше му се, че не стъпва по земята, а на главата си. Карин вече беше при дървото, седеше в дългата си бяла нощница. Буйната ѝ коса падаше като водопад по раменете ѝ и усмивката ѝ озаряваше цялата стая.

— Честита Коледа, Джак — произнесе със сладкия си глас.

Джак я поздрави на свой ред и се замоли на Дядо Коледа да спре звъна на коледните звънчета в главата му.

— Татко, татко! — плесна с ръце Лукас — Виж, Дядо Коледа ми е донесъл истинска каубойска пушка и шапка!

Джак се стресна. Той не бе подготвил подарък за сина си, защото нямаше никакви пари. Погледна учудено към Карин. Тя му намигна и той едва тогава разбра откъде идва подаръкът. Измънка някаква благодарност, но тя махна с ръка и му обърна гръб. Карл също получи каубойски екип. Двете момчета изскочиха развълнувани навън и оставиха възрастните в задушната стая.

Джак си помисли, че Коледата на 1920 година е една от най-щастливите в целия му живот. Дори и в детството си не бе изпитвал такова щастие и спокойствие.

Но това, която се случи след печеното говеждо на Карин, го изпрати направо на седмото небе от щастие. Паул стана от масата и тържествено съобщи, че е събрал достатъчно пари, за да купи една малка кокосова плантация близо до Порт Морсби. Сен му бе помогнал да се справи с бюрократичните спънки и след Коледа всички щяха да се преместят в новия си дом.

— Ще имам нужда от управител — погледна той хитро към Джак. — Би ли приел такава работа, Джак?

Джак го погледна и се ухили до ушите.

— Да знаеш, че си се спрял на точния човек, приятелю — отвърна с треперещ от възмущение глас.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и Карин поднесе кафето. Денят не можеше да бъде по-хубав. Не само защото Лукас беше с него, но и защото неочаквано бе намерил дом за малкото си семейство. Обеща си тържествено, че на следващата Коледа ще сложи пръв подарък за сина си под дървото. И се помоли 1921 година да бъде по-добра от тази.

Куентин Ароусмит внимаваше много със закуската. Едно твърдо сварено яйце и препечена филийка му бяха достатъчни, въпреки че дните му бяха напрегнати, с много работни срещи и подписване на всякакви документи.

1921 година обещавахе да бъде добра. Клиентите се увеличаваха с всеки ден и компанията щеше да отчете висока печалба. Мъжете се бяха завърнали към цивилния живот и икономиката се раздвижваше. Неговата консултантска и кредиторска къща беше най-мощната в страната. Конкурентите можеха само да събират трохите от трапезата му.

— Имаме малък проблем — обади се Каролин и почука с лъжичката по черупката на своето яйце.

— Какъв проблем — изръмжа той и се скри зад сутрешния вестник. От началото на войната му бе станало навик да се пази от всякакви проблеми.

— Мисля, че Ерика е бременна.

Ароусмит свали вестника и изгледа жена си едновременно презрително и предизвикателно.

— Нали се разбрахме, че тя е твоя играчка? Сама трябва да се справиш с проблема. Да намериш там някакъв лекар...

— Опитах се да убедя горкото момиче, но то се страхува от аборт. Разказа ми за своя приятелка, която умряла при подобна процедура. Бременността е доста напреднала и абортът наистина ще е опасен за нея.

— Какво общо имам аз с това? — попита надменно Ароусмит. — Тя беше само твоя приятелка, независимо от подозренията ти.

— Не те подозирам в нищо. Ерика е сигурна, че бащата е онзи Джак Кели.

— Но скандалът около нейната бременност ще засегне мен. Какво ще си помислят хората, когато жена, живееща под моя покрив, изведнъж забременее? Естествено е да обвинят мен.

— Ето, виждаш ли, Куентин? — самодоволно се усмихна Каролин. — Разбираш ли сега, че проблемът не е само мой? Трябва двамата да се погрижим за това.

Той се намръщи, но трябваше да се съгласи с нея.

— Бихме могли да му я върнем обратно. Да ѝ затворим устата с малко пари.

— Но аз се привързах към това малко котенце — нацупи устни Каролин. — Не бих искала да я връщам при онзи дивак, въпреки че в случая тя е постъпила като глупачка.

— Ще телеграфирам на онзи кучи син Кели в Папуа и ще му кажа какви ги е забъркал.

Бяха минали месеци, но той все още потръпваше от мисълта за разярения мъж, който бе нахлул в офиса му и го бе заплашил. До този момент Куентин Ароусмит никога не бе попадал в подобна ситуация, винаги бе гледал да пази гърба си. Безумният блясък в очите на бившия войник го накара да затрепери от страх. Такъв човек би могъл да го убие, без да му мигне окото. Споменът за онзи момент и досега го измъчваше. Не бе събрал кураж да се изправи пред онзи луд човек и да го постави на място. Всички в офиса наблюдаваха как трепери от страх. Затова намрази Джак Кели и бе готов на всичко, за да го смачка.

Ароусмит извади късмет и се ожени за жена от аристократичен род, която подкрепяше усилията му да се превърне в най-богатия и най-влиятелен мъж в Австралия. Семейството на Каролин бе богато колкото и неговото. Двамата с нея се харесаха веднага и усетиха, че имат сходни начини за забавление. И двамата търсеха тайните радости в секса и той угаждаше на всичките ѝ капризи в леглото.

Намерението му да прати телеграма до държавната администрация в Папуа и да ги уведоми, че Джак Кели е изоставил бременно младо момиче в Сидни, бе добро начало за отмъщението му. Знаеше много добре какво ще си помислят консервативните държавни служители за своя уважаван гражданин. При частните си разследвания той бе разбрал, че сър Хюбърт уважава Кели като човек на честта. Нека да види сега как почтеният Кели напompва корема на невинно момиче и го зарязва в чужд град.

— Изобщо не те съветвам да говориш с този ужасен човек — с един замах Каролин помете всичките му мечти за отмъщение. — Ще

ми е мъчно за нея, но мисля, че ще е най-добре да ѝ помогнем да се върне в Германия. Тя го иска с цялото си сърце.

Ароусмит нямаше представа за желанието на Ерика, но то му се стори добър изход от неприятната ситуация. Германия беше далеч от тук, а както казват — далеч от очите, далеч от сърцето. И не беше тяхна работа какво ще се случи с нея след това.

— Трябваше веднага да ми го кажеш. Утре ще купя билет за първия кораб до Германия и ще се разделим с нея завинаги. Може дори да поплачем — подхвърли язвително.

— Трябва да ѝ дадем някакви пари, за да роди спокойно детето. Тя го заслужава. Нали ще се погрижиш за това? Ох, забравих да ти кажа — тя ще пътува в първа класа, не в товарното отделение, между твоите стоки.

— Искаш прекалено много от мен, Каролин — сви вежди той. — Тя е просто едно случайно момиче, оставило се да бъде излъгано от онзи мръсник.

— Не бъди такъв досадник, Куентин — сбърчи носле съпругата му. — През последните месеци тя ни беше предана. Заслужава поне малко загриженост от наша страна.

— Ще ангажирам билет в първа класа — взе първото си бизнес решение за деня той. — Тя ще напусне живота ни най-късно следващата седмица.

— Добре. А кога ще отидем на малка разходка из Европа? — попита сладко Каролин и бутна чинията с яйцето пред себе си. — Отдавна не съм била в Париж.

— Всичко по реда си, скъпа — изсумтя Ароусмит.

В момента имаше много по-важна работа от удоволствието да диша вонящия на чесън дъх на жабарите. Отговаряше за цяла финансова империя и се надяваше с малко късмет един ден да поднесе в краката на сина си цялата страна. Но този син все не идваше. Хвърли поглед към красивата си съпруга и поклати глава. Колко жестока беше съдбата към него! Дори да притежаваше всичките пари на света, пак не можеше да си купи наследник.

Облечен в красива ливрея стюард я заведе до каютата ѝ в първа класа. Наложил ѝ се да се оправя сама. Каролин не си направи труда да

я изпрати, просто ѝ пожела приятно пътуване и нареди на шофьора да я закара до кея. Щом пристигнаха, той свали единствената ѝ пътна чанта и веднага потегли обратно.

Стюардът ѝ подаде ключа от каютата и я остави. Най-накрая беше сама. Влезе в стаята, хвърли се на леглото и закри очите си с ръце. Тялото ѝ се разтърси от ридания. Защо всичко се обърка така? Да, тя мечтаеше да се върне в родината, но не бременна и бедна. Сумата, която ѝ даде семейство Ароусмит, беше щедра, но недостатъчна, за да живее спокойно без закрилата на съпруг. Сети се за Джак. Можеше да му пише и да му обясни в какво положение се намира. Но веднага отхвърли тази мисъл. Все още подозираше, че той е убиецът на Волфганг.

Отиде до люка и се загледа в изпращачите, които се надпреварваха да пожелават на своите близки лек път. Дали някой щеше да се сети да я посрещне в Мюнхен? И какво щеше да прави с дете от баща-убиец?

Тръсна глава и избърса решително сълзите си. Все пак тя се връщаше в родината и скоро щеше да види мъжа, който бе изместил Волфганг от сърцето ѝ. Какво ли правеше той сега? След две седмици щеше да бъде при него и да се включи в борбата му за една нова велика Германия.

Първите две години минаха спокойно и Паул заживя с надеждата, че работата в плантацията ще потръгне. Джак свикна с новата работа и се справяше добре. Кокосовият орех вървеше добре на световния пазар въпреки всеобщата икономическа криза. Джак и Лукас живеяха в удобна барака от ламарина недалеч от голямата къща на Паул и Карин. Имаха прекрасна гледка към Коралово море, чиито наситеносини води проблясваха зад редовете от кокосови палми. За Лукас тук беше истински рай. Имаше всичко, за което си мечтае едно малко момче: добър приятел, океан, където да плува, кон и пушка двайсет и втори калибър, за да зарежда трапезата с гълъби.

Джак ценеше високо грижите на Карин за сина му. Момчето я наричаше леля Карин и тя приемаше с удоволствие това. Тя бързо си припомни щастливите времена, прекарани тук преди войната, и с удоволствие се зае да подреди новия им живот. За нещастие на двете момчета по-голямата част от деня им бе заета с уроци. За тях тези занимания бяха губене на време, което можеха да оползотворят много по-добре в ловене на риба, лов и игри с местните хлапета от близкото село. Семейството нае едно местно момиче да готви и пере и един селянин, който се грижеше за животните и градината. Дните се изнизваха незабелязано, дъждовният период следваше сухия, после всичко се повтаряше. Карин обичаше дъжда, защото тогава мъжете си оставаха вкъщи. Обикновено сядаха на верандата и чакаха да отmine поредният порой. Запалваха лулите си, пушеха мълчаливо и се вслушваха в тропота на дъжда по ламаринения покрив. Шумът правеше разговора невъзможен. Карин сядаше до тях и шиеше или четеше. Беше време на мир и спокойствие, на приятелство и любов.

Щом тежките облаци изчезнеха и отстъпеха място на яркосиньото небе, райските птици изпълваха въздуха с веселите си песни, работниците тръгваха из кокосовите полета и смехът им екваше из полето. Карин вече не си спомняше за ужасните военни години в Германия.

Но новината, че е бременна, сложи край на райския живот на двете момчета. Те започнаха да се усамотяват в градината, обзети от мрачни мисли. Възможността в живота им да влезе някакво си момиче и да съсипе всичко, беше трудно поносима. Изобщо не се съмняваха, че ще започне да се влачи след тях навсякъде и постепенно ще се превърне в истинска напаст. Все пак съществуваше нищожна вероятност да е момче и нещата щяха да са по-поносими.

Паул и Джак поляха обилно новината, както си му е редът. Паул дори измъкна една кутия с кубински пури от тайните запаси. Двамата седнаха на верандата под звездите. С времето бяха станали по-близки от братя. Общата работа и общата досада от непрекъснато стичащата се по гърба им пот бяха заздравили връзката между тях.

След обяда Джак се запиля някъде из плантацията, а Паул взе счетоводната книга и реши да сложи ред в сметките си.

Плантацията беше твърде голяма, а положението на пазара не беше добро. Цените на копрата падаха всеки ден. Той се загледа мрачно в дългите колони от цифри. Страховете му се потвърждаваха. От известно време разходите превишаваха приходите, но как да каже на Карин в нейното състояние, че са на прага на банкрута? Никога не я бе виждал по-щастлива. Той също бе доволен от живота си, но парите им се топяха с всеки изминал ден.

Паул въздъхна тежко и затвори книгата. Погледът му пробяга през безкрайните палмови редици и достигна до изумрудено синьото море. Може би трябваше да предупреди Джак да си потърси друга работа. Само дето не знаеше как да каже такова нещо на човек, който бе станал част от семейството му. Обичаше Джак, дори подозираше, че Карин е малко влюбена в него. Виждаше как се суети около него, когато е болен, и как го хока, сякаш ѝ беше съпруг. Приятелят му реагираше така, както би реагирал самият той. Но Паул не ревнуваше. Знаеше, че Джак никога няма да злоупотреби с доверието му. Просто не беше такъв човек.

— Паул!

Той се обърна и видя, че Джак тича към него с няколко от работниците.

— Паул, копеле немско, къде си? — крещеше той и размахваше някакъв вестник в ръка.

— Тук съм — махна му Паул от своя офис на открито под сянката на едно дебело каучуково дърво.

Джак дотича и хвърли в краката му вестника. Беше „Нова Гвинея“.

— Открили са проклетата жила! — изрева той. — Открили са майката! Малко по на запад от мястото, където бяхме с Джордж.

— Кои са? — попита Паул, стреснат от избухването му.

— Шибаняците Парк, Слоун, Нетълтън и Доувър са подали молба за разрешение. За разработка на златна мина в района на Мороб. Трябваше да се досетя, щом чух, че старият Шарки Парк и Джак Нетълтън са запрашили натам. Като изключа себе си, единствено Шарки би могъл да стигне дотам. Обзалагам се, че са напипали майката. Трябва веднага да тръгнем натам, Паул. Да зарежем всичко тук и да подадем документи за право на ползване, иначе ще се окажем на опашката. Най-много да пипнем малария или някоя отровна стрела в гърдите.

Паул забеляза с каква лекота Джак го включи в плановете си за златната мина. Не разбираше нищо от тази работа и приятелят му знаеше това.

— Нямаме друг избор — продължи Джак вече по-спокойно. — Аз не съм глупак, човече. Четох за падането на цената на копрата. Нямаше да съм управител, ако не знам какво става с бизнеса, нали? Готвех се да си подам оставката, преди ти да ме помолиш за това, и да попитам Сен дали ще намери нещо за мен. Знам, че ме задържа повече, отколкото го налагат обстоятелствата, и съм ти благодарен.

Паул се смая. А той си въобразяваше, че е единственият, който е наясно с положението в плантацията. Но дори и без Джак, пак щеше да му се наложи да зареже всичко и да потърси друга работа.

— Не знам какво да кажа — отвърна тихо. — Искам да знаеш, че ценя приятелството ти повече от всичко на света.

— Тогава ми се довери. Ще бъдем богати, Паул, обещавам ти. Знам къде е златото и знам как да го взема, преди да избухне златната треска. Но трябва да сме там, преди ордите да нахлуят и да оберат всичко, което се вижда с просто око. След тях ще дойдат големите компании с големите си машини и край на всичко.

— Аз не съм миньор, Джак. По-добре си намери партньор, който разбира от тези неща.

— Значи все пак обмисляш предложението ми — довольно изрече Джак. — Не ми трябва миньор, а човек, който познава джунглата, а с онази експедиция ти доказа, че я познаваш добре.

— Наистина ли искаш да дойда с теб? И... Джак, наистина ли ще изкараме пари от това?

— Отговорът и на двата ти въпроса е да. Трябва ми човек, който да ми пази гърба. Трябва да сме много бързи, момче. И трябва да си наясно, че ще действаме по втория начин.

— По втория начин? Какво имаш предвид?

— Най-важното е да разберем закъде искат разрешение Шарки и компанията му. Нямаме време да се занимаваме с молби, одобрения и такива работи. Трябва да сме на място преди всички. После ще се занимаваме с подробностите.

Паул въздъхна. Всичко това означаваше, че ако нещо се обърка, двамата с Джак щяха да се окажат от другата страна на закона. Като германец той нямаше никакво основание да се надява, че австралийските власти ще бъдат снисходителни с него.

— Как преценяваш риска, Джак? — попита със свито сърце.

— Нищожен — усмихна се широко приятелят му. — Не вярвам правителството да се разбърза да усвои този район, пълен с комари, змии и отровни стрели. В Морсби чух, че инспекторът Сесил Ливиън, който отговаря за района, била намерен със стрела в гърдите недалеч от мястото, където бяхме с Джордж. Това е сурова страна, из която пъплят безброй малки черни дяволи. Но не се бой, че ще се справим с тях, ако започнат да ни досаждат.

Паул стана и разтърка челото си.

— Довечера ще говоря с Карин. Ще получиш отговора ми сутринта.

— Имай предвид, че всеки ден е ценен — предупреди го Джак. — Ще ни трябва време, за да осигурим храна и екипировка.

Паул кимна и закричи към къщата. Джак се загледа след него. В този момент се почувства щастлив, че не е женен. Всеки момент можеше да грабне торбата и да тръгне накъдето пожелае. Щом си го помисли, изпита вина към сина си, но се успокои с мисълта, че ако се случи нещо с него, Карин щеше да се погрижи за Лукас.

Вечерта в леглото Паул призна на жена си за финансовите им затруднения и за неясното им бъдеще. Мисълта да напуснат и този дом разстрои силно Карин.

— Какво ще правим, Паул? — попита през сълзи тя. — Аз обичам това място.

Той пое дълбоко въздух и изплю камъчето:

— Джак има план как да изкараме малко пари.

Карин се изправи в леглото и се взря в очите му.

— Какъв план? — попита рязко и Паул разбра, че трябва да внимава много с отговорите си.

— Наел е парче земя в Нова Гвинея и се оказало, че там има злато — излъга той. — Ако се разработи, нашият приятел може да стане богаташ. Но му трябва съдружник и малко пари за оборудване на експедицията.

— Защо не го е споменавал досега?

— Не се е налагало — отвърна почти отчаяно той.

Кръстосаният разпит го изнервяше. Нямаше да я излъже. Тя винаги усещаше, когато се опитваше да скрие нещо от нея. Побърза да добави, за да приспи подозренията ѝ:

— Но това ще разреши всичките ни проблеми.

Карин се отпусна отново в леглото.

— Колко време ще отсъстваш? — попита.

Паул въздъхна лекичко, за да не го чуе тя. Въпросът ѝ беше знак, че ще отстъпи.

— Около четири месеца, предполагам. Най-много шест.

— Толкова много! — прошепна жена му и се притисна в него. — Не съм предполагала, че ще ни се наложи отново да се разделим. Войната беше ужасно изпитание. Предполагам, че сега опасността не е по-малка.

— Не чак толкова — каза Паул и я взе в прегръдките си. — Мисля, че за Коледа ще сме тук. Няма да пропуснем твоята фантастична печена пуйка.

— Никакви пуйки — засмя се Карин и в същия миг сълзите ѝ потекоха. — Ще бъде прасе.

— Значи мога да кажа на Джак, че ни даваш благословията си?

— Знаеш, че ще се доверя на твоето решение. Просто... исках да си тук, когато се роди детето. Но, от друга страна, ако не направиш

това, което трябва, това дете може да остане без дом.

Паул погали косите ѝ и продължи, докато тя заспа. Мисълта да се върне отново в джунглата го плашеше, но в същото време мисълта за жълтия метал предизвикваше сладостна тръпка. Откъде идваше притегателната му сила? Защо хората — и мъже, и жени — бяха готови да зарежат всичко и да хукнат да го търсят? Сега знаеше отговора. Знаеше, че семейството ще му липсва ужасно. Беше убеден, че и Джак ще страда за сина си. Обаче златото беше единственият начин да запази малкото, което бе останало в живота му. Знаеше, че е отчаян ход. Но вярваше в Джак и знаеше, че той също му вярва. Нямаше начин да не успеят.

Подреждането на багажа им отне цели два дни. Натовариха всичко необходимо — брашно, консервирано месо, захар, чай и кафе (по настояване на Паул). Набавиха също лекарства, амуниции, брадви и разни дреболии за размяна с местните. Последната задача бе да намерят лодка, която да ги откара до залива Хуон. Джак замина за Порт Морсби и след няколко дни се върна с малка китоловна лодка с парен двигател. Преди войната била собственост на мисията на лютераните в района и той я замени за коня на Паул.

Работниците в плантацията я забелязаха първи и веднага изтичаха при Карин, която поливаше любимите си цветя. Тя захвърли лейката и хукна с всички сили към брега. Джак стоеше на носа на лодката и ѝ махаше с две ръце. Зад него стоеше висок млад папуас.

— Единственото, което успях да спазаря — провикна се той, докато закотвяше лодката в плитчините. — Но ще свърши работа. Ще издържи до залива.

Карин се надяваше да се окаже прав. Джак беше непоправим оптимист, винаги весел, винаги в добро настроение, за разлика от построгия, дори малко намусен Паул. „Може пък да са добър екип“ — си призна неохотно тя, докато подлагаше бузата си за целувка.

— Не гледай така угрижено — засмя се той. — Не бих допуснал да се случи нещо на Паул, като знам, че ще трябва да се отчитам пред теб. Това е Дадемо.

И посочи към младия папуас, който пристъпи към нея със срамежлива, но сърдечна усмивка.

— Той ще пази тук, докато двамата с Паул си правим разходката из джунглата.

— Прав сте, господин Кели — рязко го прекъсна тя, — ако нещо се случи с Паул...

Но не можа да продължи. Сълзите я задавиха.

— Всичко ще е наред, момичето ми — каза нежно Джак. — Ще видиш, че ще се върнем живи, цели и богати.

В този момент Паул се зададе от хълма и отиде директно при Дадемо. Зарадван от появата му, той го потупа дружески по рамото. После отиде до лодката и я огледа. Джак застана до него в трепетно очакване на оценката.

— Ще побере багажа, но ще ни трябва брезент, за да предпази стоката от водата.

И без да го погледне, хвана Дадемо под ръка и го поведе към къщата.

— Радвам се, че Сен се съгласи да те изпрати при мен.

И веднага се впусна да обяснява какви ще са задълженията му, докато той отсъства от плантацията.

Паул бе помолил Сен чрез Джак да му заеме за известно време момчето, за да помага на Карин и децата. Пристигането му наистина свали един товар от плещите му, но Джак забеляза, че приятелят му беше напрегнат и нервен. Обърна се към Карин и я изгледа недоумяващо.

— Тревожи се за мен — отвърна му тя. — Аз също се тревожа, но разчитам на теб, Джак.

Нейното доверие легна като камък на шията му и той изведнъж се разколеба. Не бе успял да опази Джордж. Откъде тогава беше сигурен, че ще опази Паул?

Карин тръгна след мъжа си и Дадемо и го остави да си блъска главата над въпроса, дали си струва да забърква Паул в това.

На следващия ден Паул и Джак натовариха всичко на лодката и отплаваха. Карин и двете момчета останаха на брега и не откъсваха погледи от тях, докато лодката не се изгуби зад хоризонта. После бавно се прибраха вкъщи.

— Кога ще се върне татко? — вдигна поглед към най-важната жена в живота му Лукас.

— Само Господ знае — отвърна тихо Карин и обърна глава, за да скрие сълзите и страховете си.

Защо трябваше отново да се разделя с най-скъпия на сърцето си човек? За кой ли път оставаше сама, без да знае кога и дали изобщо ще го види? И дали Бог щеше да се смили над тях и да позволи на бащата да види още нероденото си дете?

Двете момчета се спогледаха и избързаха напред, за да оставят майка си сама. Те не разбираха за какво се тревожи тя. Видяха ясно колко весели бяха бащите им, докато им махаха от отдалечаващата се лодка. Нима не бяха непобедими такива силни и смели мъже като техните бащи?

Мина месец, после още един. От мъжете все нямаше вест. Не че Карин очакваше вести, тя знаеше, че те са някъде дълбоко в джунглата и няма как да ѝ изпратят писма, но въпреки това чакаше. Всяка нощ се молеше и увещаваше Бог да върне двамата ѝ мъже живи и здрави у дома. За нея беше без значение, дали ще се приберат с пари. По-важното бе Лукас да види отново баща си, а тя — любимия си съпруг и баща на сина ѝ и на нероденото им дете.

След още една седмица усети, че времето ѝ идва. Беше време да предаде плантацията и момчетата в ръцете на Дадемо, да впрегне двуколката и да отиде до болницата в Порт Морсби. С времето бе започнала да се доверява напълно на младия папуас и малко по малко бе прехвърлила цялата работа в неговите ръце. Той бе доказал, че може да се справи със задълженията около плантацията. Местните хора го уважаваха и му се подчиняваха и тя бе спокойна, когато знаеше, че е наблизо. Момчето беше природно интелигентно и въпреки че едва смяташе, успяваше да се справи със сметките. Момчетата също се привързаха към него и го молеха непрекъснато да им разказва отново и отново приключенията им с Паул на онази експедиция, когато двамата са търсили някаква си Айрис.

Лукас ревнуваше мъничко заради храбрия баща на Карл, отишъл в джунглата да търси красивата лейди. Искаше му се на негово място да бе неговият баща. Според Дадемо Айрис била красива принцеса, пленена от зли разбойници. Някога папуасът бе слушал подобна приказка, останалото беше плод на собствения му талант на разказвач. Той умело смесваше истината и измислицата, като измислицата беше много повече, но момчетата взимаха за чиста монета всяка негова дума. В неговата версия Паул храбро се бе сражавал с най-злия разбойник, но онзи бе успял да избяга. Естествено, Дадемо не бе останал по-назад и бе убил в честен двубой самия главатар на бандата.

Пътуването до града не беше кратко, нито безопасно и папуасът предложи на Карин да я придружи, но тя му напомни, че някой трябва да се погрижи за плантацията и за децата. Макар и неохотно, той се

съгласи и ѝ помогна да приготви багажа си, сложи малко храна и вода за из път. За всеки случай Карин взе и револвера, който ѝ бе оставил Паул.

На сутринта тя даде последни нареждания на Дадемо, за стотен път напомни на момчетата да слушат и потегли с двуколката. Ако всичко вървеше по план, щеше да види светлините на Морсби малко след залез.

Три дни по-късно тя даде живот на прекрасно момиченце.

— Анжелика — промълви и се отпусна щастлива в леглото на новопостроената градска болница. — Защото ти си моят ангел.

И след още три дни реши, че е достатъчно силна да поеме обратно към дома, въпреки строгата забрана на акушерката, която бе помогнала на Анжелика да види бял свят. От разговорите си с Карин тя знаеше, че жената в момента е сама, а съпругът ѝ е „някъде из буша“. Това не я изненада. Всички жени, дръзнали да последват мъжете си в тези нови погранични райони, имаха подобна съдба. От тях се изискваше не по-малко сила и храброст, за да се справят с живота на това диво място, отдалечено от удобствата на цивилизацията.

Щом наближи плантацията, работниците и жените им излязоха да я посрещнат с щастливи викове. Те се струпяха около малкото русокосо ангелче с къдрици като на майка си. Всички бяха възхитени от бялото му лице и му се радваха като на своя рожба. Олелията сякаш разстрои детето, то сви юмручета и заплака. Това предизвика смях и веселие, но хората се отдръпнаха от него, за да не го тревожат, и се заеха да организират празненство за посрещане на новия член на семейството. Заколиха прасе, запалиха буен огън и го завъртяха на шиш. Дадемо не взе участие в пира. Знаеше, че господин Паул няма да одобри яденето на месо преди Коледа. Карин също се прибра вкъщи при момчетата, които гледаха със страх към малкото стърчено същество в ръцете на майка им. Колко добра беше тя, щом можеше да се радва на такава грозотия!

Карин целуна момчетата, смени пелените на дъщеря си, легна до нея и се загледа в нежните ѝ черти. Изведнъж ѝ мина през ума, че Анжелика е родена тук, не е германка, а жител на Папуа.

Коледа дойде и си замина, а те все още нямаха новини от Паул и Джак. Животът потече постарому. С всеки ден Анжелика разцъфваше като тропическо цвете. Двете момчета започнаха да свикват с мисълта, че сега тя е център на вниманието на всички в къщата, въпреки че Карин продължи да им преподава. Разбира се, когато успееше да ги хване, защото те не се задържаха много-много въщи. Тя продължаваше да ходи всеки ден до брега и да се моли: „Мили Боже, бъди милостив с мен. Върни съпруга ми и Джак у дома!“

Един ден, пет месеца след заминаването им, Дадемо се втурна в къщата и извика:

— Госпожо, Госпожо! Лодка на господари идва!

Карин кърмеше Анжелика, но щом чу новината, закопча блузата си, изскочи от къщата с гладното бебе на рамо и хукна към брега. Дадемо и трима работници, които бяха най-близо до къщата, се спуснаха след нея. Слънцето вече залязваше и тя трябваше да се напегне, за да различи очертанията на приближаващата лодка. Изведнъж се разтрепери като лист. Силите я напуснаха и трябваше да притисне Анжелика до гърдите си, за да не я изпусне. На хоризонта се виждаше само един човек, но лодката беше твърде далеч, за да различи кой е той — съпругът ѝ или Джак. „Заминаха двама, а си идва един“ — помисли си тя и притисна бебето толкова силно до гърдите си, че то се разплака.

Лодката наближи и най-накрая зад гъстата брада Карин разпозна лицето на мъжа си. Той махаше с две ръце и крещеше с пълно гърло. Тя усети, че ѝ олеква, сякаш от сърцето ѝ падна камък, но миг след това тревогата отново я връхлетя. Ами бащата на Лукас?

Неспособна да дочака спокойно на брега, тя нагази с бебето в топлите тропически води. Спря едва когато вълните стигнаха до кръста ѝ и роклята ѝ натежа от вода.

Паул също не изчака моторът да спре, скочи от лодката и закричи с широка крачка към брега. Дадемо и работниците последваха Карин, за да помогнат за лодката. Паул пореше през вълните като парен локомотив. Оглупял от щастие, той най-сетне стигна до Карин и бебето и ги притисна в обятията си. Двамата се засмяха, после се разплакаха и отново се засмяха.

— Кръстих я Анжелика — успя да изрече между прегръдките и целувките Карин.

Паул забеляза угриженото лице на жена си едва когато намери сили да я пусне от желязната си прегръдка. Стресна се, но веднага се досети за причината и избухна в смях.

— Джак ще си дойде след няколко дни, скъпа. Остана в Морсби да се види със Сен.

И усмивката отново озари лицето на Карин.

— И да знаеш, че пред теб стои един от новите крале на Папуа — разтвори ръце той и се поклони. — Джак успя, Карин. Ние сме богати. Дори не можеш да си представиш колко пари притежаваме. Ако искаш, можеш да купиш диамантена корона за нашата малка принцеса и рокля от злато за себе си, кралице моя.

Те наистина станаха едни от най-богатите хора в Папуа. Джак знаеше точно къде се намира златото и когато пристигнаха, започнаха да го събират от дупките между скалите, сякаш беряха гъби. Златната треска скоро обхвана целия район, но те бяха едни от първите и успяха да продадат скъпо съкровището си.

Джак се прибра след два дни. Носеше пълна торба с коледни подаръци за всички, въпреки че Коледа бе минала преди два месеца. Всички с радост отпразнуваха още веднъж светлия празник, като за коледно дърво използваха голям лист от кокосова палма. Но за Лукас най-големият подарък беше завръщането на баща му.

ВТОРА ЧАСТ
КАМЪК И СТОМАНА
1932–1934

Порт Морсби не се бе променил от времето, когато Джак и Паул отиваха да търсят злато и бяха влезли в пристанището му на същия кораб „Бърнс Филип“. Оттогава бяха минали десет години, десет спокойни и щастливи години, помисли си Джак, докато се взираше в планинските възвишения, сред които се гушеше крайбрежният град. Морсби все още беше седалище на държавната администрация, на плантатори, златотърсачи, мисионери и шепа отчаяни типове, които търсеха усамотение.

Спомените му се върнаха още по-назад, в деня, когато двамата с Джордж Спенсър с подпрени на перилата лакти гледаха развълнувано същото това пристанище, докато корабът им приближаваше брега. Колко млади бяха тогава, решени да грабнат щастието в ръцете си, въпреки че всеки от тях влагаше различен смисъл в това понятие. Джордж нямаше късмет да осъществи мечтата си, а Джак трябваше да почака няколко години, докато двамата с Паул се върнат отново в джунглата на Мороб и започнат работа до малката златоносна река. И как само го пренасяха! Използваха всичко, което имаше някаква вместимост — празни консервени кутии, торби, чорапи. Малко по-нагоре Шарки Парк и партньорите му правеха същото, без да знаят, че си имат съперници.

Те пренесоха златото до града и го предадоха на оня хитрец Сен, който го пласира на черния пазар в Сингапур, като ловко прескочи австралийските служби. И ето, че се оказаха притежатели на петдесет хиляди английски лири.

— Татко?

Джак се обърна и се усмихна на сина си. Лукас беше само на седемнайсет, но вече изглеждаше истински мъж, помисли си с гордост той. Беше висок като майка си, но раменете му бяха широки и силни като неговите. Имаше кафяви очи и буйна тъмна коса. Макар да не притежаваше красотата на холивудските звезди, които сега гледаха от всеки ъгъл на големите градове по света, той притежаваше сурова мъжка красота, която привличаше погледите и сърцата на момичетата.

Беше буен като баща си и дори строгите правила на йезуитите в колежа „Свети Игнаций“ не успяха да го укротят. Но ръководството си затваряше очите пред малките му прегрешения заради отбора по ръгби. Лукас беше най-добрият играч в отбора и всички се надяваха с негова помощ един ден да се изправят срещу отбора на Англия и да успеят да победят, както стана с „Черните“ от Нова Зеландия. Но той беше добър и в австралийския футбол — той силно напомняше на ирландския, но се играеше с овална топка.

— Чичо Паул и леля Карин ще ни чакат ли? — попита той и се облегна на перилата до баща си.

— Надявам се — отвърна Джак и дръпна от лулата. Ветрецьт поде гъстия дим и го разнесе над главите им. Денят обещавахе да е тих и горещ. Небето беше кристално ясно, без нито едно облаче. — Чичо ти Паул потвърди, че е получил телеграмата ми.

Те бяха тръгнали преди два месеца към Порт Морсби, но спряха в едно курортно селце на име Елстън, близо до Бризбейн. Останаха там три дни, гмуркаха се в Тихия океан, ловиха риба, а вечер играеха карти с другите гости на хотела. Джак беше решил да купи малко земя в Колангата или Туид Хедс, малки градчета на границата между Куинсланд и Нов Южен Уелс, и използва неочакваната почивка, за да потърси подходящ терен. Намери прекрасно местенце в подножието на един от хълмовете на Туид Хедс и веднага предложи да оформят документите. Искаше да построи тук просторна вила в европейски стил и да се оттегли в нея, когато реши да се пенсионира.

Лукас се наведе над перилата и се загледа в града, който се очертаваше вече ясно на хоризонта. Земята, която го заобикаляше, имаше мръснокафяв цвят, нашарен с по-светли петна от сухите палмови листа, с които бяха покрити къщите в селищата на местните племена. Бяха наближили достатъчно, за да види сградата на затвора „Коки“ и, разбира се, кулата на „Бърнс Филип“, която стърчеше поне с половин метър над останалите сгради. Сърцето на Лукас подскочи. Нямахше търпение да се завърне в страната, за която пазеше толкова мили спомени от детството си. Вече четири години все се случваше така, че нямаха време да отскочат до Морсби. Откакто баща му купи имението в Мосъм, двамата прекарваха летните ваканции там. Мястото беше спокойно и тихо и в същото време бе достатъчно близо до Сидни, за да може баща му да ръководи бизнеса си.

Откриването на новия мост в Сидни, най-големия в света, промени напълно живота на жителите в северната част на града. Транспортът между двата бряга вече не зависеше от ферибота, макар че Джак все още предпочиташе да ходи до офиса си на улица „Макгуайър“ по стария начин. Компанията му беше малка, но се развиваше добре и той можеше да си позволи да основе благотворителен фонд за семействата на загиналите във войната. Това не остана незабелязано от силните на деня и Джак Кели си изгради добра репутация в обществото, особено през годините на Депресията, когато с негова помощ бяха спасени много хора. Той се сприятели с уважавани политици, включително и с губернатора на Нов Южен Уелс Джак Ланг, забележителна личност, когото всички наричаха „Големия мъж“ заради внушителните му размери. Тези връзки му помогнаха да запише Карл и Лукас в престижния колеж „Свети Игнаций“. Двете „дивачета“ от Севера бяха приети радушно и се справиха добре. Карл също беше един от най-добрите в отбора по ръгби. Двете момчета бяха не просто приятели, те бяха като братя. Връзката им се заздравя още повече в колежа, докато пазеха гърбовете си от другите момчета и с юмруци отстояваха правата си от по-големите колежани. Обикновено побеждаваха, но дори когато губеха, пак успяваха да спечелят уважението на съучениците си със смелостта, с която се защитаваха. Не се плашеха дори и от най-силните момчета. Позволяваха си да спорят дори и с учителите.

Двете момчета бяха по-високи от бащите си. Карл имаше същото приветливо излъчване като Паул, но в английския му нямаше и следа от немски акцент. Благодарение на уважаваните преподаватели в колежа и двамата се изказваха гладко, като говорители по радиото. Но по-важно беше, че оценките в дипломите им бяха високи и бащите им се надяваха те да влязат без проблем в университета.

Лукас погледна баща си. Вятърът разроши гъстата му коса, която обрамчваше лицето му като тъмен неспокоен облак, и Джак си помисли колко обича това момче, което беше единственият му близък човек в целия свят. Но Лукас беше вече мъж и скоро щеше да поеме по своя път. След предателството на Ерика той се бе простил с мисълта, че някога ще има жена до себе си. Това означаваше, че скоро щеше да остане съвсем сам. Тази мисъл прободеше сърцето му като остра стрела.

— Е, какви са ти планове за Папуа? — попита сина си.

— Надявам се да ми отпуснеш малко пари, за да отидем с Карл до Германия — усмихна се Лукас. — Чичо Паул ще го финансира, за да опознае родината си. Пътуването е планирано за догодина. Какво ще кажеш?

— Може и да развържа кесията — вдигна вежди Джак. — Но, първо, още имаш мляко по устата си и второ, трябва да си заслужиш парите.

— Мога да поработя за теб като мениджър — пошегува се Лукас. — Ще започна от върха, че да има накъде да падам.

— Направо на шефското място, а? — изсмя се Джак. — Не, имам работни места само тук, в мината.

Лукас вдигна вежди. Работата в мината беше мръсна и опасна, мястото бе в изолиран и див пограничен район. От една страна, предложението на баща му го зарадва, защото показваше, че вече го приема като истински мъж, но, от друга, не му се искаше да се заробва с тази работа.

— Аз си мислех, че може да използвам времето, като навляза малко в правото. Господин Съливан ме увери, че в кантората му винаги ще се намери място за един добре образован младеж. Ако, разбира се, резултатите от изпитите ми са добри, но аз съм сигурен, че ще бъдат.

— И кога го реши? След като си изгуби ума по госпожица Сара Съливан?

Лукас го погледна изненадано.

— Кога разбра?

— Нямаше как да не забележа. След посещението в дома им ти ходиш като пиян — отвърна Джак, дръпна от лулата си и се загледа в брега.

Том Съливан бе станал адвокат на фирмата му и близък негов приятел. Шестнайсетгодишната му дъщеря бе тъмноока красавица, грациозна и женствена. Казваше се Сара и все още беше при монахините в католическото училище, но беше решила да следва медицина. Беше малко надменна, но все пак беше дъщеря, с която всеки баща би се гордял. Джак веднага забеляза, че Лукас се вълнува всеки път, когато двамата се срещаха.

Идеята за правото не беше лоша. Ако влезеше в университета с тази специалност, Лукас щеше да продължи и с другата си любов —

ръгбито. Отборът на Факултета по право беше един от най-добрите в страната.

— Ще говоря със Съливан, като се приберем — каза той и Лукас подскочи от радост. — Но дотогава двамата с Карл трябва да се държите прилично и да не създавате главоболия на леля ти Карин.

Синът му отхвърли възмутено подобна възможност:

— Не плати ли всичките тези пари, за да стане синът ти истински джентълмен, за разлика от непоправимия си баща, който забогатя, като заграби златото на Папуа абсолютно незаконно?

Джак се вгледа внимателно в сина си. Шегуваше ли се, дяволското момче, или му се присмиваше? Как да обясни човек на тези младоци? Те не знаеха що е война и слава богу, живееха в мирен свят с ясни правила. Лукас сложи ръка на рамото му и той разбра, че думите му бяха изречени с обич.

— Колко е хубаво да се прибереш у дома! — възкликна младежът и Джак напълно се съгласи с него.

Паул, Карин, Карл и малката Анжелика ги чакаха на кея. Карин грабна в прегръдките си Лукас и се разплака от радост. Най-сетне всичките ѝ деца си бяха вкъщи. Паул стисна здраво ръката на Джак.

— Започнал си да се отпускат, мой човек — подкачи го той и го потупа по корема.

Джак забеляза разликата между тях. Той носеше снежнобял костюм, докато Паул беше с работни панталони и кърпена риза. Завидя му за здравия вид. Откакто работеше на бюро, не бе във форма и имаше вид на застаряващ чичко.

— Чух, че вече притежаваш Сидни и в близките години плануваш да изкупиш и останалата част от Австралия — изсмя се Паул и попита Лукас на немски: — Как си, младежо?

— Здрав и щастлив, чичо Паул — отвърна на същия език момчето.

— Радвам се, че не си забравил езика на баба си.

Анжелика се държеше за полата на майка си и гледаше намусено новодошлите. Споменът за красивия батко беше неясен, тя беше още много малка, когато Лукас замина за Сидни. Наистина, не помнеше да я е тормозил като Карл, но сигурно беше забравила. Той ѝ се усмихна и

въпреки че искаше да изглежда строга, устните и се разтегнаха в срамежлива усмивка.

— Помниш ли ме? — наведе се към нея той и въпросът му я засрами съвсем. Тя не беше никакво си бебе. Беше деветгодишна дама и според нея бе минала цяла вечност от времето, когато тичаше след двамата с Карл.

— Ти си Лукас — отвърна тихо. — Двамата с Карл изядохте баничките на мама.

Лукас се засмя на забравената случка и погали момиченцето по косата.

Накрая дойде ред и на Карл. Вместо поздрав двамата си размениха няколко крошета. Карл потупа приятеля си по рамото и каза:

— Как си? Без теб тук е прекалено тихо. Вместо да се мотаеш из Сидни с твоята Сара Съливан, можеше да дойдеш няколко дни по-рано.

Лукас понечи да възрази, че Сара не е негова, но вместо това отвърна:

— А ти с кого се мотаеш, дървена главо?

Това предизвика нова серия от боксови удари. Бащите им проследиха сцената, поклатиха отчаяно глави и поеха към града с Карин и Анжелика.

— Радвам се да те видя у дома, Джак — хвана го под ръка Карин. — Мъчно ни беше за теб.

— Аз също се радвам. Това място е пълно със спомени. И добри, и лоши.

В плантацията бяха настъпили големи промени. От града до плантацията бе построен широк прав път, а Паул караше нов камион, последен модел „Форд“. Беше ужасен шофьор и всички си натъртиха задниците, но пътят им, който преди отнемаше един ден, сега продължи само два-три часа. Момчетата и Анжелика седяха отзад при багажа. Разговорът беше труден заради бръмчащите по пътя камиони, тракането на каруци и гълчавата на местните селяни, които поздравяваха с ликуващи викове преминаващите плантатори. Слънцето печеше безмилостно и всички с радост изскочиха от

камиона, когато стигнаха у дома. Червеникавата прах бе превърнала белия костюм на Джак в бледорозов. Той излезе пръв от кабината и подаде ръка на Карин.

Дадемо ги посрещна на терасата. Беше босоног и само с една препаска през кръста.

— Радвам се да ви видя, господин Джак — ухили се той. Под дебелия слой чернилка от бетела, който не излизаше от устата му, зъбите му все още бяха бели като сняг. — Влизайте. Момчета донесат багажа.

Джак му благодари и погледна въпросително към Паул.

— Сен реши, че на мен ще ми е нужен повече — обясни приятелят му. — Старият пират ми поиска цяло състояние за него, но Дадемо си струва всяко пени. Познава бизнеса по-добре от мен.

Щом влязоха, Джак веднага забеляза подобренията. Грамофонът явно беше гордостта на фамилията, защото стоеше на видно място до новото пиано. Една цяла стена бе заета с книги на английски и немски. Джак бе предложил на приятеля си съдружие в мината, но той отвърна, че животът му е тук на земята, а не под нея. С част от парите възстанови плантацията, другите скъта за образованието на Карл и Анжелика. Остатъка сложи в банка „за черни дни“. Освен това купи малко парче земя в Таунсвил, където с Карин мислеха да се оттеглят на стари години. „Черните дни“ бяха дошли по-рано, отколкото си мислеха, но семейството успя да преживее сравнително спокойно Депресията и дори да спести нещичко.

— Разширихме къщата — похвали се още с влизането той. — Вече ще имаш самостоятелна стая. Лукас ще спи при Карл. Настанявай се. Ако искаш, можем да поплуваме преди вечеря.

Джак прие предложението и скоро двамата потеглиха към плажа. Водата беше топла и кристално чиста и Джак блажено се излегна върху нежните вълни. Заплува навътре, но след половин километър побърза да се върне, излезе и се просна на пясъка почти в безсъзнание. Възстанови дишането си чак след минути.

Денят отминаваше и той подложи лицето си на милувките на последните слънчеви лъчи. Затвори очи и се заслуша в тихото шумолене на вълните и далечния смях на работниците от плантацията. Тялото му се изпълни със спокойствие и блаженство. „Мога да остана тук завинаги“ — помисли си той.

Двамата си тръгнаха едва когато слънцето се превърна в огромна кървавочервена топка и увисна над хоризонта. Когато приближиха, Джак се спря, за да се наслади на гледката. Къщата светеше като коледна елха. Паул бе купил генератор за ток — нещо, което притежаваха само най-богатите семейства в Папуа — и Карин бе запалила всички лампи, за да ознаменува завръщането им. Разбира се, трапезата също заслужаваше внимание.

Момчетата и Джак нападнаха храната със завиден апетит. Той харесваше ястията на Карин и през годините, прекарани в Сидни, те много му липсваха. За десерт хапнаха пресни плодове, после мъжете се оттеглиха на верандата, а Карин се зае със списанията, които Джак ѝ бе донесъл от Австралия. Карл и Лукас се прибраха в стаята си, за да споделят какво им се е случило през двете седмици, докато бяха разделени.

Джак почисти лулата си и натъпка тютюн, а Паул извади една от пурите, които пазеше за завръщането на приятеля си.

— Е, как се справяш? — наруши тишината Джак.

— Помним и по-добри времена, но се оправяме — загледа се приятелят му във виещия се над главата му дим. — Мисля да заменя копрата с тютюн. Преди няколко години срещнах един мъж, който има обширни насаждения нагоре по река Лалоки. Каза, че било много доходно. Знаеш ли, спечелил я е на белот.

— Познавам ли го?

— Не вярвам. Казва се Ерол Флин и е от Тасмания. Дошъл тук през двайсет и седма. За известно време работил на шхуна, после станал браконьер. Ловял райски птици заради перата им. Дори участвал в един американски филм, сниман в Таити, мисля, че се казваше „По следите на съкровището“. Но твърде много харесва жените.

— Трябва да държим момчетата далече от него — засмя се Джак. — И без това са на такава възраст, че са готови да се забъркат в какви ли не неприятности заради аромата на дамския парфюм.

— Защо не сме на тяхно място, Джак? Спомням си онези дни в Мюнхен...

— Гладна кокошка просо сънува — ухили се Джак, но всъщност не му стана весело.

С тъга си помисли колко бързо минава времето. Той имаше късмет. Постигна мечтата си и забогатя, но сърцето му остана празно. С кого щеше да споделя живота и мечтите си, когато Лукас отлети от дома? Джак имаше няколко връзки с дами от висшето общество в Сидни, но всички си отидоха, защото той нямаше време за тях. Бе изцяло погълнат от работата си. А може би не това беше причината? Просто усещаха, че дори когато е в леглото с тях, сърцето му остава студено. Сякаш бе прогонил завинаги любовта от живота си. Но нощем беше най-зле. Все още имаше кошмари и все още се будеше от воя на куршумите. Бяха минали петнайсет години, а сякаш всичко се беше случило вчера.

Паул изпуши пурата и реши, че е време да си ляга. Сутринта трябваше да става рано, за да организират с Дадемо дневната работа. Приятелите си пожелаха лека нощ и Джак остана сам, но не за дълго. Появи се Карин и зае стола на съпруга си.

— Ще пиеш ли едно кафе преди сън?

Той дръпна от лулата си и вместо да отговори на въпроса, каза:

— Никога не съм ти казвал каква чудесна жена си, Карин. Успя да направиш от Лукас такъв, какъвто съм си мечтал да бъде.

Тя притихна. Думите му я трогнаха.

— Не аз, а синът ти е чудесен, Джак. Бих била горда да съм негова майка.

— Но ти му беше майка, Карин! Лукас израсна с твоята любов. Само една майка може да обича така.

Тя докосна развълнувано рамото му.

— Знам наизуст всяко писмо, което ми е пращал, докато беше в колежа, помня всяка негова целувка и всяка беля, която правеха с Карл. Но децата пораснаха. Време е да пуснем нашите птичета от кафеза, за да литнат по света. Това, за което съжалявам, е, че ти не намери любовта, каквата имаме с Паул.

— Почти я бях намерил.

— Ерика — намръщи се тя. — Тя не беше за теб, Джак. Ти не успя да я опознаеш. Тя щеше да съсипе живота ти. Мисля, че дори Паул усещаше разрушителния ѝ характер, но предпочиташе да не говори за това.

Джак въздъхна дълбоко и Карин усети тъгата му. Прииска ѝ се да го успокои. С годините бе обикнала този жизнерадостен и честен

човек, чийто оптимизъм спаси мъжа ѝ от отчаянието.

— Ти все още мислиш за нея — изрече тихо.

— Не минава ден без нещо да ми напомни за нея. Няма жена, в която да не търся нейните черти. Минаха десет години, а аз все се питам къде е тя и какво прави.

Карин се поколеба. Трябваше ли да сподели това, което знаеше за сегашния ѝ живот?

— Мога да отговоря на някои от въпросите ти — реши се най-после тя. — Ерика се е омъжила в Мюнхен. Има дъщеря, малко по-голяма от Анжелика.

— Свърза ли се с вас? — опита се да остане спокоен Джак.

Карин го погледна и съжали за слабостта си. Очите му бяха толкова тъжни, че сърцето я заболя.

— Преди няколко седмици Паул получи писмо от стар приятел. Той му писал за Ерика.

— За кого се е омъжила?

— За един мъж, бяха се запознали малко преди да заминем за Австралия.

— Но не е онзи Адолф Хитлер, за когото гърмят по всички вестници, нали? — засмя се горчиво Джак. — Докато бяхме в Сидни, тя спомена името му и останах с впечатлението, че е хлътнала по този задник.

Лицето на Карин потъмня. Смътно си спомняше този Хитлер от посещението му в дома им в Мюнхен през зимата на деветнайсета година. От първия миг ѝ стана неприятен и никога не бе допускала, че толкова ще се издигне.

— Съпругът ѝ се казва Герхард Щал и е в ръководството на тази нацистка партия, за която четем по всички вестници.

— Никога не го е споменавала — вдигна рамене Джак. — Сигурно е приятел на хер Хитлер. Как е стигнало писмото дотук?

— Чрез кабинета на сър Хюбърт. Беше адресирано до Паул, но чрез австралийските държавни служби. Той се безпокои за нея.

— Защо?

— Въпреки че двамата непрекъснато се карат, не е в характера ѝ да не му пише толкова време. Страхува се, че е в беда и има нужда от него.

Джак забеляза загрижения ѝ вид. Сякаш се опитваше да преглътне нещо неприятно на вкус.

— Мислиш ли, че наистина е в беда? — попита я той.

Тя се обърна и го погледна право в очите.

— Да, така мисля. И съм сигурна, че проблемите ѝ са свързани с последните събития в политическия живот на Германия. Мисля, че положението там е много сложно и ако отиде, Паул сигурно ще бъде въвлечен в нови неприятности.

— Няма да допусна да му се случи нещо — решително заяви австралиеца. — Той ми е приятел и партньор, а партньорите се подкрепят независимо от ситуацията.

В очите на Карин се появиха сълзи.

— Той не ти е казал още, но има намерение да отиде в Мюнхен и да се види с Ерика. Как да му кажа, че се страхувам за живота му и не искам да отива? Аз съм негова жена, обичам го и знам много добре, че дори и аз не мога да го разубея, защото той обича сестра си и се чувства отговорен за нея.

Джак вдигна поглед и се загледа в Южния кръст. Колко много му липсваше това небе, докато беше на фронта! „Когато дойде време да се мре, искам да е под това небе“ — помисли си той.

— Ако той замине за Германия, ще тръгна с него — каза тихо.

— Благодаря ти — прошепна Карин и изтри сълзите си. — Знам, че ще се грижиш за него. Вие двамата е трябвало да се родите братя.

Джак се усмихна.

— Помниш ли, че някога се опитахме да се убием един друг? — напомни ѝ той. — Но какво да очакваш от братя? Само семейни скандали.

Карин се засмя. Джак винаги успяваше да я разсмее. Той наистина беше другата половина на човека, когото обичаше. Обичаше Паул, но изпитваше чувства и към този мъж, въпреки че не би го споделила с никого.

Тази нощ Джак не можа да заспи. Лежеше и се взираше в тавана. Пълната луна осветяваше кокосовите палми с призрачна синкава светлина и те изглеждаха като странни уродливи чудовища. Умът му сякаш бе разделен на две. Едната половина мислеше за Ерика и Германия, а другата — за Лукас и възможността отново да го загуби. Дори го чуваше да крещи една-единствена дума: „Защо?“ Изведнъж го

обля пот и той скочи от леглото. Беше ли заспал или всичко беше плод на въображението му? Или Лукас също заемаше своето място в нощните му кошмари? Поне едно нещо го успокояваше — с войната беше свършено веднъж завинаги. Последната война с нейните военни машини и нови технологии бе доказала безсмислието на победата, независимо чия беше тя. И сега имаше въоръжени конфликти, но те бяха затворени в рамките на една държава. Нямаше нормален политик, който би превърнал отново света в пожарище.

Той стана и запали лулата си. Седна в люлеещия се стол и се приготви да посрещне изгрева.

На другия ден се случи нещо, което за малко не помрачи престоя на Лукас в плантацията. Исокиши дойде с лодката си да остави провизии за семейството. Пръв го забеляза Дадемо и тръгна към залива, за да помогне на японеца. Карл и Лукас се излежаваха на верандата, радваха се на първите утринни слънчеви лъчи.

— Исокиши пристигна — осведоми ги папуасът, докато прекосяваше верандата. — Искате ли дойде с мен на плаж?

Момчетата се спогледаха и бързо станаха от столовете.

— Защо не? — сви рамене Лукас и двамата тръгнаха след него.

Исокиши вече прекарваше лодката към брега. На нея имаше огромен куп с кашони и торби.

Момчетата стигнаха брега и забелязаха, че до капитана на лодката има още един японец, по-млад и добре сложен.

— Мръсникът Фуджи — каза тихо Карл. — Явно сега работи с баща си.

Лукас присви очи, за да види по-добре. Наистина, това беше Фуджи. Тримата се познаваха добре от началното училище в Порт Морсби. Фуджи вечно беше намусен, странеше от съучениците си и гледаше отвисоко на тях. Никой не го харесваше, а и той не искаше да се сближи с никого. Сякаш заради японската си кръв смяташе, че е от по-висша раса. И сега отново се бе появил със същото надменно изражение.

Дадемо нагази във водата и помогна на Исокиши да издърпат лодката на брега. В това време Фуджи скочи от лодката и изгледа презрително двете момчета.

— Здравсти, Фуджи — поздрави Карл, но японецът не отговори. Стоеше и ги гледаше предизвикателно. — Ама да знаеш, изобщо не си се променил.

Думите бяха казани с лека ирония, но Фуджи не реагира. Обърна се с гръб към тях, издърпа въжето на котвата и джонката заседна в пясъка. Баща му също слезе на брега и застана до сина си. Дадемо започна да разтоварва кашоните и чувалите с продукти.

— Да помогнем — предложи Карл и те тръгнаха към лодката.

В същия момент Дадемо залитна и изпусна кашона във водата. Исокиши се извъртя и го удари със завидна за възрастта си бързина. Дадемо се намери във водата. Всичко стана толкова бързо, че Карл и Лукас не успяха да го предотвратят. Папуасът успя да подаде глава над водата и всички видяха, че от лицето му тече кръв. Исокиши вдигна за втори път юмрук, но този път Лукас успя да реагира. С един скок достигна до японеца и го удари така, че ухото му писна. Фуджи се опита да го ритне, но той беше по-бърз. На свой ред Карл скочи и нанесе серия удари по лицето и тялото на младия японец, който се свлече на земята.

— Баща ти няма право да удря Дадемо — извика. — Той изпусна случайно кашона, тъп жълтурко! Никой няма право да удря Дадемо!

Фуджи се сви на земята и се опита да убие с поглед Карл, но прадедите явно не бяха наблизо, за да му помогнат. Главата му пулсираше, едното му око вече се подуваше и постепенно се затваряше. Потърси с поглед баща си и го видя да държи ухото си с две ръце. Ударът бе спукал тъпанчето му и болката беше нетърпима. Лукас застана между Фуджи и Карл, за да предотврати по-нататъшна размяна на удари.

— Разтоварете стоката и се разкарайте оттук — каза кротко. — Гарантирам ви, че това, което се случи, ще си остане между нас. Не е кой знае какво, но както каза Карл, никой няма право да закача Дадемо. Той е като част от семейството, ясно?

Фуджи успя да се изправи и отиде да помогне на баща си. Дадемо също се съвзе и набързо разтовари останалите кашони. Кръвта продължаваше да се стича от носа му. Исокиши изгледа сина си с дълбоко презрение и не пое протегнатата му ръка. Той бе проявил слабост пред варварите и опетни честта на прадедите си. Фуджи

разбра, че е безсмислено да обикаля около баща си, и се зае да избута лодката във водата. Но преди това плю в краката на Карл.

— Един ден ще се върна и ще те убия, Ман — процеди през зъби и побърза да се качи на лодката, последван от Исокиши. — Няма да забравя това. Никога.

Двете момчета замълчаха. Обърнаха се и се отдалечиха от брега.

— Какво ще стане сега? — попита Лукас.

— Нищо — отвърна Карл и разтри кокалчетата на ръката си. Бяха зачервени и подути от ударите. — Фуджи само се перчи, а колкото до баща му, съмнявам се, че ще подаде оплакване срещу едно дете.

Лукас се засмя. Карл едва ли можеше да мине вече за дете. Беше як, висок и имаше мускули като на баща си.

Дадемо погледна нагоре към склона.

— Мисля, че господин Паул идва. Благодаря, господин Карл — започна разпалено, но той му обърна гръб. Не бе направил нищо, просто бе защитил честта на семеен приятел.

Паул се намръщи, щом видя разбития нос на помощника си. После изгледа подозрително двете момчета. Те изглеждаха толкова кротки — истински ангелчета — и той веднага разбра, че тук се е случило нещо.

— Какво стана?

— Дадемо падна с един кашон и удари носа си в лодката на Исокиши — отвърна Карл. — Нищо сериозно.

Паул потърси потвърждение от Дадемо.

— Точно така, господин Паул — отвърна той, но не погледна господаря си в очите.

Паул се взря в отдалечаващата се от брега лодка. Каквото и да се бе случило тук, вече всичко бе приключило. Карл определено криеше нещо, но вече не беше хлапе, можеше сам да взема решения. Нямахше защо да рови повече, поне засега.

— Добре. Трябва да извикаме работниците и да пренесем продуктите до дома — каза примирено той.

Паул научи всичко още същата вечер. Дадемо не се сдържа и си призна истината, защото се страхуваше, че Исокиши може да подаде оплакване в съда. Паул го изслуша, благодари му за честността, но реши да не се намесва. Стореното — сторено.

За Лукас ваканцията в Папуа беше изключително преживяване. Разбира се, госпожица Сара Съливан му липсваше, но пък беше с приятеля си Карл. Двамата прекарваха дните си в яздене, плуване и в лов на диви гълъби. От своя страна обществото в Морсби правеше всичко възможно да разсее двамата младежи от мисли за техните приятелки в Сидни. Изкушенията бяха големи. Те приеха поканите на собствениците на съседните плантации, където младите дами се явяваха с най-новите си тоалети и танцуваха с младежите в наситените с аромат на хибискус и екзотични цветя салони.

Проведоха се турнири по тенис на двойки и двамата колежани бяха непобедими. Но по-интересни бяха самостоятелните тенис срещи. Лукас и Карл трябваше да се изправят един срещу друг и се бориха със зъби и нокти за победата. Карл бе обявен за абсолютен победител и получи оваците на местните младежи и възхищението на дъщерите на местните плантатори и висши държавни служители. Лукас прие поражението с достойнство. Загуби турнира, но му провървя в любовта и той прекара една фантастична нощ в танци на лунна светлина с най-красивото момиче.

През това време Джак посети дългогодишния си приятел Куонг Ю Сен. Беше посрещнат с радост и с изненада откри, че семейството се е увеличило с трима души. Сен бе станал баща на две момичета и един син. Момичетата бяха близначки на шест години, а момчето беше бебе и гукаше доволно от своята люлка.

— Щом поотраснат, ще се върна в Китай — каза Сен, докато гостът му си играеше с пухкавото бузесто бебе.

— Тук имаш всичко — учуди се Джак. — Защо ще се връщаш?

— Всичко, освен уважението на европейците — отвърна Сен с горчивина. — Колкото и да съм богат, парите не могат да ми купят уважението на местните.

Джак разбра много добре какво има предвид приятелят му. Сен беше един от най-богатите мъже в страната, но много врати все още бяха затворени за него само заради цвета на кожата му.

— Освен това тук отвлякоха Айрис. Откакто разбрахме, че е отвлечена от О'Лиъри, жена ми се промени. Всяка нощ се буди с плач и настоява, че чува гласа на сестра си, която я моли за помощ. Това се отрази и върху нашите отношения.

При споменаването на Айрис Джак престана да си играе с бебето. Той често обвиняваше и себе си, и Сен за случилото се.

— Трябваше да ми кажеш какво си намислил, когато изпрати Паул по Флай Ривър. Трябваше и аз да отида с него. Толкова ли ми нямаш доверие?

— Не можех да ти кажа, Джак. Страхувах се да не те убият. Господин Ман тогава не ми беше толкова близък, а и прецених, че е способен да се справи със задачата.

Джак трябваше да се съгласи със Сен. Грижата, която бе проявил към него, го трогна. Противно на репутацията, която си бе създал този потаен китаец в обществото, той се оказа верен приятел и грижовен баща.

— Да си чул нещо за О'Лиъри?

— Нищо — отвърна Сен. — Предполагам, че се крие от сър Хюбърт, който се е зарекъл да повдигне обвинение срещу него за жестоките методи на работа с местните, ако се върне в Папуа. Мисионерите са подали оплакване срещу него и са готови да осигурят свидетели.

— Може пък да извадим късмет — потри ръце Джак. — Сигурен съм, че един ден този мръсник ще си плати за стореното.

— Може би — като ехо се обади Сен, но не беше сигурен.

Заради този главорез жена му загуби душевното си спокойствие и всяка нощ разговаряше с доведената си сестра насън. Но неговите проучвания сочеха, че Айрис трябва да е мъртва.

— Ела да пием чай — обърна се той към Джак.

Гостът го последва до верандата, където прислужницата вече сервираше чая им. Двамата седнаха, отпиха от горещата течност и потънаха в собствените си мисли. След дълго мълчание Сен най-после реши да сподели това, което го измъчваше:

— Чух, че Куентин Ароусмит имал козове срещу теб. Сигурно иска да си го върне.

Джак се усмихна безгрижно.

— Той непрекъснато ми се изпречва на пътя. Не забравя лесно, кучият му син.

— Сигурно си го засегнал сериозно, щом те преследва така упорито.

— Веднъж го сплаших така, че едва не напълни гащите — изсмя се Джак.

— Тогава внимавай — предупреди го Сен. — Той е от хората, които не биха се спрели пред нищо, за да унищожат противника си. А ти явно си номер едно в списъка му.

— Сигурно защото му коствах много пари през последните години. Купих имот, в който той вече беше вложил доста пари. Мислеше си, че му е вързан в кърпа, но аз успях да задействам моите хора в общината и спечелих.

Сен кимна, но не се зарадва на казаното от приятеля си. Страхуваше се за него. Куентин Ароусмит също имаше контакти и той знаеше, че е готов на всичко, ако някой накърни интересите му.

Джак се сбогува с приятеля си и се върна в Морсби. Отби се в бара и поръча по едно на всички. Отвсякъде заваляха наздравичи и благодарности. Много от мъжете все още помнеха безстрашния младеж, който бе дръзнал да прекоси немската граница в Нова Гвинея преди войната, и го уважаваха. Сега момчето беше станало богат и важен господин, но не забравяше старите си приятели и те му бяха благодарни за това.

Джак се върна в плантацията на следващия ден — щастлив и много пиян. Двама от златотърсачите в бара го докараха с една каруца и направо го вкараха в леглото. Събуди се едва на другата сутрин с почерняло око и разцепена устна, без да може да си спомни дали е паднал, или се е бил с някого в кръчмата. Карин поклати глава и нареди на Дадемо да извика две от момчетата да отведат господина до морето да поплува, „независимо от желанието на господина“. Часове по-късно Джак най-сетне бе в състояние да седне на верандата до приятеля си и с наведена глава изтърпя подигравките му.

— Да ти налея едно? — каза му той.

— Разкарай се — изпъшка Джак и едва не падна от стола.

— Какво да те правя, като попадна директно в ръцете на Карин — вдигна рамене Паул и запали една от лютивите си пури.

— Няма кой да се смили над горкия ветеран от войната — проплака той. — Само да се посъвзема, ще им дам да се разберат на Дадемо и момчетата. Мамка му, да знаеш, че съм готов да се изправа дори пред отровните стрели на куку, само да не виждам повече лицето на жена ти.

Паул избухна в смях и Джак се хвана за главата.

— Разбра ли сега защо никога не прекалявам с пиенето? — попита Паул и отново се засмя.

— Чувам, че се каниш да ходиш в Германия — прекъсна го Джак. Направи го нарочно. Не споделяше доброто настроение на приятеля си и му се прииска да го поохлади малко.

Паул стана сериозен и се загледа в листата на палмите, които танцуваха на лекия вечерен бриз.

— Значи ти е казала. Трябва да отида, Джак. Усещам, че Ерика има проблеми, и съм длъжен да отида. Тя ми е сестра.

— Готов съм да дойда с теб. Карин смята, че е много добра идея.

— Защо ще идваш с мен?

— Защо не? Винаги съм искал да посетя родината на майка ми. Освен това обещах на Лукас да го заведа.

Лъжеше за Лукас, но беше сигурен, че синът му ще се зарадва на възможността да види Европа.

— Дори може да прескоча до Ирландия — размечта се той. — Да се запозная с роднините на баща ми.

— Не ме поднасяй. Просто искаш да видиш Ерика.

— Какво да й гледам на Ерика? Карин ми каза, че е омъжена и има дете — опита се да изглежда равнодушен Джак.

— Ще е хубаво да видя още веднъж родината си — въздъхна Паул. — И за момчетата ще е добре. Четох, че в Германия всичко се е променило сега. Като че ли успяхме да се измъкнем от калта и да заемем мястото си до другите европейски народи.

— Ами този Хитлер? Какво мислиш за него и за партията му?

Паул се намръщи. Той следеше с интерес нарастващата популярност на бившия ефрейтор и не можеше да си обясни на какво се дължи тя.

— Идеите му ме тревожат — отвърна. — Запознах се с него малко след като се завърнах от Англия. Дойде у нас и разговаряхме за бъдещето на Германия. Стори ми се, че е доста опасен човек. Но може и да греша, щом е толкова популярен в родината. Партията му получи доста места в Райхстага на изборите през юли. Може би дава на хората това, от което се нуждаят в момента.

— От това, което чета по вестниците, ми се струва доста агресивен.

Паул отмести поглед от приятеля си. Мненията им по този въпрос се различаваха. Джак беше от другата страна на барикадата. Нямаше никаква представа какво преживяха обикновените германци след края на войната. Никой не знаеше, защото тогава светът нехаеше за тях. Арогантните французи, британци и американци въобще не помислиха, че в Германия хората умираха от глад и унижение. Въпреки своята неприязън към Хитлер той бе доволен, че партията му се опитва да върне гордостта на нацията им. Чужденците малко пресилваха заплахата. Ако се проваляха и не успеяха да изпълнят своя прословут лозунг „Да възродим Германия“, хората щяха да оттеглят доверието си от ефрейтора. Нито един германец нямаше да допусне друг деспот отново да му стъпи на врата. Не и след горчивия урок от Световната война.

Джак усети, че засяга оголен нерв, веднага заряза разговора и потъна в тежкия си махмурлук. Коледа идваше и беше време да помисли с какво да зарадва единственото семейство, което имаше — това на Паул Ман.

Коледата на 1932 година дойде и си отиде. По стара местна традиция заколиха прасенце, изпекоха го на шиш и поднесоха крехкото бяло месо със сладки картофи, варена тиква и абика — зеленчук, подобен на спанак. И поляха всичко със значително количество шнапс и бира. Тържественият обяд премина под звуците на грамофона. Карин танцува до изтощение фокстрот и танго със съпруга си и с Джак. След богатия обяд момчетата отидоха в съседната плантация, където двете привлекателни дъщери на собствениците, горе-долу на тяхната възраст, организираха младежка забава, а мъжете се настаниха в

шезлонгите на верандата. Единствено за Карин празникът свърши със спирането на грамофона.

Десет дни по-късно Джак и Лукас се качиха на каботажния кораб за новия град Саламануа в залива Хуон. Джак имаше среща там с един от най-добрите служители в мината, който бе прекарал празниците у дома, в Куинсланд. Двамата се бяха уговорили да се видят там, после служителят щеше да продължи за Мороб. Тази среща бе много важна за Джак и за сина му. Бъдещето и на двамата зависеше от нея.

Лукас бе възхитен от красотата на Саламануа. Градът му заприлича на протегнат пясъчен пръст между заливите Баерн и Самоа. Гъстите редици от огромни палмови дървета и пъстроцветните храсти създаваха впечатлението, че градът е разположен в самото сърце на джунглата. Градът процъфтяваше, тъй като беше основен източник на стоки за работниците от близките златни мини. Имаше дори и хотел — дълга едноетажна постройка с ламаринен покрив и удобна веранда, където човек можеше да се порадва на свежия утринен ветрец. Саламануа беше оазис за европейците из тропиците и предлагаше необичайни за района удобства и развлечения.

С пристигането си Джак нае стая в хотела. Двамата оставиха багажа си в стаята и се приготвиха да посрещнат вечерта на верандата. Джак не можеше да не се замисли за купищата злато, които всеки ден преминаваха от вътрешността на страната към пристанището на града. Когато преди години с Джордж тръгнаха да търсят — англичанинът своите митични орангоки, а той мечтаното злато — тук нямаше и следа от цивилизация, само случайни полицейски постове, селища на мисионери и джунгли. Но златото бе превърнало местността в рай. Бе докарало дори фризери, пълни с говежди пържоли и студена бира.

Лукас много искаше да опита бирата.

— Едва си започнал да се бръснеш — скара му се Джак. — Не си още за бира.

— А ти на колко години беше, когато започна да я пиеш? — присви лукаво очи сина му.

Джак се размърда неловко. Баща му беше алкохолик и настояваше малкият му син да усети вкуса на бирата още когато беше на петнайсет. Но нямаше защо Лукас да научава това.

— Тичай за бира и лимонада, мързеливецо!

Лукас скочи, изтича към бара и след миг се върна с поръчката. Въпреки протестите на баща си изля от бирата в шишето с лимонадата си „за вкус“. Нямаше никакво намерение да споделя, че двамата с Карл вече бяха опитвали бира с приятелите си в близката до колежа гостилница, точно преди годишните изпити. Резултатът беше силно главоболие и натрапчиво внимание от страна на проповедниците, които заради този случай изнесоха няколко проповеди за вредата от алкохола.

— А, Дугъл пристигна! — възкликна Джак и махна с ръка към висок червенокос мъж на средна възраст. Дугъл ги забеляза и тръгна към тях.

— Как изкарахте коледните празници, господин Мактавиш — попита Джак и подаде ръка на шотландския инженер.

— С качествено малцово уиски от Кеърнс — избоботи той и стисна ръката му. После се обърна към Лукас и му се усмихна приятелски: — Я, кой е този млад мъж?

Момчето скочи от стола и пое протегнатата му ръка.

— Лукас Кели, синът на Джак. Приятно ми е да се запознаем, сър — представи се той и незабелязано разтри ръката си. Силна длан имаше този шотландец.

— Досетих се — отвърна Мактавиш. — Същия хитър поглед като на баща си.

— Донесох ти подарък от Сидни — обади се Джак и извади от вътрешния джоб на самото си плоска бутилка със скъпо уиски. — Реших, че може да ти се допие докато ми разказваш новините.

Дугъл прие ценното питие с благодарна въздишка. Неговият шеф имаше навик да се информира за положението в мината и за нуждите на работниците си и да е наясно с проблемите, преди да отиде на обекта.

— Можем ли да говорим пред хлапето? — попита той, погали любовно бутилката и се зачете в етикета.

— Да. И без това е решил да поработи малко в мината — ухили се Джак. — От отчета ти за миналата година излиза, че нещата не вървят добре.

— Така е — отвърна Дугъл.

Лукас бе изпратен за подходяща чаша за уискито, а Мактавиш зае неговия стол.

— Накратко, златото привършва. Вадим кал и нищо повече.

Джак слушаше и усещаше как тази кал натежава върху раменете му. Когато властите най-после разрешиха разработването на района, той побърза да предяви права върху района, който първоначално бяха обработвали нелегално с Паул. Беше богато находище. Никой не очакваше металът да се изчерпи толкова бързо, затова през 1925 година Джак вложи голяма сума за закупуване на скъпи земекопни машини и съответното оборудване за отделяне и извозване на метала. Сега щеше да се наложи да продаде машините на парче.

В началото златото течеше като река, но с всяка година отчетите на Мактавиш ставаха все по-песимистични, докато тази година, точно преди Коледа, той заяви, че иска лична среща със собственика. Мактавиш беше съвестен човек и не можеше да премълчи факта, че инвестираните пари отиват буквално в калта.

Лукас се върна с чашата и Дугъл веднага я напълни до ръба. Наведе се над празната бирена чаша на Джак и наля и на него.

— За добрия стар кораб „Хинденбург“ и за всички, които плаваха на него — вдигна чаша той.

Джак също отпи.

„Хинденбург“ бе корабът, който плаваше от мината до града. Нареккоха го така в памет на загиналите при линията Хинденбург през 1918.

— За по-добри времена — беше тостът на Джак.

— Какво ще правиш сега? — попита директно шотландецът и напълни повторно чашата си.

— Ти какво мислиш? Има ли някакъв шанс нещата да се подобрят?

— Не. Мисля, че всичко е изчерпано.

Лукас не разбираше за какво става дума, но виждаше тревогата в очите на баща си. Искаше му се да попита какво става, но усети, че не бива да се намесва.

— Трябва да продължим работа поне още няколко месеца — отсече Джак. — През това време ще се опитам да направя няколко трансфера, за да покрия разносните тук. Започнал съм бизнес в Сидни и ако всичко върви добре, ще се справим с всички плащания. Само се

моли инвеститорите да не надушат нещо, преди да съм в състояние да се изплатя. После по мой знак ще затвориш и ще разпродадеш оборудването.

— Ще успееш ли?

— Както казах, само при положение, че го запазим в тайна.

— Като твой заместник се кълна в разпятието на Свети Андрей и в най-добрите производители на уиски в Шотландия, че от мен няма да излезе нито дума.

— Благодаря, Дугъл! — потупа го по рамото Джак. — Аз пък ти обещавам, че ще се погрижа за теб, щом се измъкнем от тази каша.

Дугъл кимна и тримата мъже замълчаха, загледани в бързо събиращите се над главите им облаци.

На следващия ден Джак и Лукас отплаваха за Австралия. Натрупаното с помощта на златото богатство сега зависеше повече от уменията на Джак като бизнесмен, отколкото от миньорските му познания. Вече нямаше злато. И всичко постигнато от него можеше да се срине само с няколко банкови подписа.

Герхард Щал затвори вратата и се отпусна тежко в огромния стол, чиято кожена тапицерия вонеше на цигари. Нуждаеше се отчаяно от едно питие, но беше прекалено уморен, за да отиде до кабинета и да си налее. Януарските избори през трийсет и трета бяха успешни за Адолф, но колкото повече постигаше партията, толкова повече двамата приятели се отдалечаваха един от друг. Някогашният му приятел не искаше повече да го вижда.

Безочливият отказ за поисканата от него среща днес го вбеси. Двамата с Адолф бяха неразделни в най-тежките за партията времена, но всичко се промени, когато приятелят му се намеси в голямата политика. Защо постъпваше така? Нима не беше дясната му ръка от първия ден, когато се срещнаха? Нима не посрещаха рамо до рамо куршумите по улиците на Мюнхен през двайсет и трета? И нима не бе единственият, който не пропускаше свиждане, когато го арестуваха? Седеше с часове, докато Адолф диктуваше „Моята война“ на онзи странен и безличен човек Рудолф Хес. Но постепенно Адолф започна да го измества все по-назад и Герхард тръгна надолу по партийната стълбица, докато заседна на настоящата работа в разузнавателния отдел към СА, която се свеждаше едва ли не само до задължението му да осигурява гимназисти за хомосексуалните апетити на приятеля на Адолф Ернест Ром. Герхард не харесваше Ром, но се страхуваше от него. Той беше жесток и безмилостен човек, чиято страст към млади момчета бе известна на всички, но това не го притесняваше. Открито парадираше с бруталните си методи, а Адолф го толерираше.

Сякаш Адолф вече не искаше Герхард в живота си. Дали в крайна сметка нямаше да свърши с куршум в главата? Знаеше прекалено много за миналото му, както и за бъдещите му планове, а това беше опасно. Изведнъж го прониза студ, въпреки че камината гореше. Беше на трийсет и му се живееше.

Имаше и друга причина да се страхува. Елза. Елза не беше негова дъщеря, но той я обичаше като своя. Момичето беше на дванайсет и беше съвсем различно по характер от майка си, която още

в първите дни след раждането даде да се разбере, че детето не я интересува. И това продължаваше и досега. Елза израсна под грижите на различни бавачки, докато майка ѝ, неговата съпруга, живееше скандално, не пропускаше нито едно партийно тържество или пикник с членовете на партийното ръководство.

Герхард съжеляваше, че се ожени за нея, но тя се върна от Австралия толкова отчаяна и безпомощна, че му дожаля. Каза му за бебето и той се закле, че ще го отгледа като свое дете. Направиха скромна сватба и три месеца по-късно се роди Елза. Отначало му беше трудно да се държи мило с детето. За биологичния баща знаеше само, че е бивш войник, австралиец, който изнасилил Ерика в Сидни. Щом се възстанови от раждането, жена му започна да прекарва времето си извън дома, не се връщаше по цяла нощ, а когато се прибираще, носеше скъпи подаръци от мъжете, към които е била благосклонна. В партията я ценяха, защото умееше да убеждава богатите индустриалци да пуснат по нещо в партийното ковчеже. Сега, когато вече я познаваше добре, Герхард бе убеден, че не е била изнасилвана. Ерика бе родена лъжкиня. И въпреки всичко не можеше да не си признае, че зашеметяващата ѝ красота и щедрата ѝ природа бяха направили повече за партийната му кариера, отколкото безрезервната му преданост към Адолф.

Герхард отдавна беше престанал да се ядосва и да вдига скандали на жена си заради поведението ѝ. Беше се научил да си затваря очите. Тя имаше връзки навсякъде и той беше наясно, че ако си кротува, ако не друго, то поне няма да остане без работа. Тя му го бе обещала по време на един кратък меден месец преди две години. На практика именно тя му намери тази работа. Бе преценила, че разузнаването ще бъде важен отдел, когато Адолф дойде на власт. Но сега изглеждаше тъкмо обратното и понякога Герхард се чудеше дали чрез тази служба Ерика не бе подготвила екзекуцията му. Тази мисъл го накара да потръпне. Трябваше да предприеме нещо и да се погрижи за своето оцеляване.

— Папа, вкъщи ли си? — чу гласа на Елза от втория етаж на скромната им къща.

— Да, любов моя — отговори уморено той. — Долу съм.

Чу стъпките ѝ по стълбите и след малко вратата се отвори. Тя се появи и сърцето му веднага се смекчи. Дъхът му винаги секваше,

когато я видеше. Елза беше копие на майка си, но имаше нежна душа и беше мила по природа.

— Изглеждаш уморен, папа — каза загрижено момичето и се настани на коленете му. — Мисля, че мама няма да се прибере тази нощ.

Любовта на дъщеря му прогони мрачните мисли от главата му.

— Че кога се е прибирала? — отвърна той с лека усмивка и я целуна по косата.

Елза въздъхна дълбоко и се притисна в баща си. Майка ѝ наистина никога не си беше вкъщи, но затова пък баща ѝ прекарваше с нея всяка открадната от важните си служебни задължения минута и тя знаеше много добре на кого да разчита.

Но тази вечер Ерика учуди и двамата, като се върна у дома, макар и късно. Дотогава Герхард бе успял да прогони страха за бъдещето си с половин бутилка шнапс. Алкохолът обаче го настрои войнствено, особено когато я видя да стои до камината, облечена в прилепнала към красивото ѝ тяло рокля и с огърлица на изящната шия, която не бе виждал досега. В едната си ръка държеше дълго цигаре, а в другата — чаша с шампанско.

— Днес коментираха твоята лоялност към партията — изрече хладно тя.

— Къде го чу? — попита уморено той. — Между измачканите чаршафи, докато си почиваше от поредната игра с поредния любовник?

— Не бъди груб! — ядоса се Ерика. — Казвам ти го за твое добро.

— Защо просто не се разведем, Ерика? — попита Герхард и веднага съжали за въпроса си. Въпреки унижението, на което бе подложен, все още безумно я желаше.

— Мисля, че това положение устройва и двама ни — отвърна нагло тя. — Поне засега. Когато реша, че повече не ми изнася, ще те уведомя.

Той не разбра какво точно се случи след това. Пред очите му падна червена пелена и трупаните през годините обида и презрение експлодираха като бомба в него. Осъзна се едва когато я видя да лежи на пода, закрила с ръце зачервеното си и подутото от юмруците му лице.

— Искаш мъж? Ето ти мъж — изкрещя той и се хвърли върху нея. Разкъса роклята ѝ и малките ѝ, но идеално оформени гърди изскочиха на сантиметри от очите му.

Ерика се разтрепери. Внезапният яростен изблик на Герхард я изплаши. От години тя се отнасяше с презрение към него. Според нея такъв човек нямаше бъдеще в Нова Германия на Адолф. Все критикуваше, все се вайкаше за нещо, непрекъснато повтаряше, че това, което става, няма нищо общо с идеалите, които изповядваха в началото. Беше жалък идеалист, а в нейния живот нямаше място за идеализъм. Ерика жадуваше за власт и бе осъзнала, че единственият начин да се добере до нея бе да се държи здраво за Адолф и партията му. Но Герхард ѝ пречеше и тя често си мислеше как може да го отстрани от пътя си.

Герхард я стисна за шията. Тя се задушаваше, очите ѝ се разшириха от страх.

— Защо не ме презираш сега? Къде отиде подигравателната ти усмивка? — извика.

— Папа! Папа! Какво правиш?

Викът на Елза го отрезви. Пусна Ерика и я остави да лежи на пода.

— Животно! — изсъска тя. — Ако още веднъж ме докоснеш, си мъртъв.

— Не по-голямо животно от онези, с които се въргалаш всяка вечер — отвърна той. — Познавам добре корупцията, измамата и бруталността им. Познавам и твоя безценен Адолф. И знам, че ако вземе властта, Германия ще се прости с мира, дъщеря ми ще стане като теб и всички онези, които наричат себе си патриоти, ще се гаврят с нея.

— Дъщеря ти? Знаеш, че не ти е дъщеря! — извика тя и се изправи. — Баща ѝ е на хиляди километри оттук.

Очите на Елза, която стоеше до вратата, се разшириха от страх и изненада.

— Какво означава това, мамо? — едва успя да изрече.

— Майка ти е ядосана и говори глупости — реагира светкавично Герхард. — Това не е истина.

— Той не ти е баща — кресна Ерика. — Твоят истински баща не е германец.

— Евреин?! — изтръпна момичето.

— Не, австралиец — бързо отвърна Ерика. Дори и тя не можеше да допусне такава кошунствена мисъл в главата на дъщеря си. — Враг на родината, който ме изнасили.

Елза остана като вцепенена няколко секунди, после се обърна и побягна нагоре по стълбите. Герхард изглежда жена си с омраза и тя отново усети ужасяващ страх.

— Ще гориш в ада за това!

Ерика се сви като ударена, но се окопоти бързо, когато той отново направи опит да се приближи до нея.

— Само ме докосни с пръст и ти обещавам, че повече няма да видиш Елза — заплаши го тя. — Имам достатъчно власт да го направя.

Герхард се закова на място. После отстъпи. Осъзна, че гневът му наранява повече детето, отколкото жена му. Оставаше му една последна надежда — онова писмо, което изпрати до Паул и което може би щеше да върне брат ѝ в Германия. Това бе единственият шанс той и Елза да заживеят нормално, макар и далече от любимата му Германия.

Ерика престана да говори с Герхард. Той няколко пъти обясни на Елза, че майка ѝ е излъгала, но тя се промени. Вече не бе онова щастливо дете. Затвори се в себе си, въпреки че разговаряше с него. В работата също ставаше нещо. Един ден негов колега, единственият, когото можеше да нарече приятел, го дръпна настрана и му прошепна:

— Внимавай, приятелю. Говори се, че не си бил отдаден напълно на каузата. Изглежда, жена ти е споменала нещо по този въпрос нагоре по етажите.

Приятелят му беше бивш фронтовак. Бяха се били рамо до рамо на Източния фронт срещу руснаците. Беше добър човек, но мислеше прагматично. И все пак приятелството бе победило страха да не бъде видян с човека, чиято лоялност към Хитлер бе под въпрос.

Стомахът на Герхард се сви. Колко време му оставаше? И как щяха да го направят? Близките му отношения с Адолф преди години сега му играеха лоша шега. Той знаеше прекалено много, знаеше например, че веднага след войната сегашният върл антикомунист е бил активен член на комунистическата партия. Освен това чрез връзките си в армията бе успял да се внедри като шпионин в партията, която сега

управляваше. Имаше и доста други неща, които биха попречили на безоблачното бъдеще на партийния лидер.

Да, той наистина знаеше прекалено много. Не вярваше, че полицията, превзета отвътре от нацистите, ще разследва „неочакваната му смърт“. Всичко, с което разполагаше, беше Елза и надеждата, че някъде по света в една непозната за него страна едно писмо ще накара бившия му началник да се върне. Паул трябваше да вземе Елза със себе си, после можеха да правят с Герхард каквото си поискат.

След пристигането си в Сидни Джак предпочете да преспят в един от най-добрите хотели на града и да продължат за Мосман на другата сутрин. Изтощен от пътуването, Лукас остана в стаята, а баща му реши да слезе до бара за едно питие. Знаеше, че няма да заспи лесно в многохилядния град. Към изнервящия шум се прибавяше и тревогата за компанията му. Мрачните прогнози за бъдещето го тормозеха. Той си поръча бира и седна в едно от сепаретата. Беше късен следобед и с изключение на местните гуляйджии, които вече започваха да се появяват с вечерните си облекла, той се оказа сам в бара.

— Джак, друже! — чу се познат глас. — Ела при нас, момче! Ела да пийнем по чашка.

Джак се обърна и разпозна един от офицерите от неговия батальон. Двамата се срещаха от време на време, случваше се и да имат общ бизнес. Наскоро бе продал голямо имение в предградията и сега се радваше на живота и на парите си. Джак искаше да отклони поканата, но в същия миг от компанията се обади жена, чийто глас му се стори смътно познат:

— Господин Кели, елате при нас.

— Госпожо Ароусмит — позна я Джак и ѝ кимна без особен ентусиазъм.

Каролин се надигна от мястото си, остави тримата си кавалери и се приближи към неговото сепаре. Времето сякаш бе минало покрай нея, без да засегне чувствената ѝ красота. Вечерната рокля подчертаваше съблазнителните ѝ форми и колкото и да не я харесваше, нямаше как да не ги забележи. Искаше да обърне гръб на жената, която му бе откраднала Ерика, но в същото време нещо неудържимо го привлече към нея. Очите им се срещнаха. Тя поднесе ръката си и той я доближи безропотно до устните си. Каролин го дръпна и го поведе към своята компания.

— Браво на Каролин! — театрално запляска с ръце бившият офицер и му направи място до себе си. — Успя да доведе стария

пияница Джак Кели при нас.

— Добър вечер, Дейв — поздрави го Джак и седна.

Дейв беше малко по-млад от него. Имаше тънки мустачки, които му придаваха вид на холивудска звезда. Бе се присъединил към батальона им през последния месец от войната. Джак не го харесваше, но мирният живот ги бе събирал на няколко пъти.

Каролин седеше прекалено близо до него и от скъпия ѝ парфюм му се зави свят. Размърда се неловко и ръката ѝ уж случайно докосна неговата.

— Джак беше един от най-смелите мъже в батальона — обясни Дейв на приятелите си, банкери от Мелбърн. — Мисля, че е убил повече фрицове от всеки офицер в нашата армия.

Джак се намръщи. Предпочиташе пияният офицер да не се занимава с него.

— Получи медал за храброст, когато обезвреди петима германци и взе картечницата на часовоя. Открихме го сред трупите им и помислихме, че е предал богу дух. Целият бе покрит с кръв. Ох, извини ме, Каролин — изрече той. — Подобни разговори не са за изтънчения ти слух.

— Не се тревожи за мен, Дейв — мило отвърна тя. — Мисля, че е важно от време на време да си спомняме героизма на нашите съотечественици.

— Двамата с Джак бяхме истинските герои на Западния фронт — развихри се пияният Дейв и за да потвърди думите си, сложи ръка на рамото му.

Джак се освободи моментално от нежеланата прегръдка. Банкерите се спогледаха и единият от тях заяви, че е време да си тръгват. Явно не бе впечатлен от пиянските хвалби на офицера, с когото ги бе събрал единствено общият бизнес. Но на тръгване и двамата подадоха любезно ръка на Джак. Дейв остана без публика и замълча. Неочаквано Каролин стана, хвана го за ръка и го поведе към вратата. Спря първото такси и го качи в него.

Джак се зарадва, че се е отървал толкова бързо от не особено приятната компания, и се приготви да се прибере при сина си.

— Не бързайте толкова, господин Кели — чу зад себе си гласа на Каролин и се обърна. Тя се връщаше в сепарето. — Надявах се да изпием по едно питие на спокойствие, преди да се приберем по стайте

си. — Забеляза смущението му и побърза да обясни: — Останах в хотела да изчакам Куентин. Той замина за няколко дни, а на мен не ми се стои сама вкъщи. Предполагам, че и вие сте гост на хотела?

— Да, но мислех, че вие сте с Дейв и гостите му.

— О, не. Просто се срещнахме в клуба преди вечеря. Като се замисля, никога не съм ви срещала в клуба, господин Кели.

— Нямам много време за социални контакти — малко грубо отвърна той. Парфюмът ѝ отново замая главата му и искаше да застане по-далеч от нея.

— Защо не поръчате по едно питие и не ми разкажете за войната? — усмихна му се чаровно тя. — През последните няколко години станалте много популярен, знаете ли? Вие сте забележителен човек, носи ви се славата, че постигате всичко, което пожелаете.

Джак потърси с поглед сервитьора и му поръча.

— Признавам си, че желанието ви да разговаряте с мен ме учудва, госпожо Ароусмит, като имам предвид какво се случи между нас — отбеляза той, но все пак седна.

— Моля ви, наричайте ме Каролин. Нали нямате нищо против аз да ви наричам Джак?

Той кимна и изчака сервитьорът да поднесе питиетата. Огледа салона. Оказа се, че двамата с Каролин са единствените посетители. Вдигна чашата си и произнесе с ирония:

— За тази странна среща в странно време.

— Не разбирам какво имате предвид — каза тя и отпи от коктейла си. — Но прозвуча интересно.

— Не е свързано с вас, а с нещата, които стават в живота ми.

— От това, което съм чувала за вас, стигнах до заключението, че имате много интересен живот — погледна го в очите тя. — В кръга от познати на съпруга ми мъже като вас са рядкост.

— И какъв е неговият кръг?

— О, всички до един изпълняваха дълга си и подкрепяха нашата армия от домовете си.

— Имате предвид хора, които не знаят какво е военна униформа и които натрупаха богатства по време на войната, нали? Като вашия съпруг?

Каролин кимна леко.

— Съпругът ми е забележителен човек. Дългът изисква от него да продължи традицията в неговата голяма и уважавана фамилия. Да отиде на фронта означава да подложи на риск продължението на рода, така че...

— Много родове бяха прекъснати по време на войната, госпожо, но това не спря мъжете да влязат в окопите.

— Нямам намерение да обсъждам съпруга си — отвърна кротко Каролин. — Искам да науча нещо за вас.

— Ако очаквате да се разприказвам като Дейв, боя се, че ще останете разочарована — усмихна се Джак. — Забравих за войната веднага щом съблякох униформата. А това беше много отдавна.

— Днес е такава рядкост да срещнеш мъж, който други цивилизации биха нарекли велик воин — наведе се към него тя. — Искам да знам за вас неща, които никой друг не знае. И се надявам да не ме питате защо.

Джак се намръщи. Поведението ѝ определено беше странно, но въпреки това нямаше усещането, че си играе с него. Той усети, че вече не изпитва неприязън към нея. Може би се дължеше на умората и досадата, натрупани по време на пътуването, но присъствието ѝ го ободри.

— Ако толкова много го желаете, не мога да ви откажа.

— Моля ви, разкажете ми как убивахте.

Джак я изгледа изненадано.

— Няма много за разказване — отвърна. — Убивахме, за да оцелеем.

— Какво е чувството да видиш умиращ човек на върха на байонета си?

Той се почувства неудобно. Не искаше да си спомня, още по-малко да говори за това с една жена.

— Не съм философ, за да анализирам чувствата си.

— Вие отговорихте на един много важен за мен въпрос — каза тихо Каролин.

За миг му се стори, че вижда облекчение в очите ѝ, които продължаваха да се взират в неговите.

— Не искам повече да говоря за войната — отсече той и отклони поглед.

— Съжалявам за грубото си отношение при първата ни среща — каза тя. — Тогава бях друг човек. Може би бях прекалено млада и себична.

— Това вече е минало — отвърна Джак. — В миналото на всеки от нас има неща, за които съжалява.

— Вие за какво съжалявате, Джак?

— Мисля, че сама можете да си отговорите на този въпрос. Нали вие го откраднахте от мен?

— Ерика беше прекрасна млада жена, но се страхувам, че всъщност не я познавахте добре.

— Така ли?

— Така мисля — въздъхна Каролин. — Тя беше същата като мен. Искаше да получи всичко на мига. И не би се спряла пред нищо.

Той се засмя и поклати глава.

— Джак Кели, може да се славиш сред мъжете като смел, силен и умен, но те уверявам, че не разбираш нищичко от жени. Ние сме много по-умни от вас, иначе не бихме оцелели в този мъжки свят.

— Съжалявам, ако съм ви засегнал с нещо — извини се той и я погледна с други очи. — Може би сте права. Целият ми живот е минал сред мъже.

— Ще ме изпратиш ли до стаята? — попита го неочаквано тя.

— Щом настоявате. За мен също е време да ставам.

Той плати, двамата се качиха в асансьора и скоро бяха пред стаята ѝ. Каролин намери ключа си и отвори вратата.

— Лека нощ — поклони се леко Джак и понечи да се обърне, но тя неочаквано се хвърли на врата му и го целуна дълго и страстно.

Стреснат и объркан в началото, Джак скоро усети сладостта на целувката ѝ, обходи с език устата ѝ и усети, че удоволствието отнема съпротивата му. Имаше си правило — да не се заиграва с омъжени жени. Беше жест на солидарност към мъжете, които се върнаха от фронта и разбраха за изневерите на своите съпруги. Но този път беше различно.

Каролин го издърпа в стаята и той не се възпротиви. Без да включва лампата, тя го бутна на леглото, легна върху него и притисна гърдите си към неговите. Изведнъж всичко друго загуби значение. Всичко се съсредоточи в тези гърди, в нежната ѝ като коприна кожа и горещите ѝ устни. Сега единственото важно беше да се люби с нея.

Каролин беше като красива лъскава котка. Замърка от удоволствие, когато го почувства в себе си, и заби нокти в гърба му. И Джак доби усещането, че ѝ прави услуга.

Той не подозираше колко близо до истината е това негово усещане. Каролин се нуждаеше отчаяно от баща за своето дете. От наследник, който да поеме компанията и богатството на династията Ароусмит. Намери такъв човек веднага след като разбра, че Куентин не може да има деца. Избра красив младеж за баща на своето дете, но пометна. Преживя го мъчително и дълго време след това се страхуваше да опита отново. Но времето си течеше и шансовете да осигури наследник на рода намаляваха с всяка изминала година. Трябваше да предприеме нещо и именно това бе причината да наеме стая в хотела. Това бе причината и да бъде в компанията на красивия Дейв. Но неочакваното появяване на Джак Кели промени всичко. Тя го бе харесала още при първата им среща. Славата и успехът му през годините възбудиха желанието ѝ да го опознае по-добре. Женската ѝ интуиция ѝ подсказваше, че той би могъл да ѝ направи дете, което ще има силата, умението и интелекта да управлява семейния бизнес.

Тя усети топлината на сока му да изпълва утробата ѝ и изстена от удоволствие. После се отпусна като преяла котка и скри доволната си усмивка от Джак.

— Остани така — прошепна, когато той се опита да се отдръпне.
— Харесва ми да те усещам в мен.

Малко по-късно сама го отстрани нежно от себе си и двамата легнаха един до друг, уморени и преситени. Джак заспа почти веднага. Когато се събуди на сутринта, Каролин я нямаше. Беше си тръгнала и не бе оставила нищо, което да подсказва, че изобщо е била тук. Той стана и отиде в стаята, където беше синът му. Лукас вече бе станал.

— Къде прекара нощта — попита го с хитра усмивка.

— Не е твоя работа, хлапе — сопна му се Джак. — Не бях в хотела.

По-късно същия ден Джак отиде в офиса. По измъченото изражение на вярната до гроб секретарка разбра, че най-лошите му страхове са се сбъднали. Дорис беше вдовица от войната и жена, на която Джак вярваше безрезервно и ѝ доверяваше всичките си дела.

През петте години, откакто тя работеше за него, той прекарваше все по-малко време в офиса и все повече на тенис корта.

— Господин Кели — стана от мястото си тя и пристъпи към него, — от два дни се мъча да се свържа с вас. Новините са ужасни...

И избухна в сълзи. Джак ѝ подаде носната си кърпа. Тя издуха носа си и отчаяно заклати глава.

— Всичко се срина, нали? — попита тихо той. — Предчувствах го.

— От банките се обаждат всеки ден. Казах им, че сте в Папуа. Не знаех какво да правя...

— Спокойно, Дорис — усмихна ѝ се бодро той. — Очаквах го, нали ти казвам.

— „Хинденбург“... наистина ли вече не може да плаща? Казаха, че мината спряла работа.

— За съжаление е истина. Но не мога да разбера откъде, по дяволите, са получили тази информация! Не вярвам Дугъл да е нарушил обещанието си.

— Какво ще правиш? Какво ще правим и двамата, Джак? — впи отчаян поглед в него Дорис.

Тя имаше две деца и се надяваше работата при Джак да им осигури добро образование. Сега, когато целият свят беше в икономическа криза, къде щеше да си намери работа? Имаше толкова безработни семейства, които се местеха от град на град в търсене на каква да е работа. Тя вече се виждаше в техните редици. Мислите на Джак не се различаваха много от нейните.

— Ще говоря с банките. Ще ги помоля да удължат малко сроковете, докато подпиша договора за новия строеж.

Дорис притисна ръце до устните си и го погледна с ням ужас.

— Значи още не си чул?

— Какво да чуя? Току-що пристигам.

— Компанията на Ароусмит качи офертата и спечели договора.

— Как...

Стомахът му се преобърна. Всичките му спестявания бяха вкарани в този проект. Надяваше се да го купи и да го продаде бързо на строителна фирма. Щеше да получи огромна печалба и да рефинансира предприятията си, докато кризата отмине. Но имаше и нещо по-лошо. Освен собствените си пари Джак бе изтеглил кредит и

вложи всичко в активи на банката — някакъв рисков фонд на местна политическа партия, която ръководеше сделката. Това си беше подкуп на тъмни, неясни политически субекти и не можеше да очаква връщане на капиталите си. Сега земята бе продадена на друг. Разбра, че положението му е много сериозно.

— Не знаех това, Дорис — едва намери сили да изрече и се отпусна отчаян на стола.

Колко лесно бе загубил всичко! А бе рискувал живота си за това богатство! Всичко се бе стопило. Всяко пени и дори малко повече, ако банката решише да си търси кредита.

Той плати на Дорис месечната заплата и я освободи за останалата част от деня. Поне това можеше да направи за нея. Ако затвори офиса, временно щеше да затрудни кредиторите. Реши да прекара следобеда в кръчмата, докато чака ферибота за Мосман. Плановите му стигаха дотам. Нямаше представа какво ще прави след това.

Кредиторите обаче не бяха вчерашни. За три седмици Джак се оказа без пукната пара. Остана му само къщата и няколко имота, които не се водеха на името на фирмата му. Лукас понесе новината добре, но на Джак не беше лесно да му я съобщи.

— Какво ще правим, тате? — попита момчето, докато се разполагаха в удобната гостна на дома им в Мосман.

Джак забеляза, че синът му, който обикновено държеше на етикета, бе захвърлил официалното обръщение „татко“ и го нарече тате, нещо, което не бе правил от детските си години.

— Много съжалявам, синко — поклати тъжно глава. — Винаги съм искал да ти осигуря най-доброто, но...

— И го направи, тате — импулсивно го прегърна Лукас. — Ти ми даде най-доброто образование и шанс в живота. И най-важното, винаги си бил до мен, дори и когато пътуваше, за да осигуриш пари за нас.

Джак се взря в сина си и видя на устните му усмивка, но очите му бяха тъжни. Беше разстроен, но не се отчайваше. „Може би трябва да се поуча от него — замисли се той, — да взема от него малко оптимизъм.“

— Но сега няма да мога да платя таксата за университета.

— Аз само се шегувах, когато ти казах, че искам да стана адвокат — излъга синът му. — Всъщност искам да стана като теб.

— Глупости! Не искам да преживееш това, което съм преживял аз, чуваш ли?

Лукас стана от стола и отиде в кухнята. Върна се с две бутилки бира и се усмихна на немия му въпрос.

— Нека да пийнем поне веднъж като истински мъже, преди да дойдат и да ни вземат хладилника.

Джак понечи да възрази, но изведнъж си спомни, че бе направил същото с баща си преди много години, точно преди да тръгне към Папуа да търси злато. Всъщност беше дори по-млад.

Взе бутилката и попита кротко:

— Какво мислиш да правиш, Лукас?

— Да пийна с теб. После да отида при госпожица Сара Съливан и да ѝ обясня, че не мога да отговоря на изискванията ѝ и затова се оттеглям от живота ѝ.

Джак вдигна бутилката и произнесе:

— За бъдещето.

На другия ден Лукас отиде при Сара и ѝ разказа всичко. През следващите няколко дни тя все намираше претекст да не бъде с него. Така Лукас получи първия урок, свързан с жените. С някои жени. И когато при последното си посещение тя отказа да го приеме, без да си направи труда да измисли някакво извинение, той реши да сложи край на опитите. Господин Съливан се ядоса на дъщеря си. Той съчувстваше на интелигентния младеж и го увери, че за него винаги ще има място в адвокатската му кантора. Лукас прие учтиво предложението, но отговори, че има други намерения. Не че имаше нещо наум, но не искаше да показва слабост пред човека, от когото се възхищаваше и който при други обстоятелства би могъл да му стане тъст.

Той прие много по-лесно банкрута от отказа на Сара. Не можеше да си го обясни. Та той все още бе същият човек, мислеше си, докато фериботът минаваше между двете величествени скали, за да влезе в пристанището. Загледа се в шхуната, която се шмугна покрай тях и излезе първа в открито море. Парите на баща му му бяха осигурили

кръг от богати приятели. Много от тях имаха яхти. През уикендите той бе заставал на руля и бе показал отлични качества на капитан. По дяволите Сара! Щеше да докаже на нея и на надутите ѝ приятели, че не е неудачник.

Той се загледа в рееция се над океана малък биплан. Да лети беше негова детска мечта, но му беше ясно, че сега тя е неосъществима. Като малък бе гледал един филм за пилоти по време на войната. На излизане от киносалона си обеща тържествено, че един ден ще лети като орлите. Веднага сподели с баща си своята мечта, но Джак отказа да слуша хлапашките му брътвежи. Възможността да стане пилот си бе отишла, но може би една лодка би могла да помогне и на него, и на баща му.

Отношението към Герхард в службата се промени рязко. Където и да се появеше, в помещението настъпваше пълна тишина. Вече никой не им идваше на гости. Никой не го търсеше. И той разпозна безпогрешно сигналите. Беше време да действа.

Знаеше, че неговият шеф, полковник Шпеер, има списък на хора, които бяха потенциална заплаха за нацистката партия. Крайната цел на Хитлер беше да управлява сам, без коалиционни партньори. Списъкът съдържаеше имена на членове на комунистическата партия, интелектуалци, способни да атакуват идеологията на партията, църковни деятели, юнионисти, държавни чиновници, учители и други. Всички хора в списъка бяха осъдени на смърт в името на голямата цел — Велика Германия.

Никой от отдела нямаше достъп до този списък. Шпеер го държеше в сейфа си и единствен той знаеше комбинацията за отварянето му. Но не помнеше числа. Беше интелигентен човек, но слаб в математиката. Това бе причината да си запише комбинацията на листче. Но къде го държеше? Шпеер не беше глупак и не би оставил листчето с цифрите на бюрото си. Сигурно го носеше със себе си. Герхард реши да провери. Един ден, когато му донесе папка с документи, които знаеше, че трябва да се заключат в сейфа, той заговори шефа си, за да остане по-дълго в кабинета му. Шпеер извади от джоба на панталона си сгънато на четири листче, прочете цифрите и отвори бронираната врата.

Сега проблемът беше как да накара Шпеер да свали дрехите си. През следващите дни започна да крои всевъзможни планове, за да изпълни задачата си. „Ерика“, измърмори под носа си най-накрая. Тя беше единственото решение. Но как да си осигури нейното съдействие? Невъзможна задача. Тя не се интересувахе от него. Беше й все едно, дали ще остане жив. Но ако имаше жена, която можеше без проблеми да накара един мъж да свали дрехите си, това беше тя.

Наложи се да чака още два дни, докато Ерика се прибере вкъщи. Отсъствието й бе толкова продължително, че той бе започнал да се

чувства по-скоро като домоуправител, отколкото като съпруг. Все още се въртеше в леглото, изтощен от безсънието и тревогата, когато една сутрин преди разсъмване чу, че кола спира пред вратата. Жена му отвори външната врата и се чу весел смях. Вратата се затръшна и веднага след това се отвори друга. Той остана в леглото с широко отворени очи. Нуждаеше се отчаяно от помощта ѝ, но не знаеше как да я накара да му помогне.

Най-после вратата на банята се отвори отново и силуетът ѝ се очерта на мътната светлина в коридора.

— Буден съм — обади се той.

Тя веднага загаси лампата в коридора. Винаги, когато се завръщаше след дълго отсъствие, проявяваше иначе непривичен за нея свян. Събличаше се на тъмно и веднага се пъхваше под завивките.

— Не исках да те будя — прошепна тя и на него му се стори, че ледената нотка в гласа ѝ се бе стопила. — Искам да говоря с теб.

Това вече беше изненада. Герхард се надигна, седна в леглото и запали лампата. „Божичко, колко е красива“ — помисли си горчиво. Защо се случи така между тях?

— Искам развод — започна направо тя. — Сигурна съм, че и за двамата ще е по-добре. Няма да оспорвам правата ти над Елза.

Герхард примигна смаяно. Нещо в живота на жена му се бе променило. Може би най-накрая бе срещнала мъжа, с когото искаше да прекара живота си?

— Кой е той? — полюбопитства. — Познавам ли го?

— Не е важно — нетърпеливо отвърна тя. — Надявам се, че ще се съгласиш на развод?

— Ако нямаш претенции към Елза — да. Искам тя да остане с мен. Елза е моя дъщеря.

Тя се засмя и гневът отново се надигна в него.

— Ти не си ѝ баща — подигравателно го изгледа тя. — И двамата го знаем. Омъжих се за теб само защото имах нужда от човек, който да се грижи за двете ни. Учудващо е, че не си го разбрал от самото начало. Мисля, че и за слепия беше ясно, че не те обичам.

Герхард наведе глава. Сърцето го заболя от жестоките думи, въпреки че бе разбрал истината само седмица след сватбата.

— Ще ти дам развод — промълви тихо.

Ерика го погледна учудено. Бе очаквала отказ, скандали, а стана толкова лесно. Може би наистина го подценяваше.

— Много добре — кимна тя. — Ще си направя кафе преди лягане. Ти искаш ли?

Той поклати глава. Беше ясно, че няма да може да си осигури помощта ѝ с разумни доводи. Но имаше и други начини. Планът, който неочаквано се зароди в главата му, щеше не само да му свърши работа, но и да му даде възможност за отмъщение. Трябваше само да се въоръжи с търпение. И въпреки тревогите си продължаваше да се пита кой от всичките ѝ любовници я бе накарал да поиска развод. Всъщност дори и това нямаше значение. Важното беше двамата с Елза да напуснат страната. И трябваше да бърза, защото облаците над главата му се сгъстяваха с всеки ден.

На сутринта, още с отварянето на вратата на разузнавателния отдел, Герхард се зае с първата стъпка от изпълнението на плана си. Отиде до кабинета на приятеля си и го поздрави, както правеше всеки ден. Взе папки от кантонерката и каза:

— Днес ще се заема с това, Нюман.

— Добре, Щал — му кимна той.

Работата на Нюман беше да записва и да докладва за всяка информация, получена на отворения телефон за недоволни граждани или членове на партията. Все повече хора от различни съсловия влизаха в редовете ѝ и телефонът непрекъснато звънеше. Хората съобщаваха за една или друга нередност, за своите подозрения към този или онзи активен член. Правеха го от възмущение или да се докарат пред ръководството, но по този начин отделът набираше хора за своите списъци и прочистваше редовете си от евентуални шпиони и нелоялни членове. По-голямата част от тази информация беше безполезна, но понякога Герхард, който преглеждаше записките на Нюман, се натъкваше на нещо интересно. Беше време да добави още едно име в списъка с хората, които заплашваха Адолф Хитлер. Почука на вратата на полковника и постави папката с обажданията от тази нощ на бюрото му. Към купчината с документи имаше още един, съставен от него. Сега вече нямаше връщане назад.

Върна се в кабинета си, седна и започна да си играе с молива. Не откъсваше очи от стенния часовник. Чакането бе ужасно. Подскачаше при всеки звук, говор или смях от коридора. Дори и при затръшването на вратата под напора на силния вятър. По едно време, изнервен от чакането, протегна ръка към купчината с книжа на бюрото си, но отново се облегна назад и се загледа в часовника. Не беше в състояние да работи. Минаха четири часа, преди най-после полковник Шпеер да го извика в кабинета си. Опита се да се успокои, но сърцето му биеше толкова силно, че едва стана от стола си.

Шпеер седеше зад бюрото и бавно и методично набутваше в устата си разрязано на две хлебче с кренвирш. Трохите падаха върху документите и Герхард разпозна в отворената папка същата, която му бе донесъл сутринта.

— Приемам, че сте чели рапорта на господин Нюман — попита полковникът и от устата му се разхвърчаха трохи.

— Да, сър — отвърна сковано Герхард.

— Тогава знаете за информацията, свързана със съпругата ви?

— Да, сър.

Шпеер вдигна очи към него.

— Странно е, че не сте подхождали по разбираем за всеки човек начин и не сте изгубили този документ, господин Щал.

Герхард очакваше този въпрос.

— От сутринта не съм на себе си, господине. Разкъсвам се между дълга си към партията и любовта към съпругата си — отвърна тъжно. — Но предполагам, ще се съгласите с мен, че дългът е винаги на първо място, както беше и на фронта, вие знаете по-добре от мен. Не мога да възразявам срещу очевидното. Оставих информацията без коментар. Източникът ѝ ми се стори надежден, затова реших, че е по-добре да оставя на вас да прецените.

Шпеер се намръщи и се загледа в документа. Той знаеше, че бракът на неговия служител не можеше да се нарече щастлив. Знаеше и за репутацията на Ерика, която бе готова да легне с всеки офицер от командния състав. Дори завиждаше на тези мъже. Бе срещал веднъж госпожа Щал и бе оценил високо достойнствата ѝ. Не че не можеше да си затвори очите, но през последната война една жена на име Мата Хари бе успяла да превърне в глупаци не един и двама високопоставени офицери от двете страни на фронта. Докато

обмисляше ситуацията, Герхард следеше зорко изражението му и щом видя колебание, реши да действа моментално. Иначе всичко щеше да пропадне.

— Господин полковник, като се има предвид деликатната ситуация, не е ли възможно да разпитате жена ми на четири очи?

— Няма да е лесно — замисли се Шпеер. — Тя има влиятелни приятели, които ще искат да се намесят.

— Мога ли да предложа гостоприемството си за тази цел? Бихте могли да наминете към нас и да я разпитате в... така да се каже, приятелска обстановка. Нали разбирате... просто едно посещение в дома на ваш подчинен...

— Бих могъл... Така или иначе трябва да дам мнението си за този рапорт и ако обвиненията се окажат истина, да предам информацията по-нагоре.

— Съгласен съм, господин полковник — отвърна Герхард. Знаеше, че си играе с огъня, но си заслужаваше. И поне засега нещата се нареждаха по предвидения план. — Кога смятате, че ще е удобно?

Шпеер се замисли. Тази вечер имаше среща с Хайнрих Химлер, шефа на охраната на Адолф, която наскоро бе преименувана на СС. Никак не харесваше този дребен надут пуяк и недоумяваше как човек без военен опит може да заема такъв пост. Но такава беше политиката на партията, целта ѝ бе да привлече младите и да ги обедини около идеала за Велика Германия.

— В следващите два дни нямам възможност да се занимавам с този въпрос. Но след това ще се заема със случая. Надявам се, че няма да информирате съпругата си за рапорта?

— Разбира се, сър! — отвърна Герхард и го изгледа едва ли не обидено. — Знам добре дълга си.

— Свободен сте, господин Щал — махна с ръка полковникът и посегна към втория кренвирш. — Върнете се към работата си.

Герхард напусна бързо кабинета му. Спря в коридора и пое дълбоко дъх. Едва сега осъзна напълно какво е направил и ръцете му се разтрепериха. На практика бе осъдил Ерика на смърт. Ако искаше да оцелее, тя трябваше да му съдейства. Това се наричаше изнудване, но такава беше играта на разузнавача — да разбере слабото място на противника и да го използва. Бе живял достатъчно дълго с нея и познаваше страховете ѝ. Но знаеше също, че ако се провали, името му

моментално ще попадне в списъка с безследно изчезналите. И най-вероятно тялото му нямаше да бъде открито никога.

Шпеер обаче не беше глупак. Той слушаше внимателно всяка дума на служителя си. Знаеше, че неговото име също е в тайния списък с неудобните за партията хора, и беше наясно, че скоро ще му се наложи да го вкара в списъка с нелоялните. Макар лично той да не вярваше, че Герхард може да предаде идеалите на партията. Говореше се, че знае много неудобни за Адолф тайни и ако си отвори устата, би могъл да повлияе на вота при следващите избори. Шпеер беше наясно, че не е здравословно да знае прекалено много за ръководителите на партията и особено за нейния лидер. Ако искаше да си запази работата, трябваше да действа бързо и да премести Щал от отдела си, преди срещу него да бъдат предприети други мерки. Той изяде последното парче от кренвирша, оригна се и се зае да подготви документите за срещата си с Химлер. Срещата с госпожа Щал го вълнуваше, но той не мислеше, че тя ще промени нещо и ще го накара да забрави за рапорта срещу нея.

Лицето на Ерика изразяваше пълно недоверие. Герхард седеше пред нея със склучени на гърба ръце и ги топлеше на камината зад себе си. Чакаше я да осъзнае новината за предателството си и я гледаше сериозно, почти тържествено, като съпруг, чиято преданост към семейството все още съществува.

— Абсолютна нелепица — избухна тя. — Не съм давала никаква информация на чужди репортери!

— Вярвам ти, Ерика — увери я Герхард и наистина ѝ вярваше. — Но рапортът е от надежден източник. Може би един от чужденците, с които си пропуснала да спиш, е решил да си отмъсти.

— И хер Шпеер ще дойде вкъщи да ме разпитва? Веднага ще го убедя, че това са глупави лъжи.

— Мисля, че трябва да се понапънеш малко повече — кротко отвърна той. — Да приспиш вниманието му, както само ти си знаеш.

Тя подскочи и го изгледа възмутено.

— Аз си избирам любовниците, Герхард. Никога не бих легнала с някакъв си застаряващ чиновник с нисък чин и незначителен принос към партията.

— Погледни го от тази страна — почти нежно каза Герхард. — Хер Шпеер сигурно няма да е добре разположен към една партийна курва. И въпреки че е на ниска длъжност, уверявам те — тези над него се вслушват в думите му. И не мисли, че не знам колко мъже са минали през спалнята ни, докато съм на работа. Но този път ще си затворя очите — завърши великодушно.

— Как така изведнъж се загрижи за мен? — присви очи тя. — Чакай, чакай, да не би ти да стоиш зад всичко това? Ти си написал доноса!

— Няма никакво значение — въздъхна той. — Важното е, че ще възбуди подозрения и ще се проведе разследване.

— Ще кажа на хер Шпеер, че ти си нагласил всичко.

— Няма да помогне. Времената са такива, че и най-малката сянка върху нечия репутация може да коства главата на човек.

Ерика се отпусна на стола и се загледа в пламъците на огъня. Герхард беше прав. Беше невъзможно да попаднеш в докладите и да излезеш сух от водата. Колко съжаляваше сега, че го бе уредила на тази служба! Сега наистина трябваше да се потруди, за да убеди шефа му, че е невинна. Да, наистина бе подценила Герхард.

— Ще го направя — прошепна тя.

„Да, ще го направя, но така, че ще съжаляваш за това — помисли си тя. — Ще си платиш за всичко. Дори и в най-лошите си кошмари не си сънувал това, което ще ти се случи.“ И вече замисляше план за отмъщение срещу мъжа, когото презираше толкова много, само защото ѝ се бе наложило да разчита на него в младостта си. Ах, защо Адолф не беше до нея, а този глупак, който все още вярваше в някакви си идеали!

Джак кимна одобрително. Въпреки нетърпимата воня на умряла риба, която се носеше из пристанищните води, той се усмихваше. Лукас прие това за добър знак.

— Да знаеш, че тя е разковничето за разрешаване на всичките ни проблеми — убеждаваше го той, докато баща му оглеждаше яхтата отзад. Личеше си, че е стара, но стабилна. Като него самия. — Собственикът бърза да я продаде.

— И какво ще правим с нея? — попита Джак и измъкна лулата от джоба си. — Ще обикаляме света, за да се крием от кредиторите?

— Може да отплаваме за Папуа и да правим чартърни курсове... или да транспортираме стоки до Куинсланд.

— Ще изкараме повече, ако отидем в Америка да пренасяме грог за янките от Канада — намигна му Джак.

В стремежа си да убеди баща си, че яхтата е тяхното спасение, Лукас веднага прие предложението.

— Бихме могли, но... — Изведнъж разбра, че той се шегува, и се ухили. — Може би все пак е по-добре да отплаваме за Папуа.

— Ще го обмислим — отвърна Джак и натъпка тютюна в лулата си.

— Нямаме много време — предупреди го Лукас с нетърпението на младите. — Скоро ще ни вземат всичко.

— Но не и къщата — спокойно отвърна баща му. — Тя си остава наша, както и земята в Куинсланд.

— Извинявай — смути се момчето, когато осъзна, че притиска баща си.

По пътя за вкъщи Джак си каза, че наистина трябва да обмисли предложението, но първо трябваше да реши какво ще прави с живота си занапред. Можеше да отстрелва крокодили и да продава кожата им? Или да се върне на работа при Паул. Търсенето на злато беше минало, то бе за младите, които вярваха в мечтите си и нямаха семейни задължения. Той не се тревожеше за Лукас. Синът му беше достатъчно голям и можеше да се грижи за себе си. Ако не друго, поне му бе

осигурил добро образование, то щеше да отвори много врати пред него.

Проблемът идваше оттам, че Джак разбираше от лодки, колкото и от астронавтика. Лукас познаваше нещо, но опитът му се основаваше само на преходите със скъпите яхти на приятелите му през уикендите. Очертаваше се едно напълно ново за него приключение. Но не беше ли отиването му в Папуа и Нова Гвинея такова изживяване. Тогава той беше горе-долу на годините на сина си. Джак хвърли поглед към Лукас, който гледаше замислено през прозореца.

— Ще купим яхтата — каза тихо, без да вади лулата от устата си.

— Наистина ли? — подскочи от радост момчето. — Ще я купим и ще отплаваме за Папуа?

Сърцето на Джак се сви от любов. Поне щеше да достави удоволствие на сина си.

— Сигурно ще струва цяло състояние — опита се да недоволства, но не можа да сдържи усмивката си. — Трябва да й дадем име. Предполагам, че традицията го повелява.

— Мислех си за името „Сара“. Ще ми напомня за момичето, в което някога бях влюбен.

— Онази, която те заряза — отбеляза Джак. Той разбра от Том Съливан за глупавото поведение на дъщеря му, но това не попречи двамата да си останат приятели. — Нека тогава да я наречем „Ерика-Сара“ в чест на дамите, които ни биха дузпата.

— „Ерика-Сара“ — замисли се Лукас. — Не е лошо. Нека да бъде „Ерика-Сара“.

Каролин седеше срещу мъжа си на масата в градината и плетеше. Беше красиво слънчево утро. Като повечето мъже Куентин нямаше представа на какво се дължи промяната в съпругата му, но не се и стараеше да разбере. Загледан във вестника, той псуваше яростно юнионистите, които според него бяха истински бич за индустриалците. Имаше и други грижи на главата си. Чудеше се какво да избере — да купи още един парцел по крайбрежието или да осъществи отдавна желаното пътуване до Франция. Гладните очи на безработните, които го гледаха от началните страници на вестниците, не го трогваха ни

най-малко. Той се пресегна да вземе чашата с чай от сребърния поднос и погледът му случайно попадна на Каролин.

— Какво правиш? — изненада се той. Никога не бе виждал жена си да се занимава с каквато и да е работа, освен със забъркване на коктейли, когато прислугата имаше свободен ден.

— Плета за бебето — отвърна тя и го погледна предизвикателно.

— Имаш предвид... — изтръпна той.

— Да, поне според доктор Винфилд. Трябва да се роди в началото на следващата година — отвърна тя и се наслади на глупавото му изражение. Рядко ѝ се случваше да го види сконфузен.

Куентин осъзна, че ръката му виси във въздуха, все още протегната към чашата с чая.

— Поздравления — каза най-сетне. Гласът му прозвуча някак глухо. — Кой е бащата?

Каролин го погледна право в очите.

— Не мисля, че има някакво значение, освен че притежава качества, които биха ти харесали.

Куентин не бе сигурен в това. Една част от него искаше да знае чия кръв щеше да наследи богатството му, но другата част се страхуваше да не се окаже техен близък приятел. Но който и да беше, неприятно му беше, че е рогоносец.

За Каролин изборът беше идеален. Бащата не само притежаваше всички качества, необходими за един наследник — смелост, интелект и амбиция — но Джак Кели определено не беше семеен приятел. Въпреки това не можеше да не се усмихне на иронията в създалата се ситуация. Но Куентин можеше да бъде спокоен. Никой и никога нямаше да узнае тайната ѝ.

Съпругът ѝ заби отново поглед във вестника и продължи да чете за трагичния ефект на Депресията върху обикновените австралийци. Икономическата ситуация бе причина евреите в страната да се съберат в Мелбърн и да изразят протеста си срещу отношението към сънародниците им в Европа. Той прочете статията и изсумтя. Проклети евреи. Винаги се оплакваха от нещо. Дано този Хитлер да очисти света от тях. Статията за износителите на говеждо, които подали оплакване до Британската търговска камара заради подбиването на цената на месото от аржентинците, беше много по-интересна от вайкането на

евреите. Раждане на дете във фамилията също не бе от първостепенна важност, поне докато не се разбереше дали е син или дъщеря.

— Е? — кимна Джак към сина си, който товареше последните кашони с провизии на борда на „Ерика-Сара“. — Време е да вдигаме котва.

Лукас скочи в яхтата с пъргавината на котка и хвана руля от дебело и лъскаво тиково дърво. Слънцето все още беше зад хоризонта и като се изключеха плясъкът на вълните по корпуса на яхтата и тъжните писъци на дъждосвирците, наоколо цареше мъртвешка тишина. Сякаш всичко беше затаило дъх преди началото на голямото приключение, помисли си Джак, загледан в тихите пристанищни води. Скоро щеше да дойде пролетта, а след нея и горещото лято, и страната щеше да пламне в пожари, но сега времето беше студено и ветровито. Небето се бе смръщило и гледаше сърдито към тях.

Той бе успял да се разплати с кредиторите. С парите от продажбата на къщата беше изплатил дълговете си, беше купил яхтата и необходимите провизии. Дори бе останала известна сума, която щеше да им помогне в началото. Джак си призна, че една от причините да купи лодката, беше желанието му да се освободи от четирите стени на офиса си и да се почувства отново свободен. Закри едно след друго всичките си предприятия и направи всичко възможно, за да осигури работа на служителите си. Най-много се тревожеше за семействата, които бяха загубили мъжете си по време на войната и държавните институции отдавна бяха забравили за тях.

Съжаляваше за къщата, защото тя бе станала истински дом за него и за Лукас. Двамата бяха прекарвали в нея много щастливи часове и Лукас се бе превърнал от дете в юноша именно тук. Сега стояха на борда на единствената си собственост. Никой от тях не знаеше как да я управлява, макар Лукас да не си го признаваше. Докато чакаха купувач за къщата, той изчете безброй учебници по навигация и прекарваше всеки свободен миг на яхтите на приятелите си. Научи много, но все пак това си беше само теория. Сега бе време да провери на практика наученото. Джак твърдо вярваше в сина си.

И така, бъдещето и на двамата беше неясно, но имаше поне едно хубаво нещо пред тях — отиваха си у дома. В Папуа. И за пръв път в

живота си щяха да имат достатъчно време за плуване и риболов. Джак от години не си бе позволявал почивка, страхуваше се да остави бизнеса без надзор. И въпреки това не го опази.

Моторът на яхтата забръмча, Лукас хвана уверено руля и двамата напуснаха пристанището на Сидни. По времето, когато слънцето изгря и хората плъпнаха като мравки, забързани към офисите и магазините, „Ерика-Сара“ вече минаваше покрай високите пясъчни скали, които отделяха пристанището от Тихия океан, и поемаше курс на север. Джак разбра, че колкото и да се напъват, нямат достатъчно опит, за да използват пълния потенциал на лодката, но отстрани неумението им не се забелязваше и те продължиха пътя си в отлично настроение.

„Ерика-Сара“ се справяше добре и Джак се разположи зад Лукас, за да се порадва на уменията му. След няколко дни се убеди, че курсът им е правилен и скоро ще стигнат крайбрежните градове Туид Хедс и Кулангата. Време беше да стъпят на твърда земя.

Лукас зави по река Туид и хвърли котва точно до главната улица на крайбрежния град на Нов Южен Уелс. Беше събота и по улиците имаше много туристи, главно от Бризбейн, които идваха тук да се порадват на удобните за сърфиране заливи. Джак обичаше Туид Хедс. Природата беше прекрасна и в същото време човек се радваше на удобствата на града.

Мислеха да преспят една нощ в курорта, но останаха цяла седмица.

— Това място има огромен потенциал — сподели една вечер със сина си Джак, докато пиеха чай на палубата на „Ерика-Сара“. Тя се поклащаше лекичко на вълните, а всичко наоколо се къпеше в сребриста лунна светлина. — Бих искал на старини да се оттегля тук.

— Мислех, че предпочиташ Южна Австралия — погледна го Лукас.

— Живях прекалено дълго в тропиците, за да се разделя с тях — отвърна баща му. Една голяма риба изскочи над вълните и бързо се гмурна обратно в кристално чистите води.

— Свикнах с топлите зими — продължи той. — Освен това на юг не познавам никого. Ти си моето семейство.

Лукас замълча и се загледа във високия скалист бряг. Знаеше, че баща му бе купил голям парцел някъде тук, на север от пристанището. Но му беше трудно да си го представи изтегнат на верандата и с вечната си лула в устата. Той беше все още много енергичен, авантюрист. Лукас бе разглеждал неведнъж сложените в една кутия за пури под леглото му медали и ордени, получени по време на войната, и бе сигурен, че всеки един е напълно заслужен. Сърцето му се изпълни с любов към човека, който бе неизменна част от живота му. Той не помнеше майка си. Имаше само болезнения спомен за мъртвата жена, която лежеше в една стая, но възрастните не го пуснаха да влезе при нея и през цялото време говореха шепнешком, сякаш не искаха да я събудят. Този спомен винаги го натъжаваше, сякаш нещо си бе отишло твърде рано от живота му, затова предпочиташе да мисли за баща си с вечната му усмивка, шегите му и голямото му сърце.

— Обичам те, татко — неочаквано каза той и Джак вдигна глава. Не бе чувал тези думи откакто синът му навърши девет години.

— Аз също те обичам, синко — промълви.

Двамата се загледаха в тихите крайбрежни води и отпиха от чая си.

След едноседмична ваканция те бяха отново на път. Докато поемаше курс към Папуа през Големия бариерен риф, едно момиче на пристанището не спираше да им маха с ръка.

— За теб беше, нали? — попита бащата.

— Срегнах я в киното вечерта, когато ти отиде до кръчмата — наведе глава Лукас. — Много е красива.

Джак се засмя:

— Нали знаеш, че моряците си имат по едно момиче на всяко пристанище? Знаеш я, дяволе, и виждам, че си твърдо решен да се придържаш към традицията.

Лукас се усмихна тъжно на баща си. Можеше да се влюби в това момиче, ако бяха постояли още малко. Но да остане по-дълго означаваше да се откаже от мечтата си за приключения, сети се той и тази мисъл го разведри. Животът му беше прекрасен — той сам управляваше съдбата си и до себе си имаше любим човек, който не само му беше баща, но и доверен приятел, мъдър и смел човек, въпреки че не му вървеше в бизнеса.

Герхард осведоми шефа си, че няма да си бъде въщи вечерта, когато той ще дойде да разпитва Ерика, и не се изненада от доволната му усмивка. Шпеер, разбира се, не може да устои на Ерика, особено след като изпи няколко чашки коняк. Така Герхард имаше възможност да прерови дрехите му, без да се притеснява, че ще бъде разкрит. Полковникът похъркваше сладко до съпругата му и беше ясно, че ще продължава да хърка поне още няколко часа.

Той взе листчето от джоба на Шпеер и тръгна към службата. Късното му посещение в отдела не възбуди никакви подозрения. Неведнъж му се бе налагало да идва вечер, за да подготви спешна информация за сутринта, и присъствието му из коридорите беше нещо обичайно. Но все пак се зарадва, като видя, че дежурният на телефона е задрямал, и се промъкна незабелязано покрай него. Колкото по-малко хора знаеха за идването му, толкова по-добре.

Вратата на сейфа се отвори тихо и той зарови трескаво из прилежно подредените разноцветни папки. Разгърна поне половината, докато открие списъка с имената на заподозрените, и затърси името си. Откри го, разбира се, но по-лошото беше, че освобождаването му бе отбелязано със знак за спешност. Герхард отлично знаеше какво означава това.

Преди да затвори тежката врата и да поеме по обратния път, една друга папка привлече вниманието му. Там имаше списък с техни сънародници зад граница, които също бяха набелязани за „освобождаване“. Като бъдещ емигрант му беше любопитно да види дали ще открие познати личности и разгърна папката. Вътре имаше колони от имена, разделени по професии. Учени, журналисти и обикновени хора. Всички тези мъже бяха осъдени на смърт от партията на фюрера. В графа „учени“ видя познато име. Беше германски евреин, който в момента живееше в Съединените щати. Неговият блестящ ум го бе направил популярен в целия свят, но това не бе попречило на „умните глави“ да впишат името му в графа „за

елиминирани“, ако между двете държави се породеше конфликт. Тогава платените агенти на нацистите трябваше да осъществят екзекуцията.

Името на учения беше Алберт Айнщайн. Герхард веднага разбра важното значение на този документ, подписан лично от Химлер, и веднага се сети, че може да му послужи като паспорт за една нова самоличност в чужбина. Присвояването на подобен документ означаваше смъртна присъда без право на обжалване, но, от друга страна, му отваряше вратите към Британия или Америка например. Но нямаше начин да пренесе незабелязано папката през границата. Щеше да мине през различни митнически служби и гранична охрана, все някой щеше да разпознае документа. Единственият начин беше да снима документа с новия си фотоапарат „Лайка“ и после да го унищожи. Да се опита да го върне обратно в сейфа беше равносилно на самоубийство. Филмът можеше да се скрие много по-лесно от една папка.

Той чу стъпките на нощния пазач по коридора. Беше техен служител, пенсиониран отдавна, но заради верността му към партията бе оставен като нощен пазач. Притаи се и изчака стъпките да заглъхнат. Трябваше незабавно да реши какво да предприеме. Беше въпрос на късмет кога точно Шпеер ще открие липсата на списъка. Папките бяха толкова много, че това можеше да стане и след седмица. Герхард грабна папката и я скри под самото си. С треперещи ръце подреди останалите в реда, в който ги бе намерил. Шпеер беше много наблюдателен човек и всичко трябваше да изглежда недокоснато. Най-после всичко бе наред. Затвори сейфа и изведнъж усети, че му се вие свят. Сега оставаше да се прибере вкъщи и да се моли Шпеер все още да е под въздействието на двете приспивателни — алкохола и секса.

След един час си беше вкъщи. Никога не бе изпитвал такъв страх, освен на фронта. Но там беше много по-лесно. Враговете бяха чужденци, не свои хора, съпартийци. Герхард изкачи с треперещи крака стъпалата до втория етаж и прилепи ухо към вратата на спалнята. Чу хъркане и най-сетне задиша спокойно. Отвори тихо вратата и внимателно върна листчето с цифрите в панталоните на Шпеер. Излезе на пръсти и се върна в хола. Ерика го чакаше с цигара в уста.

— Аз свърших моята част от работата. Ти какво научи? — попита тя.

— Че аз също съм в списъците — отвърна уморено той. — Добра работа, Ерика. Заслужи си честно развода.

— Какво мислиш да правиш сега?

За момент му се стори, че долавя нотка на загриженост в гласа ѝ.

— По-добре да не знаеш. Не искам да излагам живота ти на риск. Липсата на информация е най-добрата ти защита.

Ерика веднага се вгледа в очите му, но не откри нищо обезпокоително.

— Желая ти всичко най-добро — каза тя с тон, който не бе чувал от времето, когато прие предложението му за женитба. — Знам, че не бях добра съпруга и майка, Герхард.

— Това вече няма значение — сложи нежно ръце на голите ѝ рамене той. — Важното е, че имам шанс да предпазя дъщеря ни от лудостта, която съвсем скоро ще обхване цяла Германия. Ако Адолф завземе властта, демокрацията ще остане в историята и ние ще станем част от нова смъртоносна машина. Тя ще прегази всичко добро, което сме създали през тези години. Какъв глупак съм бил да си въобразявам, че този ненормалник мисли за народа си! Мъжът, който оглавява парадите, когото навсякъде посрещат с фанфари, е най-обикновен лъжец и престъпник.

— Аз също мислех, че Адолф е нашето бъдеще. Но вече не съм толкова убедена. Искях да се разведа с теб, защото за мен ти беше слаб и нерешителен човек. Сега разбирам, че са те използвали. Ти си добър човек, Герхард. Съжалявам за това, което ви причиних с Елза.

— Ако искаш, ела с нас — каза тихо Герхард. Въпреки болката, която му бе причинила, той все още я обичаше по един странен, дори перверзен начин. — Ще напуснем Германия и ще заживеем на друго по-безопасно място.

— Къде?

Той едва повярва на ушите си, струваше му се невъзможно тя да попита така простичко, сякаш наистина обмисляше предложението му.

— Не и в Европа. Мисля, че Европа се е запътила към нова война. Може би в Америка.

— Няма как да получим статут на емигранти — каза Ерика. — Партията ще блокира всяка подобна възможност. Няма да те остави да

се измъкнеш с информацията, която имаш за Адолф.

Герхард осъзна, че е права.

— Можем да подадем молба за Папуа. За посещение при брат ти — отвърна той с нотка на надежда. — Това няма да предизвика подозрения. Ще съумея да изиграя ролята на предан член на партията. Може да накарам Шпеер да обмисли въпроса за контакт с предани на партията хора в чужбина. Ще успея да го убедя, че стабилните връзки на нацистите в тихоокеанския район са от изключителна важност за бъдещите ни действия.

Ерика го погледна недоверчиво, но трябваше да признае, че това като че ли беше най-добрият вариант. Напускането на страната не означаваше, че са се отървали от сянката на СС. Партията имаше хора из целия свят и те непрекъснато чуваха за необясними инциденти с техни сънародници из чужбина — катастрофи, бомбени атентати и какво ли не.

— Ще се свържа с брат ми — прошепна тя и в същото време хъркането горе премина в грухтене. — По-добре се скрий, докато Шпеер си тръгне.

Герхард я послуша и остана в кухнята докато Ерика изпрати Шпеер. Със стиснати зъби слушаше смеха на жена си, когато двамата с шефа му застанаха на външната врата, и гальовните думи на Шпеер. Изведнъж му прилоша. Намрази се за това, в което бе забъркал Ерика. Ако бяха разговаряли по този начин преди няколко дни, никога не би постъпил така с нея. Припомни си добрите времена. Може би не всичко между тях бе загубено, размечта се той. Може би щяха да успеят да открият наново любовта някъде другаде по света. Не знаеше нищо за Папуа, Нова Гвинея, освен че е дива страна, из която се разхождат канибали и ловци на глави, и че след войната бе под австралийска юрисдикция. Но каквото и да го очакваше там, не можеше да е по-лошо от това, което неминуемо щеше да го сполети тук. Сега трябваше да продължи с внимателно обмисления си план. Щяха да му трябват пари, а това бе проблем, дори по-сериозен от този да убеди полковник Шпеер да даде разрешението си за пътуването им до Папуа.

Ерика бе разстроена. Инстинктът ѝ подсказа, че полковникът няма да извади името ѝ от черния списък, което означаваше, че за нея нямаше повече живот в Германия. От офицерите, с които спеше, знаеше, че Хитлер много скоро ще застане начело на Нова Германия. Това не я тревожеше, но сега, когато беше в папките на СС, нещата коренно се променяха. Тя знаеше, че веднъж попаднала там, както и да доказва невинността си, подозренията нямаше да изчезнат. Такива бяха методите на Адолф и всички ги приемаха безропотно, защото вярваха, че ги води към велико бъдеще. Всички искаха да покажат на французите и англичаните, че Германия отново е сила, с която трябва да се съобразяват. Унизителният Версайски договор все още обиждаше поколения германци.

Ерика не беше толкова глупава да вярва, че действията на фюрера се ръководят от нещо друго, освен от жаждата за власт и мания за величие. Облаците на войната вече се задаваха на хоризонта и тя не се съмняваше, че ще погълнат и нея. Трябваше да напусне Германия. Налагаше се отново да чака спасение от Герхард. Колко лесно успя да го заблуди! Какво си въобразяваше той? Че ще се съгласи да живее в онова забравено от бога място с лицемерната си снаха и брат си? Глупак! Щеше да замине с него за Австралия и да остане в Сидни. Имаше достатъчно пари. Тайно бе продала повечето от подаръците на офицерите, които по този начин си плащаха за сексуалните ѝ услуги. За щастие Герхард не знаеше за това и тя щеше да вложи само малка част за разходите по пътуването. Щом кракът ѝ стъпеше в Австралия, щеше да го зареже.

Ерика обичаше да причинява болка. Носеше го в себе си още от дете. Обожаваше да гледа, когато баща ѝ колеше пуйки за Коледа. Ужасяващият крясък на птицата и кръвта, която плисваше, бяха очаквано и вълнуващо преживяване за нея. И сега, когато се върна в леглото, тя си представи, че е красив леопард, който разкъсва корема на безпомощна сърна. Фантазията я възбуди така, че трябваше да си помогне сама, за да заспи. От този момент болката и кръвта станаха неизменна част от сексуалните ѝ фантазии.

Тя не възприемаше поведението си като проституция. В края на краищата и тя като всички си плащаше, за да се сдобие с това, към което се стремяха повечето хора — власт. Когато му дойдеше времето,

сигурно щеше да обучи и дъщеря си да се справя с живота като нея. Да, Елза наистина можеше да ѝ бъде от полза след няколко години.

Но засега трябваше да разчита на Герхард. Само той можеше да я измъкне от Германия и от дългата ръка на партията. Австралия беше добър избор. Далеч от Европа, тя бе страна, която бе малко вероятно да бъде въввлечена в един нов военен конфликт. Австралийците не бяха толкова глупави, че да се набутат отново между шамарите.

„Ерика-Сара“ стигна до Папуа за три месеца. Нямахме попътен вятър, но причината за закъснението им не беше вятърът. Лукас и Джак бяха спирали на няколко пъти из бреговете на Куинсланд. Трудно се устоява на изкушението да спреш, където си поискаш из крайбрежието, и да помързелуваш под дебелия сянка на кокосовите палми, заровил пръсти в златния пясък.

След митническите проверки в Порт Морсби Джак предложи да отидат с „Ерика-Сара“ до плантацията на Паул и да изненадат приятелите си. Той бе изпратил телеграма от Сидни, но в нея пишеше само, че тръгват към Папуа, и никой от семейство Ман не ги очакваше.

Карин седеше на верандата и четеше на дъщеря си, когато прислужницата се подпря на метлата пред стъпалата за верандата и се загледа към реката.

— Някаква лодка идва, госпожо — съобщи тя.

Карин вдигна поглед от книгата и видя яхтата да се плъзга бавно по течението.

— Чия е тази лодка? — попита.

— Не знам, госпожо — отвърна момичето и заслони очите си с ръка. — Не е от нашите.

Карин стана и отиде към края на верандата, за да огледа по-добре яхтата. На носа й стояха двама яки мъже с бронзов загар.

— Джак! — извика тя, захвърли книгата и се затича към кея. Анжелика хукна след нея.

— Кого виждат очите ми? — провикна се Джак, скочи на кея и грабна Карин в мечешката си прегръдка.

— Любовта на живота ми и... чакай, чакай, да не би тази млада госпожица да е Анжелика?

— Джак Кели, какво правиш тук? — засмя се Карин, целуна го по бузата и избяга от прегръдките му, за да отиде при Лукас, който не

помръдваше от капитанската кабина, за да е сигурен, че ще го видят там.

— Здравей, лельо Карин — махна с ръка той. — Сега не мога да говоря. Трябва първо да завържа този звяр. Никой друг не е в състояние да се справи с него.

— Чух те — обади се Джак от кея и пое хвърленото от Лукас въже. — Ако не внимаваш, ще ти отнема капитанската шапка.

Котвата бе хвърлена и скоро двамата мъже застанаха пред Карин и Анжелика.

— Къде е онзи глупак, дето те излъга да се омъжиш за него? — попита Джак.

— Отидоха с Карл по река Лалоки — отвърна тя. — Но довечера ще са си вкъщи. Тръгвайте към дома и разказвайте. Чия лодка откраднахте и защо не съм получила писма от вас вече половин година?

Лукас и Джак застанаха от двете страни на Карин, обвиха едновременно раменете ѝ с ръце и тръгнаха нагоре по хълма. Анжелика се нацупи и ги последва на разстояние. Онзи, дето навремето открадна кифличките на майка ѝ, идваше отново. И дори не я поздрави.

Дадемо ги посрещна с огромна белозъба усмивка. Взе багажа им и Джак почувства, че най-сетне си е у дома.

Паул и Карл се прибраха малко след залез-слънце.

— Паул, старо куче, как си, да те вземат дяволите? — посрещна го Джак.

Обикновено спокойният и резервиран германец сега се усмихна и дори си позволи да потупа приятеля си по гърба. Лукас и Карл си размениха няколко боксови удара и две-три ругатни за възстановяване на топлата връзка след дългата раздяла. След размяната на поздрави Карин наля на мъжа си чаша кафе и постави между мъжете бутилка с шнапс. Знаеше, че имат много да си говорят. После се извини и се качи при Анжелика, за да продължи заплануваните уроци.

— И какво сега? Отново си без петак? — попита Паул. — Какво мислиш да правиш?

— Ще търся работа из Папуа. С яхтата.

— Че откога стана моряк?

— Синът ми ме въвлече в това приключение.

— Значи Лукас е капитанът?

— Доколкото знам, семейната традиция започва с него — отвърна Джак, вдигна чашата си към светлината и изучи внимателно цвета на течността.

— Чух, че някакви американци дошли да снимат филм в Морсби. Разпитвали за чартър — каза Паул. — Не знам много, но ако те интересува, ще разпитам.

— Аз дори не знам какво означава чартър, но да, интересува ме. Надявам се, че като истински янки ще са достатъчно щедри към „Ерика-Сара“.

Паул чу името на яхтата и смръщи вежди. Приятелят му не бе забравил жената, която се бе подиграла с него преди години.

— Чух, че Ерика щяла да дойде с мъжа си и дъщеря си.

— Това не ме интересува — заяви Джак, но Паул видя, че изражението на лицето му се промени. — Е, значи ще разпиташ за тези, янки? Трябва да изкарам малко пари. Това пътуване ми гълтна всичките свестявания.

На следващия ден Джак, Паул и Лукас заминаха за Морсби. Паул издири продуцента на филма — приятен американец на средна възраст на име Джо Облачински. Беше представителен мъж, но в лице приличаше на английски булдог. Посрещна ги на верандата, като непрекъснато бършеше челото си с голяма червена кърпа.

— Ще съм дяволски щастлив, когато най-после свършим този шибан филм и се върнем в Америка — каза, докато подаваше ръка на Паул, а после и на Джак. — Разбрах, че имате яхта, която бихме могли да наемем.

— Да — отвърна Джак и се загледа с любопитство в тежката камера.

До нея седеше млад мъж с размъкнати дрехи и чистеше обектива с мека кърпа. Лукас остави баща си да преговаря и се завъртя около младежа. За него киното беше магия, то го очароваше, както някога златото бе очаровало баща му. Колко пъти бе бягал от училище само за

да се промъкне в тъмния салон и да гледа със захлас войни, приключения и любовни драми на белия екран!

— Мога да отведа екипа ви, където пожелаете — обясняваше в това време баща му.

— Познавате ли Флай Ривър, господин Кели?

— Аз познавам района — намеси се Паул. — Преди години водих експедиция по делтата ѝ. Бих могъл да дойда с вас като консултант, без това да ви коства допълнителни средства.

Облачински погледна въпросително към Джак, който веднага се намеси:

— Бих предпочел да бъде заплатено отделно за услугите на господин Ман.

— Можем да го уредим — кимна продуцентът и избърса за стотен път челото си. — Стига цената да е разумна.

— Да поговорим за заплащането тогава — предложи Джак и Облачински кимна.

Преговорите бяха придружени с много джин и тоник и след пресушаването на бутилката американецът и австралиеца си стиснаха ръцете.

— Нека сега да се върнем на чартъра — предложи Джак. Междувременно бе започнал да харесва този обилно потящ се човек. Беше енергичен и пряк човек, също като него.

— Холивуд полудя по филмите за джунглата — започна да обяснява Облачински. — Искам да навлезем в джунглата и да заснемем няколко метра с истински канибали, ловци на глави и автентичен екстериор. Папуа и Нова Гвинея са идеални за тази цел. Преди няколко години моят приятел Джо Шварц доведе тук един младеж на име Ерол Флин и двамата направиха истински бум с автентичните сцени, които заснеха на острова.

— Аз се запознах с този Ерол в Сидни — неочаквано се обади Лукас, който до този момент стоеше мълчаливо, както би искал баща му. — Дойде за премиерата на филма си с цяла група местни статисти. С Карл имахме възможност да му се представим. Ерол беше с перука и униформа на британски морски офицер. Казахме му, че се възхищаваме от играта му. Той се зарадва и обеща да поддържа контакт.

— Преди няколко години ни беше съсед — обади се Паул. — Опитваше се да отглежда тютюн. Оттам нае онези канака и ги заведе в Сидни да се снимат във филм.

Джо Облачински се засмя:

— Оказва се, че не сте новаци в киното. Джо Шварц предричаше голямо бъдеще на Флин, но той все още се колебае дали да дойде в Щатите.

Джак не се намеси. Отбеляза си наум колко малко знае за живота на сина си в Сидни. Но дали неговият баща знаеше повече, когато той беше на годините на Лукас?

След последната размяна на любезности Джак се зае да организира пътуването. На следващия ден трябваше да вземе американците от Морсби.

— Защо, мамка му, се натресе и ти? — попита приятеля си той, докато пътуваха обратно към плантацията. После се обърна към Лукас: — А ти никога не си ми казвал, че познаваш този Флин.

Лукас отговори пръв:

— Не си ме питал.

Дойде ред и на Паул:

— Първо, аз съм ти приятел. Второ, познавам по-добре от теб реката. Трето и най-важно, да си кажа честно, съмнявам се във вашите шкиперски умения.

Джак трябваше да се съгласи с него. При разговора си с американеца най-голямата му грижа беше да прикрие липсата си на опит. Не че лъжеше, но избягваше старателно всички въпроси, свързани с предишни чартъри. Добре, че успя да издейства възнаграждение за Паул като навигатор и консултант. И този път можеше спокойно да се изправи пред Карин и да заяви, че работата е безопасна.

За учудване на всички, когато Паул съобщи на жена си за предстоящото пътуване, тя го накара да ѝ обещае, че ще се грижи за Джак и Лукас, и едва тогава му даде благословията си. Паул поклати недоумяващо глава. „Каква жена — си помисли разочаровано, — защо не я е грижа за мен?“

Разбира се, Карл също поиска да се присъедини към групата с аргумента, че Дадемо може и сам да управлява плантацията. Неочаквано майка му го подкрепи. Паул избра за преводач един

младеж от работниците си, който бе живял недалеч от Флай Ривър. На следващия ден целият филмов екип ги чакаше на пристанището в Порт Морсби. Освен Джо Облачински, в него влизаха три млади момчета, които отговаряха за оборудването. Те свалиха внимателно всичко от камиона, с който бяха дошли до пристанището. Джо отвори кабината отпред и оттам излезе най-красивата жена, която Карл и Лукас бяха виждали някога. Беше висока един и седемдесет, стройна, с тънка талия, черна коса и очи, които ѝ придаваха вид на индианска принцеса. Беше на двайсет и няколко години, поне така изглеждаше. Косата ѝ беше подстригана късо, по последна мода. Беше с бричове за езда и дълга копринена риза. Двете момчета проследиха зашеметени как благодари на Джо за помощта и тръгва царствено по кея.

— Сигурно е кинозвезда — прошепна Карл, когато възвърна способността си да говори.

— И аз така мисля — каза отнесено Лукас. — Но не съм я виждал досега.

— Добър ден — усмихна им се красивата индианска принцеса. — Денят наистина е добър, нали?

Джак изскочи напред, за да спаси момчетата от неудобството.

— Каква изненада — възкликна той. — Господин Облачински не ни спомена, че на борда ще има и жена.

— Казвам се Виктория Дювал — представи се тя и го дари с очарователна усмивка. После погледна към момчетата. — Очаквах, че ще наемете местни хора.

— Това са синът ми Лукас — веднага обясни той — и синът на партньора ми — Карл. Аз се казвам Джак Кели.

Когато чу името му, Виктория възкликна:

— Същият Джак Кели, който някога е търсил злато по тези места?

— Зависи кой пита — намръщи се той. — Но да, аз съм този човек.

— Ох, за мен е истинско удоволствие да се запозная с вас, господин Кели — рече тя. — Докато бях в Порт Морсби, чух много интересни истории за вас. Изглежда, че вие сте истински герой от приключенски филм в добрите традиции на Дъглас Феърбанкс.

— Не вярвайте на всички слухове. Прав ли съм да мисля, че вие сте звездата на този филм? Въпросът е важен, момчетата са под голямо

напрежение.

Виктория се усмихна.

— Благодаря за комплимента, но за съжаление единствената ми връзка с Холивуд е да се наслаждавам на филмите им. Джак ме взе със себе си, за да следя за графика. Аз съм нещо като момче за всичко.

Джак се усмихна на изписалото се разочарование по лицата на момчетата. И все пак красотата ѝ бе достойна за киното.

Скоро всичко бе натоварено на борда и „Ерика-Сара“ потегли. Джак слезе да освободи кабината си, за да я отстъпи на Виктория, която възрази срещу рицарския му жест.

— Вие имате право на усамотение — отвърна простиичко той и я остави да разопакова багажа си, който включваше една-единствена пътна чанта.

Скромният ѝ багаж го впечатли. Не познаваше жена, която да тръгне на път, без да е опаковала всичките си дрехи и обувки. След като се увери, че всичките му пасажери са настанени и нямат нужда от нищо, той се качи на палубата. Намери Паул, седнал на носа, да се наслаждава на нежната пяна, образувана от движението на яхтата. Карл беше в машинното отделение, а Лукас остана на мостика, откъдето с огромно удоволствие раздаваше команди на екипажа от местни мъже, които бяха наели за пътуването. Джак седна до Паул и се загледа в морските вълни.

— Ако времето се задържи без дъжд, пътуването ще мине като по вода — пошегува се той.

— Знаеш ли, Джак — промълви Паул, без да поглежда към приятеля си, — странно е да се завърна отново на онова място. Никога не съм мислил, че ще го видя пак.

— Затова ли предложи да дойдеш с нас?

— Не знам. Може би ми се иска да поскитам още малко, преди да остарея.

— Да се надяваме, че няма да е толкова интересно като миналия път — засмя се приятелят му. — Всичко, което искам от това пътуване, е парите на янките и студена бира обратно в кръчмата на Морсби.

— Колко странно нещо е животът? — заключи философски Паул. — Правиш какви ли не планове, но изведнъж нещо се появява и променя всичко. И когато погледнеш назад, се оказва, че причината се крие в дребни и на пръв поглед незначителни неща. Като нашата среща

в окопите през осемнайсата година. Мислил ли си тогава, че животът ще ни сближи толкова много?

Джак разбра какво има предвид приятелят му. Колкото и да се опитваш да планираш нещата, винаги се появява нещо, което осуетява първоначалните ти планове. Той например кога си бе представял, че ще си изкарва прехраната като моряк? Идеята хрумна случайно на Лукас, докато преживяваше раздялата с любимото момиче.

Вечерта Паул изненада всички, като приготви риба с къри и ориз. При уточняване на условията на договора му той наистина бе предложил да отмени Джак в кухнята, но никой от близките му не подозираше какъв майстор в приготвянето на храна е всъщност. И откъде да знаят, когато у дома винаги Карин готвеше?

Беше тиха и красива нощ. Вечерният ветрец къдреше спокойните речни води и разхлаждаше нощта. Джак остави гостите да слушат джаз от колекцията от грамофонни плочи на Лукас и излезе на палубата. Седна на носа с чаша кафе и се загледа в селцето, разположено малко по-надолу по брега.

— Сигурна бях, че ще ви намеря тук — разнесе се неочаквано гласът на Виктория, а след миг се показва и самата тя. Беше с широк пуловер и свободни спортни панталони.

— Не харесвам джаз — отвърна той.

Тя седна до него.

— Искях да ви благодаря за кавалерския жест. Но не трябваше да си правите труда. Пътувала съм при какви ли не условия, мога да спя дори на палубата или където се наложи.

— На борда на „Ерика-Сара“ жените имат привилегии. Обратното може да ни навлече неприятности, като се има предвид името на лодката.

— Това името на вашата съпруга ли е? — попита тя. — Слушала съм различни неща за вас в Морсби. Там ви наричат Капитана. Чух също, че жена ви е починала. Много съжалявам.

— Значи така ме наричат, а? — засмя се Джак.

Виктория се загледа в него. Той не беше красив, но беше мъж с чувство за хумор въпреки сполетелите го нещастия, за които ѝ бяха разказали в Морсби.

— Сигурно, защото сте капитан на яхта — предположи тя.

— Това е военният ми чин в армията по време на войната — отвърна той. — Австралийците обичат да слагат прякори. Обикновено в тях се крие някаква закачка. Например слагат прякор Синия на човек с червена коса. А колкото за яхтата, тук капитанът е Лукас, аз съм всичко останало.

— Чух също, ще сте предприели експедиция с някакъв английски лорд и сте открили златна мина. Но партньорът ви е бил убит от местните племена. Вие сте натрупали огромно състояние, но скоро сте изгубили всичко.

— Информацията ви е точна. Но след като знаете толкова много за мен, защо не повдигнете завесата и около себе си? Поне крайчеца? Ето, според мен Виктория не е най-американското име на света. Бихте ли ме осветлили по въпроса, ако нямате нищо против?

Младата жена се усмихна.

— Майка ми се възхищаваше от английското кралско семейство. Ние, републиканците, призоваваме света да се отърве от монарсите си, но тайно си мечтаем да сме част от някоя благородническа фамилия. Мама обожаваше кралица Виктория за добродетелите ѝ и когато ме родила преди двайсет и осем години, ме кръстила на нейно име.

— Двайсет и осем? Мислех, че сте по-млада — измърмори Джак.

— Благодаря за комплимента — засмя се тя. — Всяка жена над двайсет и една иска да скрие няколко години от възрастта си. Забелязах, че вие, австралийците, нямате навика да ласкаете жените, както е прието при нас, затова приемам думите ви за чиста монета и съм поласкана.

— Разкажете ми нещо за себе си — помоли я Джак и отново се взря в светлинките на далечното село.

— Няма много за разказване. Дъщеря съм на полковник от американската армия и съм прекарала детството си в различни военни бази на Далечния изток. Завърших колеж в Калифорния. Говоря френски и японски.

— Японски? — вдигна вежди той. — Необичайно за една жена. Няма голямо приложение в тази част на света, освен ако не ви се наложи да преговаряте със стария Исокиши за чартър с една от неговите лодки. Защо японски?

Виктория се изненада от интереса му към способностите ѝ. Мъжете обикновено предпочитаха да си бърбят сладки приказки,

отколкото да търсят смислен разговор с нея. Тя съзнаваше, че е красива, но беше достатъчно интелигентна, за да разбере, че красотата ще ѝ отваря врати до време и след определена възраст трябваше да разчита на друго оръжие. Майката на Виктория бе умряла от холера в Япония и двамата с баща ѝ започнаха да пътуват от база на база, което разви у нея дух на независимост и неутолима жажда за приключения, за откриване на нови, непознати земи. На два пъти едва не се омъжи. И двата пъти мъжете бяха млади и обещаващи, но тя бе осъзнала навреме, че я смятат за малко повече от необходим за всеки устремил се към върховете мъж аксесоар. Затова ѝ бе приятно да разговаря с мъж, който се интересувахе на първо място от нейната личност. Но засега не можеше да задоволи любопитството му по конкретния въпрос.

— Ами, просто каприз — отвърна небрежно. — В Калифорния има много японци и мога да го практикувам.

Погледна крадешком към него и забеляза, че той я изучава внимателно. По устните му играеше лека усмивка.

— Значи все пак не си момче за всичко — изрече той и тя се размърда притеснено. — И Джо Облачински не е филмов продуцент от Холивуд. Моето предположение е, че сте тук, за да съберете информация за тази част от света. Просто имам такова вътрешно усещане.

Виктория се загледа в нощта. Беше очевидно, че води някакъв вътрешен спор със себе си.

— Какво пък, по дяволите! — избухна изведнъж. — От това, което знам за вас, разбрах, че сте патриот и може би имате право да знаете. Джо наистина е продуцент и за това пътуване аз играя ролята на негова секретарка. Но едновременно с това двамата работим за Министерството на отбраната на САЩ, което търси терен за своите бази в тази част на света.

— Тук? — невярващо я изглежда Джак. — И за какво, мамка му, сме им нужни ние? Мислех си, че за янките ние не представляваме интерес. Виктория продължи неохотно:

— Някои анализи сочат, че ни предстои война с Япония за контрол над Пасифика. Папуа ще се превърне в нещо като врата, ключът, който ще определи кой ще владее водите между вас и нас.

Джак се засмя.

— Вие наистина сте много интересна дама и аз ви поздравявам за това, с което сте се захванали.

— Аз не съм шпионин — бързо добави Виктория. — Просто приех да доставя малко информация, докато съм в тази част на света. Баща ми работи във Вашингтон. Правя го повече заради него. Моята истинска работа е книгата, която пиша за тази част на света.

— Ха! Янките дори не знаят, че съществуват такива страни като Папуа и Нова Гвинея — изгледа я Джак. — Защо мислите, че някой ще прояви интерес към подобна книга?

— Ами... тя не е точно за Папуа. В нея се разказва за хора, които живеят екстремно в подобни екзотични места. Папуа е идеалното място за проучване на подобен район. Тук все още има неизследвани места и племената са диви и свирепи като африканците преди половин век. Пиша приключенски роман, подобен на тези на Райдър Хагарт за Африка.

— Много съм впечатлен — каза тихо Джак. — Изглежда, че не само сте красива, но знаете къде отивате и какво искате, госпожице.

— Правилно сте разбрали — кимна тя. — А сега, откъде мога да получа чаша кафе?

Джак се засмя отново и с готовност слезе в кухнята, за да изпълни желанието ѝ. През следващите няколко часа двамата разказаха живота си един на друг и останаха там, докато пътниците и екипажът се оттеглиха по каютите. Малко след това Виктория му пожела лека нощ и се отправи към каютата си, а Джак остана на палубата да пресмята каква годишна печалба биха могли да изкарат с яхтата. Но мислите му бързо се насочиха към жената, която бе седяла до него през последните няколко часа. Двамата бяха разговаряли съвсем непринудено, сякаш се познаваха от години. Близостта му с нея го бе изпълнила с енергия и той се чувстваше отново млад. Сякаш всичко хубаво в живота му тепърва престоееше.

— Проклети жени! — изпъшка той, взе празните чаши и се надигна от мястото си.

Изглежда, всички повратни точки в живота му бяха свързани с жени. И невинаги появата им беше за добро. „Но защо слагаш Виктория в същата категория“ — укори се той. Виктория беше замесена от друго тесто. Беше интелигентна жена, самостоятелна,

знаеше какво иска от живота си. И на него това му харесваше, въпреки че не я познаваше добре.

Откриха, че списъкът е изчезнал едва когато Герхард, Ерика и Елза бяха вече в Индийския океан на път за Западна Австралия. Полковник Шпеер се хвана за главата. Как би могло да стане това? Кой знае защо се сети за Герхард Щал. И от едва мъждукащото въгленче на съмнението изведнъж се разгоря буен огън. Колко глупаво бе попаднал в капана на хитреца!

— Нюман! — Отвори вратата на кабинета си и извика: — Бързо при мен!

Нюман моментално стана и след миг вече козируваше на шефа си.

— Преди шест седмици си получил рапорт за госпожа Щал. Така ли е?

По лицето на Нюман се изписа недоумение.

— Не, сър. Ако беше така, щях да го запомня, като се има предвид, че съпругът ѝ работи при нас.

Шпеер преглътна тежко и се свлече на стола си. Още тогава цялата работа му се бе сторила съмнителна. Защо не си бе направил труда да поразрови малко? Кой съпруг, независимо в какви отношения е с жена си, би оставил подобен документ да попадне в ръцете на шефовете? Щал го бе насочил нарочно към леглото на Ерика, за да... Той инстинктивно бръкна в джоба и потърси листчето с комбинацията. Ето, значи, как бе станало всичко.

— Донеси ми доклада за нощната смяна на... — запрелиства тефтера си, за да види точната дата, на която бе посетил дома на Герхард, и Нюман забърза по коридора, за да открие съответния доклад. След минутка докладът беше на бюрото му и Шпеер започна да чете писания от нощния пазач рапорт за съответната вечер. Ако списъкът беше у Щал, тогава и двамата бяха загазили сериозно. Щал заради предателството си, а той заради немарливостта си. А по-точно, заради глупостта си. Не му се мислеше какво може да стане, ако някога се разкрие как точно Щал е успял да се добере до цифрите от комбинацията. За щастие той имаше хора, които бяха проследили пътя

на предателя през океана. Засега докладът на човека, който следеше пътя му, показваше, че нищо необичайно не се е случило. Щал не бе напуснал кораба, нито някой го бе посещавал.

Шпеер изпъшка. Нова Гвинея беше на края на света. Как щеше да си върне списъка? За щастие из лютеранските мисии и златните мини на острова все още работеха много германци. Трябваше да намери верен човек и да елиминира бившия си служител. Ако се наложеше, дори да го убие.

Той си спомни човека, който отговаряше за тази част на света. Доста странен тип, почти незабележим за австралийската администрация, и много хитър, щом беше успял да работи необезпокоявано по време на цялата война. Но изведнъж си спомни, че в отдела скоро се бе получил доклад, където се изказваше съмнение в надеждността на техния резидент в Папуа. Дори се намекваше, че може да е двоен агент. Какво от това, вдигна рамене той. Сега този човек беше в ръцете му. Той със сигурност не би искал в новата му родина да разберат, че по време на войната е работил за кайзера. Ако властите получеха подобна информация, с него беше свършено, хитрият шпионин не можеше да не е наясно с това. И Шпеер реши, че ще се свърже с него и ще го принуди да сътрудничи, дори ако се наложеше да го изнудва.

Трябваше да го активира. Да изпрати телеграма със стария код. Беше сигурен, че резидентът го помни, нищо, че бяха минали двайсет години. Може би дори очакваше да го потърсят отново.

Освен това имаше хора, дори и сред австралийците, които симпатизираха на нацистката идея. В сейфа си имаше папка с такива хора и организации из целия свят. Той започна да си припомня имена на австралийци, които имаха връзки с немските индустриалци. Извади папката от сейфа и затърси с пръст из гъсто изписаните колони. Ето го името! Куентин Ароусмит. Значи все още можеше да протегне ръка през океана и да унищожи потенциалния предател. Щал нямаше да успее да избяга от партията, защото много хора в Австралия с радост биха услужили на Адолф Хитлер.

Герхард стоеше на палубата и се взираше в непознатото небе. Нямаше никаква представа за телеграмата, която вече бе пристигнала в

Австралия, но знаеше, че Адолф Хитлер вече е станал канцлер на Германия. Новината ги застигна в Цейлон. Беше станало точно това, както бе предвидил, той благодари на бога, че успя да се измъкне, преди Адолф да превърне държавния апарат в машина за обслужване на личните му капризи.

Ерика отново се държеше студено с него и настоя да спят в отделни кабинети. Елза беше с нея, а Герхард беше в каюта с други трима пасажери. Бяха английски младежи, които отиваха в Австралия, за да заемат важни постове в австралийския клон на Британската банка. Бяха шумни и арогантни и той се стараеше да се прибира в стаята късно, за да е сигурен, че вече са заспали.

Пътническият кораб беше на един ден разстояние от западния бряг на Австралия. И докато Герхард обмисляше как да предаде на американците информацията, с която разполагаше, един друг мъж получи телеграма, чийто код не бе разчитал близо двацет години.

Резидентът се страхуваше от предстоящата мисия, но знаеше, че ако откаже да съдейства, немците ще намерят начин да разгласят из Папуа за действията му по време на войната.

А той имаше много за губене. Затова отиде в пощата на Порт Морсби и предаде на гишето едно писмо.

— Не съм ви виждал скоро, господин Сен — поздрави го пощенският служител и пое писмото. — Чух, че се готвите да напуснете Папуа.

Китаецът кимна мълчаливо и служителят се загледа в адреса на писмото. Той не беше толкова необичаен. Много от местните бизнесмени поддържаха търговски връзки с холандците, които контролираха онази територия.

Сен се молеше да се случи така, че да докладва на немските си началници за провала на мисията по независещи от него причини, но нямаше как да не се свърже с платения убиец, с когото работеше по време на войната. Задачата включваше хора, които той познаваше и обичаше, и се измъчваше заради това, което бе принуден да направи. Но подобно на Юда Искаротски бе взел сребърниците, и то още преди двацет години.

Мъжът, който трябваше да получи писмото му чрез холандските власти, беше човек, когото презираше с цялата си душа. Името на безскрупулния убиец беше Тим О'Лиъри. По време на войната двамата бяха шпионирали за немците — О'Лиъри вършеше мръсната работа, а за Сен оставаше по-фината. И колкото и да се опитваше, изглежда, Сен никога нямаше да успее да се отърве от този дяволски съюз.

— По време на експедицията се запознахме с един местен дърводелец — разказваше Паул вечерта около голямата маса в трапезарията. — Може би все още е жив.

Джо Облачински стискаше с две ръце чашата с кафе и слушаше с интерес разказа му. Морето беше бурно и „Ерика-Сара“ ту потъваше, ту се издигаше рязко нагоре. Бяха на километри от устието на реката и обикновено чистите солени води тук бяха покрити с кафяви и зелени листа от джунглата.

— Доста интересен човек ще е този дърводелец — обади се той и отпи от кафето. — Но дали ще го откриеш след толкова години?

— Ще опитаме — сви рамене Паул. — Доколкото познавам тези хора, те не обичат да напускат територията си. Ако е жив, сигурно ще е в района на бившето си село.

Джак разгъна картата и тримата се възряха в множеството малки островчета около широкото устие. Паул посочи мястото с дръжката на лулата си.

— Тук го видях за пръв път. Селото му бе унищожено от бандити.

— Друго племе? — любопитства Облачински.

— Не, европейци — изръмжа Паул, но не даде повече обяснения. Все още преживяваше провала с освобождаването на Айрис и сега, когато бяха съвсем близо до онези места, чувството за вина беше по-силно от всякога.

— Е, приятели — облегна се назад продуцентът, — този папуас може да ни помогне да осъществим контакт с местните племена, което е крайната цел на нашето пътуване.

Джак нави картата на руло и я прибра. Видя разстроеното лице на приятеля си и му домъчня за него. Дълбоко в себе си знаеше, че О'Лиъри и Айрис са негова лична грижа, а не на Паул.

Джак излезе на палубата и погледна към Лукас. Той стоеше зад руля и гледаше уверено напред. Явно позата имаше за цел да впечатли Виктория, която седеше на покрива на кабината и се радваше на топлото слънце. Беше със завързана на кръста риза и къси панталонки, които подчертаваха красивите ѝ крака. Беше получила красив бронзов загар, който по един много мил начин очертаваше фините бръчици над скулите ѝ. Странно, но те я правеха да изглежда по-млада. Джак усети чувствата, които бушуваха в сърцето на Лукас към Виктория. Същото ставаше и с Карл. Забеляза и още нещо — между двамата приятели се бе появило съперничество. Всеки от тях се бореше за вниманието на красавицата.

— Ще се присъединиш ли към мен? — присви очи Виктория. — Денят е великолепен.

Джак ѝ отговори с широка усмивка. Той също бе загорял и работата на лодката бе възвърнало младежката му фигура, така че в момента изглеждаше като по-голям брат на Лукас.

— Само за малко — каза и седна до нея, като се направи, че не забелязва ревнивия поглед на сина си. — Трябва да свърша някои неща, преди да поемем нагоре по течението. Паул се надява да се свърже с местен човек, когото познава от предишното си пътуване.

— Чудесно — оживи се тя. — Ще бъде истинско приключение да се запозная с човек от каменната епоха.

— Не се пали, не е чак толкова романтично — усмихна се накриво той. — Начинът им на живот не е много привлекателен, като изключим вкусните ястия от човешко месо. Иначе наистина са в каменната епоха. Всичките им сечива са само от дърво и камък. Но си мисля, че опознаването на стоманата ще промени завинаги живота им. Папуасите, които влязоха в контакт с нас, много бързо схванаха ролята на монетите като разменна единица. Разбраха се, че са много по-удобни от традиционната размяна на морски раковини. А с парите дойдоха и други неща, някои от които не особено полезни.

— Харесваш ли живота си в Папуа? — погледна го в очите тя.

Той се замисли. Често сам си задаваше този въпрос.

— Опитах се да живея в Сидни. Все пак съм цивилизован човек, нали? Но не можах да се оправя с градската джунгла. Тук знам точно кои са враговете ми и мога да се предпазя от тях. Да, мисля, че харесвам Папуа.

Жената въздъхна и затвори очи.

— Защо питаш? — поинтересува се Джак.

— Просто така. Без причина.

Той постоя още малко, после стана и се запъти към каютата си. Когато мина покрай Лукас, момчето го изглежда недоволно.

— Много е млада за теб — измърмори през зъби, когато двамата се разминаха.

Джак спря и го попита:

— Колко стар мислиш, че съм, синко?

— Много, много стар — отвърна Лукас с младежка наглост, — направо старец.

Баща му се усмихна и продължи пътя си. Наистина ли беше толкова стар. Външно — може би, но сърцето и умът му все още бяха на двайсетгодишно момче. Синът му обаче нямаше защо да се тревожи за отношенията му с госпожица Виктория Дювал. Тя беше дама от класа, свикнала с удобствата в Америка, а той — човек от дивата джунгла. Двамата нямаха нищо общо.

Виктория дочу размяната на реплики между бащата и сина и се усмихна. Отдавна бе забелязала опитите на момчетата да привлекат вниманието ѝ. Но този, който я интересуваше, беше Джак. Щом помисли за него, усмивката ѝ угасна и тя се загледа замечтано в тихите жълтеникави води. Той не беше богат, нито изискан като някой адвокат. Не беше и от онези досадни свалячи, които ненавиждаше. От това, което бе научила за него още в Морсби, беше ясно, че е търсач на силни усещания. Щеше да бъде ярък характер в романа ѝ, нещо като Джънгъл Джим. В нейния случай — Джънгъл Джак, се сети тя и се поздрави за находчивостта.

Виктория не беше от жените, които търсеха сладникави или страстни любовни афери и подозираше, че Джънгъл Джак също е далеч от подобни неща. Но една палава мисъл все по-често ѝ минаваше през главата. Какво ли беше да почувства силните му ръце около крехките си рамене, какво ли беше да я докосва с тях на онези места, до които имаше достъп само любимият? Виктория тръсна глава, стана, мина бързо покрай Лукас и се запъти към каютите, ядосана на своето въображение. Не че имаше вероятност това да се случи. Джак я уважаваше като човек и не показваше с нищо, че я харесва като жена. Този факт дори мъничко я дразнеше. Отношенията им не преминаваха

границата на приятелските разговори на лунна светлина. Тогава тя добиваше усещането, че той докосва душата ѝ и може да чете в нея като от книга. „Няма значение — помисли си тя, — всичко това ще е минало, веднъж да се кача на кораба за Америка.“ И Виктория наистина зачака с нетърпение този момент. Общуването с австралиеца ѝ действаше зле. Започваше да губи обичайното си спокойствие и като нищо някой път можеше да изтърси глупост от рода на: „Мисля, че се влюбвам в теб, Джак Кели“, само защото го искаше в леглото си. Иначе не ѝ трябваше. За какво ѝ беше? Тя беше независима жена с модерни разбирания.

Клиентът беше огромен мъж с насечено от белези лице. Служителят от граничните служби, холандец, разбира се, прочете внимателно данните в паспорта, където пишеше, че господин Фарел е австралиец, роден в Ирландия. Той не видя нищо обезпокоително и подпечата разрешителното му за пътуване.

— Свободен сте, господин Фарел — каза и върна паспорта му.

О'Лиъри прибра спокойно фалшивите документи. В тях пишеше, че е капитан на голяма шхуна. Немецът се оказа щедър и след като натовариха робите на големия кораб, му бе подарил лодката. Но той не обичаше да се качва на нея. Не се чувстваше добре в морето и обикновено я даваше под наем за тайни превози. О'Лиъри излезе навън и се запъти към близката кръчма; имаше среща с тримата, които нае предишната вечер в бара на Мероке.

Отне му известно време, докато дешифрира посланието. Не бе използвал кода от края на войната, когато на шпионската му дейност в полза на кайзера бе сложена точка. Но очевидно името му продължаваше да присъства в тайните списъци на немските разузнавателни служби, които сега бяха преминали в ръцете на нацистите.

О'Лиъри бе предложил услугите си още докато беше в Дъблин, когато лудостта на Изтока в лицето на СССР заплашваше да обхване цяла Европа. Направи го не толкова от патриотизъм, колкото заради парите, които му осигуряваха достатъчно грог и жени. Той знаеше, че много ирландци съдействаха на немците, като по този начин се опитват да дестабилизируют отбраната на британската брегова линия. Още

тогава донасяше случайно чута информация, а по-късно, вече в Папуа, се запозна със Сен. Започна да изпълнява различни поръчки, предадени чрез него.

За разлика от германците, които бяха останали в Нова Гвинея, след като тя премина в ръцете на австралийците, той можеше спокойно да влиза и да излиза от страната и това го бе направило ценен кадър за немското разузнаване. Сега, двавет години по-късно, трябваше да приеме поръчка за убийство на човек. Беше уверен, че ще се справи. Беше го правил и друг път. Знаеше как да се изнесе бързо от местопрестъплението. Сведенията сочеха, че набелязаната жертва най-вероятно ще отседне в плантацията на Ман, близо до Порт Морсби. Бележката съдържаеше цялата необходима информация и на него му се видя лесна работа. Мъжете, които нае, бяха същите като него — безскрупулни и жестоки. Той ги подбра внимателно сред европейците и индонезийците, които живееха на ръба на закона и бяха готови на всичко, за да изкарат някоя пара.

Фактът, че трябваше да отнеме човешки живот, не го притесняваше ни най-малко, но мисълта, че отново ще се върне в Папуа, предизвика неприятни чувства. Страхуваше се, че някой може да свърже личността му с изчезването на Айрис, снахата на мъжа, който го ненавиждаше. О'Лиъри знаеше много добре, че Сен би могъл да го убие с едно кимване на главата. И единствено страхът му, че някой би могъл да издаде предателската му роля по време на войната, го бе принудила да потърси услугите му. Или беше клопка? Да го накара да се върне в Папуа и да го убие? Не, самият факт, че го бе открил в Мероке, показваше, че тук е намесено немското разузнаване. Само то имаше данни за сегашното му местоположение.

Той допи шнапса и забарабани нервно по масата. Хората му закъсняваха. Появиха се след половин час и отдалеч се виждаше, че ги мъчи махмурлук. И тримата бяха с кисели физиономии. О'Лиъри ги наруга, изчака и капитана на шхуната и ги натовари на борда.

— Готови ли сме за път, Фуджи? — попита той голия до кръста младеж.

— Ако вие сте готови, аз съм на линия — отвърна японецът на перфектен английски.

О'Лиъри изгрухтя доволно и се обърна към хората си. Имаше пълно доверие в момчето. То обикаляше с баща си Исокиши тези

морета още от дете.

Фуджи бе израсъл по крайбрежието на Папуа и мразеше всички европейци, включително и О'Лиъри. Но той му обеща щедро възнаграждение за този курс. Обясни му, че пътуването е опасно и трябва да остане тайна за местните органи на властта. Фуджи не се колеба нито миг. Цената беше прекалено добра, а законите си бяха за белите.

Холандският служител на брега избърса потта от челото си и се загледа в отдалечаващата се шхуна. После се запъти към канцеларията си, като се мъчеше да проумее защо този луд ирландец е наел трима от най-големите главорези да пътуват с него към островите Торес. При това нито един от тях не беше моряк. Но в края на краищата това си беше негова работа. Дори бе успокояващо да знае, че бандитите в Мероке ще намалее с трима.

Сидни изненада приятно Герхард. Въпреки че сега в южното полукълбо беше зима, времето беше направо топло в сравнение със суровите европейски зими. Корабът навлезе в красивото пристанище, разположено между малки пясъчни плажни ивици и високи жълтеникави скали, зад които се подаваха цветни градини и великолепни къщи. Арковидният мост, който свързваше двата бряга на пристанището беше впечатляваща гледка.

Елза наблюдаваше с широко отворени очи навлизането на кораба в огромното пристанище. Дори Ерика бе притаила дъх.

Щом слязоха на кея, Герхард пусна жена си да води. Нали беше живяла известно време тук? И наистина, тя ги заведе в един уютен хотел, недалеч от центъра, и двамата с Елза го одобриха. Щом оставиха багажа си, на отделни легла, както пожела жена му, тя слезе до рецепцията и телефонира.

Върна се след малко, застана пред огледалото, за да поправи грима си, и заяви:

— Аз имам среща. Погрижи се за Елза.

Герхард знаеше, че е безсмислено да я пита къде и с кого ще се среща. Тя се държеше студено, също както в Германия. Но плати пътя им и той ѝ беше благодарен. Без да си прави труда да каже нещо, Ерика махна с ръка и затвори вратата след себе си.

— Е, моя любов — въздъхна той и седна на леглото на дъщеря си. — Какво искаш да правим сега?

Елза знаеше точно какво. Мечтаеше да види кенгуру и коала!

Той слезе до рецепцията и разпита къде могат да видят тези животни. Служителят им предложи да отидат до зоологическия парк „Таронга“.

— Сега вече не можеш да срещнеш такова нещо в града — засмя се той. — Като малък ги виждах да подскачат по Пит Стрийт, но това беше отдавна.

Герхард благодари и се върна да докладва на момичето за резултатите от проучването. На толкова километри от Германия той

най-сетне можеше да си поеме спокойно въздух и да обмисли следващия си ход. Трябваше да се свърже с точните хора от държавния австралийски апарат и да предаде доказателствата срещу новия немски канцлер Адолф Хитлер. Алберт Айнщайн се намираше в университета „Пинкертън“ и американците трябваше спешно да получат информацията за планираното му премахване. Така не само щеше да направи услуга на света, но и да отмъсти на бившия си приятел. Вече нямаше защо да се преструва, че е на семейна визита на зет си в Папуа, нито да играе ролята на човек, дошъл да шпионира за новата власт в Германия. Нека Ерика прави каквото иска. Единственото, което желаше сега, беше родителски права над Елза. Щеше да отиде при американския консул с документите и да остави всичко в неговите ръце. Ерика можеше да плете своите интриги, той щеше да изплете своите.

За миг предположи, че тя може би отива да се види с бащата на Елза, и го полазиха студени тръпки. Какво би станало наистина, ако той реши да се запознае с дъщеря си? Как тогава той, Герхард, щеше да погледне в очите единственото същество на този свят, което обичаше истински, когато го бе убеждавал толкова дълго, че майка му лъже, когато казва, че не е негова дъщеря?

Каролин отвори вратата на крайбрежната си вила и поздрави сърдечно Ерика:

— Колко се радвам да те видя, скъпа! Доста години минаха.

— Ти очакваш дете? — възкликна гостенката. — Поздравявам те.

— Ще поръчам да ни донесат кафето в градината — някак рязко изрече Каролин и на Ерика ѝ се стори, че по лицето ѝ премина смях. Дали всичко беше наред с бременността? Защо приятелката ѝ имаше загрижен вид? Тя тръгна след нея към градината, заинтригувана от състоянието на Каролин, но когато се настаниха около красивата градинска маса, тя отново бе възвърнала ведрия си вид.

— Имаш ли деца? — попита я домакинята.

— Запазих детето на Джак — отвърна без притеснение Ерика. Каролин знаеше всичко за миналото ѝ и нямаше защо да крие.

— Имаш ли съпруг? — въпросът ѝ прозвуча малко нетактично.

— Омъжих се веднага, след като се завърнах в Мюнхен. Два месеца преди да се роди дъщеря ми Елза. Ами ти? Имаше ли други деца? — попита живо Ерика, за да избегне следващи въпроси за Герхард.

Каролин поклати глава.

— Аз изобщо не исках деца — призна си гостенката и се загледа в пристанището под тях. — Елза беше грешка, за която ще съжалявам цял живот.

— Недей да говориш така — възкликна Каролин. — Та тя е твоя дъщеря!

— Не. Тя е дъщеря на Джак Кели, не моя.

Каролин не хареса отношението на Ерика към майчинството. Въпреки разпуснатото си поведение в младостта тя винаги бе искала да бъде майка и презираше съпруга си за невъзможността му да я ощастливи с дете. Единствено съгласието му да я остави да намери баща за детето им по свое желание я задържа при него. Не че Куентин би се съгласил някога на развод или раздяла. В техния социален кръг подобна стъпка беше недопустима.

— Искането ми се да е момче — смени темата тя. — Куентин също се надява на наследник.

— Не съм дошла да си говорим за бебета — директно заяви Ерика. — Нуждая се от твоята помощ.

Каролин изгледа гостенката си със сянка на неодобрение. Колко много се бе променила през тези години! Превърнала се беше в равнодушна и цинична жена.

— Каква помощ очакваш от мен? — попита предпазливо.

— Искането ми е съпруг да задейства връзките си в британското посолство, за да получа британско гражданство. Аз и дъщеря ми.

Каролин си отдъхна. Искането бе приемливо и лесно изпълнимо.

— Разбира се, Ерика. Ще го направя в името на старото ни приятелство. А за съпруга ти?

— Не — отвърна тихо тя. — Нека се оправя сам. Не искам да го виждам повече. Ние никога не сме били истинско семейство.

Другата жена не се учуди от думите ѝ. Още навремето бе разбрала, че зад красивото лице се крие една егоистична кучка.

— Какво мислиш да правиш след това? — попита повече от любопитство, отколкото от загриженост.

— Имам планове... но ще ти разкажа за тях друг път.

Кафето бе поднесено и двете жени заговориха за мода и други теми. Бъбреха, сякаш се бяха разделили вчера. В много отношения Каролин се радваше да види старата си приятелка. Тя също имаше свои планове, след като детето се роди. Освен това мисълта, че Ерика не предполага колко много общо имат двете, я забавляваше. Как ли щеше да реагира, ако разбере, че тя носи бебето на Джак Кели?

Разговорът с американците приличаше в много отношения на работата му в разузнавателния отдел в Германия. Той седеше в малка стая без прозорци в мазето на сградата. В помещението нямаше нищо освен маса и стол. Двамата мъже, които го разпитваха, му напомниха за Шпеер и Нюман. Нито един от тях не се представи по име и той разбра, че не са от дипломатическия състав. По-скоро бяха от някаква тайна американска разузнавателна структура, чиито методи бяха като тези в Германия. Постъпи умно, като скри негативите. Щеше да ги унищожи едва след като приключи взаимоотношенията си с тях.

— Първо трябва да проверим дали наистина сте този, за когото се представяте — каза по-младият от двамата. Другият се настани тенденциозно на ръба на масата, пред която седеше той, и го изглежда предизвикателно. Това беше форма на сплашване и целеше да го разколебае. Знаеше добре тези похвати, самият той ги бе прилагал при разговори със заподозрени.

— Разбирам — отвърна.

Въпреки че се чувстваше в свои води, устата му бе пресъхнала.

— Но ако ни оставите филма, за който твърдите, че е у вас, ще го приемем като проява на добра воля — каза по-младият.

— Знаете добре, че това няма да стане, преди да постигнем споразумение.

Мъжете се спогледаха. Онзи, който седеше на масата, сви рамене.

— Оставете ни адреса си, господин Щал. Ще се свържем с вас. Междувременно, знаете къде да ни намерите.

Герхард бутна ядосано стола назад и стана. Съжали тези хора, към които доскоро се числеше и той.

— Случайно да знаете къде могат да се видят коали и кенгуру?
— попита небрежно и се наслади на учудването им. — Няма значение, ще се справя и сам.

Когато се озова на улицата, още веднъж завидя на хората в този прекрасен град, чиято единствена грижа, изглежда, беше да изкарат още малко пари, за да поправят течащия покрив и да сложат нещо на масата. Всичко изглеждаше далеч от тинята, която газеше той и където човешкият живот не означаваше нищо. А може би Сидни не бе толкова безопасно място, както му се искаше да бъде, изведнъж се сепна той. Тук имаше големи колонии от германци и сигурно много от тях симпатизираха на нацистите. Ако американските му колеги не проявиха в най-скоро време интерес към информацията му, може би беше по-добре да замине за Папуа.

Джейкъб Смит беше прекалено млад за таен агент. Родителите му бяха емигрирали в Съединените щати още преди войната в знак на протест срещу милитаристичната политика на кайзера. Джейкъб говореше свободно немски и се чувстваше истински американец и демократ. Веднага след университета Федералното бюро на Едгар Хувър го покани на работа в разузнаването. Оттам го командироваха в Австралия, за да разследва евентуална връзка между фашистите в Европа и тайната австралийска организация, наречена „Нов страж“, водена от бившия военен Ерик Кембъл.

Получи инструкции лично от Хувър. След размириците във Вашингтон по повод протестите на бившите участници в Световната война шефът на ФБР лично се заинтересува от новосъздадените неофашистки организации. Но протестът нямаше нищо общо с фашистите. Той бе по-скоро поход на докарани до просешка тояга смели мъже, които искаха родината да признае техния героизъм и да им осигури достойно съществуване.

Хувър обясни на Джейкъб, че докладите от разследването на неофашистките организации в Австралия са строго секретни и не бива да се изпращат с официалните сводки. Подобен акт би накърнил приятелските отношения между двете страни. Той и партньорът му щяха да работят в американското посолство като бизнесмени, които

търсят възможности на пазара. Когато германецът се обади в посолството, двамата веднага поеха разпита.

— Какво мислиш? — попита партньора си, когато останаха сами.
— Вярваш ли му?

— Ако наистина притежава такъв списък, трябва да се отнесем сериозно.

Бил Хавърс беше опитен полицаи от чикагската полиция. Отвратен от шефовете си, които бяха в комбина с контрабандистите на алкохол, той подаде молба за напускане. През войната беше във Франция, в разузнавателните части. Годици по-късно срещна случайно един от колегите си на фронта и той му предложи работа във ФБР. Бил също говореше немски, но не така свободно като по-младия си колега.

— Трябва да проверим това приятелче. Да видим дали наистина е бил толкова близък с Адолф Хитлер. Ако се окаже истина, ще преговаряме отново. Междувременно трябва да се обадим във Вашингтон.

Джейкъб кимна. Не биваше да пренебрегват информация за Адолф Хитлер. Целият свят бе настръхнал от подозрението, че фюрерът ще тръгне от там, където бе спрял кайзер Вилхелм. Джейкъб Смит не си правеше никакви илюзии, че войната може да се избегне. Той поддържаше тесни връзки с евреите в Германия и всички сведения, идващи оттам, сочеха, че новата власт подготвя адска военна машина за установяване на пълен диктат над Европа.

Когато вечерта Каролин повдигна въпроса за Ерика пред Куентин, той побесня.

— Защо иска британско гражданство? — изглежда я сърдито той.

— Не я попитах — отвърна мило жена му, — но ми се иска да я срещна отново, след като се роди детето.

— Знаеш много добре, че връзките ми с германците са от изключително значение за бизнеса. Не ми се иска да развалям отношенията си с тях заради малката ти играчка. Няма да рискувам доверието на партньорите си.

Каролин го разбра. Тя подозираше, че съпругът ѝ е засвидетелствал тайно подкрепата си към новото германско правителство и в частност към лидера му Адолф Хитлер, както бяха

сторили повечето от прогермански настроените бизнесмени в Сидни. Въпреки че го смяташе за смахнат идиот, Куентин оценяваше факта, че Хитлер издигна на политическата сцена една нова индустриална класа, с която той имаше тесни контакти. Всеобщото мнение на партньорите му беше, че трябва да застанат зад Хитлер, докато закрепят позициите си във властта. После нямаше да е трудно да го превърнат в своя марионетка. Освен всичко друго той обещаващо тържествено, че ще се справи с профсъюзите и ще задуши болшевишкото влияние в Европа, което не беше за пренебрегване. Ароусмит знаеше прекрасно, че този побъркан тип има мълчаливата подкрепа на не един и двама влиятелни хора в Англия. Хитлер беше точно това, от което се нуждаеха Германия и цяла Европа, за да спре настъплението на Сталин.

— Добре — въздъхна примирено жена му и отпи от виното си. — Ще кажа на моето коте, че не можеш да й помогнеш. Колко жалко, тъкмо си представях как я споделям с теб.

Каролин се обади в хотела и съобщи на приятелката си неприятната новина. Ерика тресна ядосано слушалката, без да изслуша обясненията ѝ докрай. Щеше да намери друг да се застъпи за нея пред британските власти. Беше въпрос на живот и смърт. Знаеше много добре, че апаратът на Хитлер няма да пренебрегне никого, който би представлявал дори и нищожна заплаха за тях. Веднъж попаднало в списъците, името ѝ никога нямаше да излезе оттам въпреки невинността ѝ. Затова продължаваше да мисли за отмъщение, но засега предпочиташе Герхард да си мисли, че се е променила. „Бъди проклет, Герхард! — изкрещя наум тя. — Ти съсипа всичко, което спечелих с толкова много труд!“ Той заслужаваше бавно и жестоко отмъщение. И първо щеше да му отнеме това, което обичаше с цялото си сърце и за което бе готов да даде живота си.

Ерика нямаше никакво намерение да продължи пътуването си до Папуа, но ето, че се случи така, че не получи британско гражданство. Изведнъж идеята за Папуа започна да ѝ се струва привлекателна. Каролин ѝ бе казала, че сега Джек Кели живее някъде около Порт Морсби. Разказа ѝ още за бързото му забогатяване и неочаквания финансов колапс. Когато попита за подробности, ѝ направи

впечатление, че приятелката ѝ я изглежда странно и заговори за друго. Нищо, тя знаеше как да накара Джак Кели да ѝ съдейства.

„Ерика-Сара“ достигна до широката част на Флай Ривър. Джак стоеше до сина си на руля и яхтата напредваше из лабиринта от островчета към селото на Сереро. Операторът снимаше реката, а Виктория водеше бележки в дневника си. Джо се припичаше на палубата с дебела пура в ръка, която му служеше за показалец за камерата.

— Ако сега от джунглата изскочи един туземец и запрати стрелата си към нас, ще станем милионери — обърна се той към Джак. — Тъкмо сега се снимат няколко филма за Тарзан. Диваците ще бъдат чудесен фон.

— Като знам, че О’Лиъри е минал оттук, е по-вероятно да видите туземеца на картичка по будките из Порт Морсби — измърмори Джак.

— Кой е този О’Лиъри?

— По-добре да не знаете — отвърна той и се взря в гъстата джунгла.

— Може би е време да слезем на брега и да потърсим онзи дърводелец, за когото говореше твой приятел — изправи се Джо.

— И аз ще дойда — появи се Виктория от долната палуба. Отново беше със спортните панталони, които ѝ отиваха толкова много.

— Не мисля, че е добра идея — измърмори Джак. — Кой знае на какво ще се натъкнем в джунглата.

— Но ти си нает от Джо и аз имам пълното право да го придружавам навсякъде — погледна го предизвикателно тя.

— Така да бъде — отвърна той и отиде да подготви малката лодка за слизване на брега. — Лукас, ти оставаш тук. Карл може да дойде с нас, но да си вземе пушката.

Лукас се намръщи, но разбираше, че някой трябва да остане на яхтата. Карл му се ухили и грабна пушката.

— После ще ти разкажа — прошепна му и забърза след Виктория, която вече слизаше в помощната лодка.

Мъжете пренесоха двете камери и Джак и Карл хванаха греблата. Паул застана на носа, за да насочва гребците. След десет минути бяха

на брега. Със стъпването им на твърда земя от джунглата се разнесе бумкане на барабани.

— Изглежда, все пак ще получим няколко стрели — обърна се Джак към Облачински, който му се ухили в отговор и запали нова пура.

Джак трябваше да признае, че продуцентът притежава боен дух и кураж. Влагата и горещината бяха непоносими и той пуфтеше като локомотив, но нито веднъж не се оплака.

— Колко вълнуващо! — възкликна Виктория. — Точно като във филмите на Джони Вайсмюлер!

Джак не отговори, само свали предпазителя на пушката си. Не беше специалист по барабаните, просто се надяваше този ритъм да носи мирно послание.

— Селото беше на осемстотин метра от брега — обади се Паул. Неговата пушка също беше в готовност. — Но това беше преди десет години.

Той поведе групата навътре в джунглата. Виктория не се отделяше от Джак. Джунглата беше тъмна и страховита, сякаш криеше в себе си някаква мрачна тайна. Паул откри, че всичко наоколо е променено. Поляната, на която някога Сереро бе майсторил своите канута, сега бе покрита с гъста растителност — единственият знак, че тук някога се е извършвала човешка дейност, бяха няколко захвърлени трупи.

— Какво ще правим — попита Джак.

— Ще седнем и ще чакаме — отвърна приятелят му. — Това е единственият начин да се свържеш с местните.

— Колко време? — не млъкваше Джак.

— Не знам — сви рамене Паул. — Но ще чакаме до залез и ако не се появят, ще оставим подаръци и ще си тръгнем. На другия ден ще се върнем и така ще ги убедим, че идваме с добри намерения.

Групата се разположи около огромното дърво, което някога се бе намирало в центъра на селото. Джак направи чай, а Карл отвори консерви с говеждо — по една на всеки. Виктория хвърли един поглед на червеното месо и го даде на оператора, който с готовност пое допълнителната порция. Мъжете ядоха с пръсти направо от кутиите, после се умълчаха, загледи в синкавия дим от пурата на Джо.

Те се появиха в ранния следобед.

— Боже мой! — промълви Джо и се надигна. Със зяпнала уста проследи как иззад дървета изникват като гъби въоръжени до зъби диваци. — Нямах представа, че са толкова много.

С всяка секунда броят на войните нарастваше и напрежението се усещаше. Всички бяха с опънати лъкове и насочени към тях стрели. Изведнъж редицата се разкъса и пред тях изскочи един стар папуас с очукана лула в уста.

— Сереро! — извика Паул с надеждата, че мъжът ще го разпознае. — Сереро, ти ли си?

Мъжът с лулата пристъпи няколко крачки напред и неочаквано избухна в сълзи. Наистина беше Сереро и ликуваше от радост, че брат му се е сетил отново за него. Двамата мъже се прегърнаха, а войните обградиха групата и поуспокоени заразглеждаха с интерес белите духове. В центъра на вниманието им беше, разбира се, Виктория. Те се приближиха към нея и започнаха щателно да я изучават с очи и пръсти. Явно не можеха да повярват, че е жена. Тя си напомни, че прави всичко това в името на родината, и стоически издържа огледа. Джак стоеше до нея, готов да се хвърли срещу всеки по-нахален туземец, макар да съзнаваше, че последиците щяха да бъдат фатални както за него, така и за останалите. Тя усети загрижения му поглед, но поклати глава, за да го предупреди да не предприема нищо. Той отстъпи назад.

Сереро подхвана една от своите речи, прилични повече на чуруликане на птица и нареди на войните да се отдалечат от жената. Обясни им, че брат му се е върнал да му донесе дим за лулата, както беше обещал. Те се подчиниха и Паул изсипа пред тях една торба с подаръци, донесени специално за подобен случай. Операторите въртяха бясно камерите. Не искаха да пропуснат нито миг от тази среща. Всеки кадър означаваше купища пари.

— Малип, обясни им, че нашите приятели отвъд океана имат много такива подаръци за тях, ако се съгласят да им покажат някои военни ритуали.

Малип преведе, доколкото можа, и Сереро разбра. Хвана ръката на Паул и кимна.

Паул предаде новината на Облачински и добави:

— Извадихте голям късмет. Ще занесете в Холивуд цяло съкровище.

Джо нареди да организират лагер и да донесат багажа от яхтата. Виктория щракаше с фотоапарата си и записваше всичко, което виждаше, но в един момент с изненада откри, че следи най-много работата на Джак. Той помагаше на работниците да разпънат палатките. Беше гол до кръста и мускулите му играеха под лъщящата му от пот кожа. Наистина си заслужаваше името, с което го бе удостоила — Джънгъл Джак. Присъствието му сред тези екзотични воини беше тревожно-привлекателна картина и тя едва успя да прогони от съзнанието си следващия образ — как двамата правят любов в джунглата. Виктория не бе глупава и съзнаваше, че една такава стъпка означава да се обрече на този мъж, който нямаше никакво намерение да се раздели с романтичния, но опасен живот в джунглата сред тези диваци. Направи му още няколко снимки и поклати глава.

„Какви ги мислиш, момиче?“ — укори се тя. Каквото и да си мислеше, то накара тялото ѝ да потръпне от желание.

До вечерта всичко беше готово и Джак отиде да смени Лукас от поста му на яхтата. Запалиха огън, месото бе извадено от фризера и бе сготвено със зеленчуци в кухнята на яхтата. Извадиха и няколко от безценните бутилки вино и всички се събраха да вечерят под ярките звезди на ясното тропическо небе. Обилната вечеря завърши с по няколко чаши чай и кафе. След това операторите и Джо разказаха интересни клюки за холивудски звезди и гората се огласи от веселия им смях. Никой не забеляза черните облаци, които покриха за минути звездното небе и над главите им се изля истински порой. Зарязаха огъня и хукнаха към палатките.

Виктория хвана ръката на Джак и извика през смях:

— Бързо! Трябва да стигнем до палатката, преди да сме се удавили.

Двамата се затичаха. Стигнаха до палатката мокри до кости. Виктория се отпусна на леглото, както си беше с мокрите дрехи. Джак намери пипнешком газената лампа и я запали. Пламъкът освети помещението и по пода заиграха весели светли петна.

— Какви късметлии сме само! — засмя се той и избърса лицето си с кърпа.

— Аз наистина съм късметлийка — надигна се тя. — Ще бъда до теб цяла нощ. В този дъжд е малко вероятно някой да ни потърси.

Беше му нужно известно време, докато схване посланието ѝ. Вгледа се в лицето ѝ и за пръв път забеляза меките примамливи пламъчета в красивите ѝ очи.

— Виктория? — промълви той, но тя не му даде възможност да продължи. Хвана го за ръката и го притегли към себе си.

Мълчаливо и бавно разкопча ризата му и притисна устни към неговите. Разтвори ризата му и се притисна до него. Той почувства мекия допир на гърдите ѝ върху кожата си и изведнъж му се зави свят. Пое дълбоко аромата ѝ и се заслуша в ритмичното потропване на дъжда по палатката. Не разбра нищо от нежния ѝ шепот, но инстинктивно реагираше така, както тя искаше. Плъзна ръце под ризата ѝ и усети как зърната ѝ набъбват и се втвърдяват под пръстите му. Намери устните ѝ и я целуна жадно. Дълго сдържаното желание отключи страстта му. Желаете я още от момента, когато я видя да слиза от камиона на пристанището в Морсби.

— Сигурна ли си? — попита и чу тихия ѝ смях.

Всеки друг мъж би се възползвал от положението, без да се замисли, но не и Джак.

— Разбира се, че съм сигурна — отвърна тя и дъхът ѝ подразни ухото му. — Ти си неустойимо привлекателен, Джак Кели.

Той се успокои и бързо смъкна и своите, и нейните дрехи. Голите им тела блеснаха като разтопено злато на жълтата светлина на лампата. Наслади се на гладката ѝ кожа, а тя проследи с пръст белезите от куршуми и ножове по мускулестите му гърди. Всеки един от тях ѝ разказваше нова история за него — за войната, за опасния му живот в джунглата и за сбиванията по кръчмите. Колко ли жени бяха докосвали тези белези, помисли си и изпита ревност. Но целувките и ръцете му прогониха всички мисли от главата ѝ, докато остана само желанието да го има. Разтвори краката си и му позволи да бъде част от нея. Удоволствието я заля като водопад и тялото ѝ затрептя в унисон с неговото. Те се любиха до пълно изтощение. Джак беше истинска машина за удоволствие. Страстта му я помете, отведе я в непознато вълшебно царство, за което не бе подозирала, че съществува. Но освен страстта тя усети колко нежност крие в себе си този суров мъж, нежност, която накара не само тялото ѝ да пламти, но и сърцето ѝ.

Когато свършиха, тя се отпусна, затвори очи и се наслади на целувките му. Бурята в утробата ѝ се разрази отново и когато

свършиха, бе така преситена от любов, че нямаше сили да говори, притисна се към него и заспа.

Виктория спя непробудно до сутринта и щеше да спи още, ако сутрешната суетня около огъня и острата миризма на горящо дърво не я събудиха. Джак не беше до нея. Явно не обичаше да се хвали със завоеванията си и се бе измъкнал по-рано.

Утрото беше толкова спокойно, че неволно се запита дали станалото между тях не е просто сън. Но докато се обличаше, усети влагата му в себе си. „Не, определено не е сън“ — измърмори на себе си и излезе от палатката, за да посрещне горещината на поредния тропически ден.

Джак беше до огъня. Пред него имаше канче с топла вода и огледало, а в ръцете си държеше бръснач. По лицето му имаше гъста сапунена пяна. Като я видя, й се усмихна топло. Тя отвърна на усмивката му и отиде да си налее кафе от големия чайник до огъня. Никой освен Лукас не забеляза размяната на погледи. Той бе видял, че баща му влезе в палатката на Виктория и не се върна до сутринта. Фактът го потресе. Не разбираше какво може да види една красива жена в старец като баща му. Поклати невярващо глава и сведе смутено очи. Може би трябваше да каже на Карл, че е безсмислено да се състезават за американката. От друга страна, не беше изключено тя изведнъж да осъзнае, че има пред себе си по-младо и по-жизнено копие на баща му. Не, не биваше да се предава.

По-късно, когато двамата тръгнаха към брега, за да нагледат „Ерика-Сара“, той намери подходящ момент да попита баща си:

— Значи, жените на янките не били за изхвърляне, а?

Джак го изгледа и предпазливо отвърна:

— На теб какво ти влиза в работата?

— Аз съм ти син, мое задължение е да се грижа за теб — отвърна назидателно синът му. — Казах ти и преди, татко, прекалено си стар. Съмнявам се, че ще успееш да се справиш с такова младо и енергично момиче като Виктория.

Баща му избухна в смях и го прегърна:

— Сега е моментът да ми изнесеш лекция за размножаването на пчеличките.

Лукас се изчерви, но успя да запази самоувереността си. Работата не беше за смях. Не желаше баща му да се подиграва с тези неща.

— Тя може да ти бъде дъщеря, татко. Съвременните жени имат по-различни разбирания за света от тези на твоите години.

Джак продължи да се смее и попита:

— Ти на колко години мислиш, че съм, синко? На сто?

— Това не е смешно, татко — ядоса се Лукас. — Обичам те и не искам някой да те нарани.

— Или си мислиш, че Виктория подхожда повече за сина? — отвърна Джак. — Въпреки че е по-възрастна от теб?

Момчето го изгледа накриво.

— Не съм си и помислял. Просто исках да осъзнаеш, че след като приключим тук, тя ще те остави и ще си замине за Америка.

Баща му стана сериозен.

— Знам, синко — отвърна тихо и Лукас разбра, че той беше съвсем наясно, че тази любов няма бъдеще. Изведнъж намрази красивата американка, която бе застанала между тях. Не можеше да не си признае, че той също се измъчваше от мисълта, че след няколко дни тя щеше да си замине. „По дяволите — изруга наум, — обърка живота ни и сега ще ни зареже, без да й мигне окото!“ Не, баща му наистина не разбираше какво е добро за него и какво — не. Той лично би бил щастлив да види час по-скоро гърба на госпожица Виктория Дювал.

Фуджи стоеше зад руля и се взираше в спокойната река пред себе си. Силният вятър утихна и водната повърхност застина като разтопено стъкло.

— Какво, по дяволите, става? — изрева О'Лиъри. — Защо заковахме на едно място?

— Вятърът спря — извика Фуджи — Ако искаме да продължим, трябва да запалим мотора.

Той не харесваше О'Лиъри. Всъщност не харесваше европейците, както и всички, които не бяха японци. Мразеше всички, които наричаха народа му ориенталски. И знаеше много добре, че белите презират такива като него. Наистина, скорошното нахлуване на японската армия в Китай накара хора като О'Лиъри да признаят, че на

онзи далечен източен остров живее един горд народ. А трябваше да го научат още преди трийсет години, когато разбиха руснаците при Порт Артур.

Едрият мъж се появи на палубата, възбуден и нервен. Цяла сутрин пиеше с хората си, но един от тях превиши правата си и се отнесе непочтително с него. Наложиха се да го набие с камшика, после започна да го ритат в лицето и счупи челюстта му. Представлението имаше ефект и другите двама признаха пълното му право да се разпорежда с тях, както намери за добре. Но това, което го бе вбесило най-много, бе, че обещаната от Сен телеграма, която трябваше да го чака на островите Четвъртък, не бе пристигнала. Тя трябваше да уточни времето, когато мишената ще пристигне в плантацията на Ман, за да може той да приключи със задачата и да си прибере парите. И на всичкото отгоре, вятърът спря и те заседнаха в залива на Папуа.

— Колко време ще продължи затишието според теб?

— Откъде да знам — сви рамене Фуджи. — Само морският дух знае отговора.

— Говориш прекалено добре английски за японец — изгледа го подозрително ирландецът. — Къде си се учил?

— В мисионерското училище в Папуа — отвърна момчето, без да трепне от заплашителното приближаване на великана към него. — Ами вие?

За момент О'Лиъри се обърка, но когато схвана обидата, лицето му пламна. Мускулите на Фуджи се стегнаха и той се приготви за отбрана. Безочieto му беше своеобразен тест. Искаше да провери колко важен е той за О'Лиъри в предстоящата мисия. Не се страхуваше от белия великан. Острата кама, затъкната в колана му, щеше да се справи дори и с него. Австралиецът втренчи кървясалите си от пиене очи в японеца. Стисна юмруци, но остана на мястото си. Той също бе прозрял мотивите на капитана на шхуната и знаеше, че за момента момчето е победител.

— Прекалено си умен за японец — изсъска и отпусна юмруци.

Въпреки демонстрираната храброст дланите на Фуджи бяха мокри от пот. Но той бе разбрал, че поне засега е имунизиран от яростните пристъпи на О'Лиъри. Загледа се отново в мързеливите води на реката и въздъхна. Морските духове явно не одобряваха това пътуване. Надяваше се да изпълни добре задачата си, да вземе

обещаните от австралиеца пари и да замине за страната, която сънуваше всяка нощ, макар кракът му да не бе стъпвал там. Щеше да постъпи в японския флот. Мечтаеше да стане част от великото бъдеще на родината, която познаваше единствено от разказите на баща си. Те заместваха вечерните приказки, докато момчето растеше в Папуа сред омразните европейци. Неговият народ бе определен от съдбата да властва над цяла Азия. И когато това станеше факт, той щеше да се върне и да изтрие ироничните усмивки от лицата на гадните австралийци. Но засега трябваше да се съсредоточи върху задачата си — да доведе до успешен край мисията за убийството на онзи европеец. Той познаваше лично семейство Ман и не бе забравил, че го бяха унижили пред баща му. Оттогава той не му говореше. Не можеше да преглътне срама си. Фуджи не спираше да се моли прадедите да осигурят присъствието на Карл Ман в плантацията, когато той и О'Лиъри нахлуят в нея. Така щеше да има възможност да изравни резултата и баща му да може отново да погледне хората в очите.

След приятна, но уморителна разходка около пристанището на Сидни Герхард и Елза забързаха обратно към хотела. Още с влизането им във фоайето страхът полази по гърба му. Американците го чакаха на един от диваните и за момент му се стори, че участва в сцена на холивудски филм за чикагските гангстери.

— Елза, качи се в стаята — каза тихо. — Аз ще дойда след малко.

Момичето тръгна послушно по стъпалата и двамата мъже се приближиха към него.

— Господин Щал — обърна се Джейкъб Смит на немски, — може ли да поговорим някъде на спокойствие?

Герхард не долови заплахата в тона на младежа и се поотпусна.

— Можем да се поразходим навън? — предложи.

— Защо не предупредите дъщеря си, че ви се налага да излезете за малко? — предложи Джейкъб, но видя страха в очите му и добави бързо. — Не се плашете. Тук не е Германия. Просто се налага да ви зададем още няколко въпроса. Трябва да научим повече, за да можем да преговаряме.

Герхард не намери нищо обезпокояващо в поведението на младия агент. Или бяха отлични актьори, или наистина бяха добронамерени. Но каквато и да беше истината, той нямаше друг избор, освен да се подчини.

Тръгна към стаята си, а американците останаха във фоайето. Това бе добър знак, реши. Ако крояха някакви планове срещу него, нямаше да го изпускат от поглед. Наистина не беше като в Германия, опита се да се успокои той.

— Успяхте ли да видите живо кенгуру? — поинтересува се Джейкъб, когато се върна при тях.

Герхард го изглежда недоумяващо, но бързо се сети за въпроса, който им бе задал при първата им среща.

— Все още не — отвърна и напусна хотела след тях.

— Ако си спомням добре, вие сте се запознали с Адолф Хитлер веднага след войната — подхвана Джейкъб, след като вече бяха далеч от любопитни уши. — Бихме искали да научим повече за него, за да сме сигурни, че вашите сведения ще са ни от полза. Узнахме също, че съпругата ви е имала близки връзки с много висши държавни служители и би могла също да ни помогне в набирането на информация за държавния апарат на Хитлер.

Споменаването на Ерика силно смути Герхард. Не я бе виждал от първия ден, когато се настаниха в хотела, но това не го безпокоеше. Все пак тя бе живяла тук и сигурно имаше много приятели.

— Съжалявам, джентълмени — призна си той, — но нямам представа къде се намира съпругата ми в момента.

Бил Хавърс погледна изненадано партньора си.

— Доста странно, хер Щал — отбеляза той. — Обикновено човек знае къде е съпругата му.

— Да, но ние не сме обикновено семейство — отвърна Герхард. — Тя прави, каквото си поиска.

Джейкъб се намръщи. В информацията, получена от Германия, не се споменаваха за това, а той не обичаше да го изненадват.

— При първата ни среща споменахте, че имате филм със списъци на набеязани от вашите съпартийци хора, някои от които са важни за Съединените щати. Мислите ли, че моментът е подходящ да споделите информацията си с нас?

Пресякоха широкия булевард и се отправиха към Хайд Парк като трима приятели, излезли на малка разходка.

— Първо, бих искал да се уверя, че вашето правителство ще осигури на мен и на дъщеря ми убежище в Америка. Дватама трябва да отпътуваме колкото може по-бързо оттук.

— Дайте ни доказателство, че наистина разполагате с този списък, и ние ще се свържем със съответните служби.

— Чували ли сте за учен на име Алберт Айнщайн? — попита той, сигурен, че името ще възбуди любопитството им.

— Разбира се — отвърна Джейкъб. — Кой не е чувал?

— Неговото име е в списъка на набеязаните за премахване, ако между Германия и Съединените щати възникне военен конфликт.

— Можете ли да го докажете? — попита Хавърс и той кимна.

— Божичко! — възкликна Джейкъб. — Четох някъде, че Айнщайн планирал тази година да се върне в Германия.

— Трябва да знае какво го чака там — погледна го решително Герхард.

— Дайте ни доказателства и ще получите билет до Америка за първия възможен курс — увери го Джейкъб.

— Ще го имате — кимна Герхард.

Те се разделиха и той тръгна обратно към хотела. Нямаше друг избор, освен да се довери на двамата мъже. Въпреки всичко искрено вярваше, че на света има място, където доверието е нещо повече от обикновена дума. Щеше да им даде само половината от негативите. Другата половина щеше да бъде неговата застраховка. Така щеше да ги принуди да му съдействат докрай, за да получат и другата половина и да сглобят цялата информация.

Когато се върна в стаята, Елза не беше там — нещо необичайно за послушното момиченце. Прерови гардеробите и с нарастваща тревога откри, че личните ѝ вещи също липсват. Моментално слезе на рецепцията.

— Дъщеря ми не си е в стаята — изрече, като едва си поемаше дъх. — Да сте я виждали наоколо?

— Всичко е наред, господин Щал — успокои го служителят на рецепцията. — Тя излезе със съпругата ви. Госпожа Щал помоли да ви предадем, че ще се свърже с вас по-късно.

След толкова дни без никаква вест от Ерика тя бе избрала момента, когато той отсъства и бе отвела дъщеря им.

— Остави ли някакъв адрес или телефон за връзка? — попита с надежда.

— Съжалявам, господине — намръщи се служителят.

— Каза само, че ще ви се обади.

Герхард усети, че му прилошава. Не знаеше какво да предприеме. Нямаше нито един познат, на когото можеше да разчита за помощ. Изведнъж се почувства слаб и самотен. Една хипотетична до този момент възможност сега му се струваше кошмарно близка — нацистката партия бе открила следите му и действаше по логичен за нея начин.

Куентин Ароусмит не искаше да се замесва в международни политически интриги, но един от германските му бизнес партньори успя да го убеди, че не може да остане настрана от световната политика. Но не това го бе убедило да съдейства, а заплахата, че може да изгуби позициите си на немския пазар. Новият канцлер бе обещал да отвори вратите на страната за верните приятели и партньори на немските индустриалци. Това означаваше, че можеше да поднови работата на офиса си в Германия, който бе закрит преди войната. Единственото, което трябваше да направи, бе да убеди Ерика Ман да уреди заминаването на семейството до Папуа. Задачата се оказа лека и безпроблемна.

Още на другия ден Ерика почука на вратата на хотелската им стая. Първото, което му направи впечатление, бяха тъмните кръгове около очите ѝ. Беше разстроена, личеше си, че тревогата бе отнела спокойния ѝ сън.

— Къде е Елза — попита грубо той.

Ерика мина покрай него и седна на единствения стол в стаята.

— Те знаят, че си откраднал важен документ, и отвлякоха Елза.

— Кои „те“? — попита и затвори бързо вратата.

— Нацистите имат много симпатизанти в тази страна. Шпеер ме свърза с местен човек, който пое грижата за Елза. Тя ще остане при него, докато не върнеш липсващата папка.

— Каква папка?

— Тази, която искаш да дадеш на американците.

— Откъде знаеш за тях? — вгледа се в очите ѝ той и разбра, че е безсмислено да играе ролята на невинен.

— Просто го знам. Това е всичко, което мога да ти кажа.

На коктейла, организиран от американското посолство, един от германските посланици бе дочул интересен разговор за двамата служители от ФБР, които работели под прикритие. Фактът предизвика сериозно вълнение отвъд океана. Всички знаеха, че янките нямат право да шпионират в приятелска страна. Немците веднага пуснаха опашка след Смит и Хавърс и засякоха срещата им с Герхард. Проследяването на Ерика беше лесна задача. При срещата си с нея те я увериха, че ако им съдейства, ще се погрижат да възстановят репутацията ѝ на верен

на партията човек. Това бе напълно достатъчно, за да се съгласи, но предложението беше още по-съблазнително. Агентите на фюрера й предложиха за в бъдеще да заплащат за услугите ѝ като на таен агент и това бе добре дошло за нея. Сексът и интригите, в които беше най-добра, най-сетне щяха да ѝ донесат признание и достойно заплащане. Наистина, обтегнатите ѝ отношения с Герхард щяха да затруднят изпълнението на задачата. Но имаше различни методи да го убеди, че трябва да заминат за Папуа. Елиминирането му трябваше да стане далеч от Берлин, но и далеч от всевиждащите очи на австралийската преса, която щеше да раздуха случая и да предизвика международен скандал. Папуа беше друго нещо. Земята бе полудива и проявите на насилие бяха всекидневие.

— Къде е Елза? — с треперещ глас попита той.

— Ще ни я върнат, когато им предадем папката. Техен човек ще ни потърси в Папуа, в плантацията на брат ми — отвърна Ерика.

Фактът, че жена му бе отвела лично дъщеря им незнайно къде, както и нещо в последните ѝ думи подсказа на Герхард, че жена му е в играта.

— Внимавай много, Ерика — тихо промълви той. — Ако нещо се случи с Елза, ще те убия.

Тя го изгледа със смесица от съжаление и презрение. Не я интересуваше какво си мисли за нея. Елза беше на сигурно място в дома на Ароусмит. Но той не знаеше това и тя си позволи да се наслади на страха му. Именно Куентин Ароусмит се свърза с нея и уреди срещата с германските агенти в онова кафене. Той бе изпълнил коректно своята част от ангажимента, сега беше неин ред.

— Заплашвай ме, щом ти харесва — сви устни тя, — но истината е, че папката не бива да попада в ръцете на американците и на когото и да било, освен на човека, който ще ни чака в Папуа.

Очевидно жена му не знаеше, че документите са фотографирани, а папката е изгорена. Но това, което го разтревожи, бе прозрението, че дори и Австралия не е безопасно място. Беше сигурен, че американците няма да си мръднат пръста за него, ако не им представи солидни доказателства за наличието и важността на този списък. Трябваше да преосмисли решението си. Да продължи за Папуа и ако иска да види отново Елза, да се подчини на нацистите. Те не биха наранили дете на чужда земя, ако можеха да го избегнат. Ако

склучеше сделка с американците, може би вече никога нямаше да види детето си.

— Ще отида в Папуа — отвърна след кратък размисъл, — но как да съм сигурен, че ти ще изпълниш своята част от сделката?

— Елза не ми е нужна — отвърна студено тя. — Можеш да я вземеш веднага, щом получиш потвърждение, че си върнал папката и си прекъснал преговорите с американците.

— Знаеш ли какво съдържа тази папка?

— Не ми казаха и не ме интересува. Аз ще остана в Австралия.

— За да поемеш моята работа — усмихна се горчиво Герхард. — Да работиш тайно срещу британците.

Ерика не отговори и той разбра, че е отгатнал. Очевидно бе успяла да склучи сделка с новото германско правителство. Бе го предала, за да си върне благоразположението им. Какво чудовище беше тя, щом бе готова да използва собственото си дете, за да постигне егоистичните си цели! Как можа да се влюби в нея?

Какъв глупак се оказа! Остави се да го излъже за пореден път. Тази жена се оказа много по-опасна, отколкото си мислеше.

— Добре — кимна накрая. — Ще те послушам. Но помни — наистина ще те убия, ако с Елза се случи нещо.

— Тя ще е в безопасност, ако направиш това, което се иска от теб.

Герхард обмисляше трескаво създаването на положение. Ако не успее да получи закрилата на страна извън контрола на Германия, най-вероятно щеше да се прости с живота си. Отиването му в Папуа може би щеше да спаси Елза, но той надали щеше да остане жив, за да я види как расте.

Седна на леглото и се загледа в стената. Изведнъж стана, извади лист и писалка и написа дълго писмо до брата на Ерика. Искаше да разкаже всичко, случило се в живота му, за да е сигурен, че след време Елза ще научи цялата истина. Всъщност писмото бе адресирано до нея. Призна, че не ѝ е биологичен баща, но че това няма никакво значение за него. Разказа ѝ за баща ѝ — бивш офицер от войната на име Джак Кели, който според това, което е чувал, е приятел на чичо ѝ Паул. Ерика го бе споменала по време на разговорите им на кораба до

Австралия. В началото това го разтревожи, но сега си помисли, че ако нещо се случи с него, тя би могла да потърси подкрепата му чрез Паул Ман. Надяваше се, че той ще се заинтересува от своята плът и кръв. Кой не би се заинтересувал, освен безчувствената ѝ майка?

Сега вече можеше да помисли за себе си. Надеждата му беше в американците. Трябваше да рискува. Да предаде цялата информация на ФБР и в замяна да помоли да издирят дъщеря му. Щеше да им даде не само списъка, но и името на тайния немски агент, който работеше в Австралия. Ерика щеше да си получи заслуженото. Ако не бе използвала дъщеря им за егоистичните си цели, нещата щяха да се развият по друг начин. Но сега щеше да си отмъсти за всичко — за дългите години на унижение и страдание, на които го бе подложила, и за жестокостта ѝ към детето. Не се съмняваше, че американците ще предадат информацията за нацисткия агент на австралийските власти. Ако не получеше помощ от тях, щеше да отиде в Папуа, макар да усещаше, че нацистите го примамват там, за да го убият по-лесно.

Герхард сложи писмото в плика и го запечата. Сега беше време да се свърже с ФБР. Подозираше, че го следят, затова реши, че е по-добре първо да отиде до пощата на Мартин Плейс и да пусне писмото.

Времето беше от решаващо значение, но О'Лиъри беше с вързани ръце. Закодираното писмо от Папуа бе последвано от пълно мълчание. Той загуби цяла седмица на остров Четвъртък в очакване на телеграма или писмо за пристигането на германския поданик Герхард Щал в Папуа. Накрая се отказа и даде курс на север, към Папуа. Ядосан от липсата на комуникация, той седеше на бюрото на своя капитан, чакаше попътен вятър и се наливаше с ром. Подозрението започна да разяжда душата му. Знаеше много добре, че Сен го мрази и търси възможност да го очисти. Дали цялата тази работа с германеца не беше умело поставен капан от старата китайска лисица, за да изпълни намерението си?

— Фуджи — провикна се отдолу, — на какво разстояние сме от Морсби?

Японецът нямаше нужда от карта, за да отговори. Познаваше водите около Папуа като петте си пръста.

— Четирийсет и осем часа, ако имаме попътен вятър.

— Използвай проклетия мотор — заповяда О'Лиъри. — Само ни отведи там до четирийсет и осем часа.

Фуджи понечи да възрази. Запасите им от гориво бяха ограничени и нямаше гаранция, че ще стигнат до Порт Морсби. Но размисли и реши да се подчини. Може би вятърът щеше да се обърне.

След няколко минути моторът забръмча, а след още няколко часа вятърът се обърна. О'Лиъри не беше от търпеливите. Ако това беше заговор на Сен, той искаше да узнае час по-скоро. Каквато и да бе причината за мълчанието на китаеца, той трябваше да я разбере. Бе оцелял толкова дълго не само защото беше предпазлив, а защото знаеше кога да поеме инициативата в свои ръце. Плантацията на Ман беше отдалечена от населената част на брега и една непредвидена атака по море щеше да свърши добра работа.

Джо Облачински беше доволен от заснетите кадри. Сереро организира сценичния бой и войните с такова усърдие демонстрираха воинските си качества, че дори се проля малко кръв. Но поне се разминаха без жертви.

— Материалът е готов — заяви Джо и нареди да прибират багажа за завръщане.

Джак се измъчваше от поведението на Виктория, която очевидно го избягваше след прекрасната любовна нощ. Държеше се сякаш между тях не се бе случило нищо. Убеждаваше се сам, че страстта им бе породена от вълнението при появата на племето на Сереро. И се опитваше да я прогони от съзнанието си. Но колкото и да се стараеше, мислите за нея продължаваха да го преследват. Играеше ролята на равнодушен, но откри, че стиска зъби всеки път, когато Виктория и Лукас са близо един до друг и флиртуват.

— Всичко ли натоварихме? — попита Паул и проследи погледа на приятеля си.

— Да — отвърна разсеяно Джак и въздъхна. — Време е да се прибираме.

Паул остави приятеля си да се взира в жълтеникавите речни води. Усещаше, че не е в настроение, но не подозираше, че е свързано с хубавата американка. Не можеше да не му направи впечатление колко тъжен беше напоследък. Дори и в най-трудните времена, когато двамата обикаляха из опасните пътеки на Мороб, той винаги запазваше доброто си настроение. Усмивката не слизаше от лицето му. И макар първият му чартър да обещаваше добри постъпления, се виждаше ясно, че Джак Кели не е човекът, който тръгна на път преди една седмица.

— Готов ли си, синко? — погледна към Лукас.

— Готов за отплаване, сър — весело се провикна младежът.

Беше свикнал дотолкова с „Ерика-Сара“, че сега се чувстваше част от нея.

Котвата бе изтеглена, моторът — запален, и яхтата пое по канала към Порт Морсби.

След вечеря Виктория остави мъжете и се качи на палубата. Джак беше на руля. Утре яхтата щеше да пристигне в Порт Морсби и

след няколко дни тя щеше да се качи на кораба за Австралия, а оттам — за Съединените щати. Приблужи се тихо и се загледа в гърба му. Преди вечеря Джо му бе подарил една хубава хаванска пура, за да отпразнува края на експедицията, и сега тя беше между зъбите му вместо лулата.

— Мислех, че празнуваш с момчетата — каза тихо той, когато тя отвори кабинката.

— Аз пък си помислих, че се нуждаеш от малко компания, понеже се налага да се лишиш от забавните истории и уискито на Джо.

— Сигурен съм, че на Джо няма да му се досвиди да купи една-две бутилки хубаво ирландско уиски, когато пристигнем в Морсби — усмихна се той и дръпна от пурата си. Вятърът разнесе бързо синкавия дим.

— От онази нощ насам като че ли ме избягваш. Чудя се защо — попита Виктория.

Джак извади пурата от устата си и се загледа в кадифената нощ. Звездите се криеха зад гъстите облаци и наоколо беше тъмно като в рог. Сякаш двамата бяха сами в целия свят.

— Не мисля, че има някакво значение за теб — отвърна той толкова тихо, че тя едва успя да го чуе. — След няколко дни ще се върнеш в Щатите, ще предадеш рапорта си и ще се заемеш с книгата. Обещавам ти, че ще купя първия екземпляр, когато излезе на австралийския пазар.

— Аз... — започна Виктория, но не посмя да продължи и остана така — мълчалива и загледана в тъмнината, в която се взираше и той.

— Сигурен съм, че книгата ти ще има голям успех — продължи Джак. — Ти си най-необикновената жена, която съм срещал.

Виктория го погледна и промълви:

— Искях да ти кажа, че никога няма да забравя онази нощ... — Сълзите я задавиха и тя обърна глава, за да ги скрие. — По-добре да сляза при другите — каза и забърза към трапезарията, където бутилките вече бяха празни и очите на всички от компанията блестяха от изпития алкохол.

Карл и Лукас бяха засмени и дори Паул бе в необикновено приповдигнато настроение. Никой не ѝ обърна внимание, когато прекоси стаята и влезе в каютата си.

Затвори вратата зад себе си, легна и се загледа в тавана. Непрекъснато мислеше за Джак Кели, въпреки че само след няколко дни той щеше да бъде само спомен. И главен герой в книгата ѝ. Трябваше да го забрави. Чувствата ѝ бяха съвсем неуместни в случая.

Горе в капитанската кабина Джак държеше руля и се взираше пред себе си. Изведнъж на юг от хоризонта се показва друга светлинка, която започна да се поклаща в такт с вълните. Сигурно беше друга лодка. Ако светлината идваше от близко село, щеше да се появи от север. Това не го обезпокои. Много лодки ползваха канала, за да стигнат до Морсби. Нямаше никаква представа, че на другата лодка се намираще Тим О'Лиъри и също наблюдаваше неговия фенер. И също като Джак не мислеше, че в гледката има нещо необикновено.

Джейкъб Смит стоеше в средата на хотелската стая на Герхард, разглеждаше внимателно всяка снимка и я предаваше на колегата си. Герхард седеше на стола в ъгъла и чакаше търпеливо.

— Трябва да проверим достоверността на видяното — заяви Бил и върна снимките на Джейкъб.

— Ще имате тази възможност, щом приключа с нацистите — отвърна уморено Щал.

— Предполагам, разбирате, че пътуването до Папуа може да се окаже пътуване към смъртта — каза Джейкъб и в гласа му се прокрадна симпатия. — За новото германско правителство вие сте предател и не бива да очаквате милост от тях.

— Така е, но се надявам извършеното на австралийска земя да докаже, че те са просто шайка безскрупулни убийци.

Джейкъб погледна партньора си. Двамата работеха заедно достатъчно дълго, за да се разбират само с погледи.

— Предпочитаме да не ходите в Папуа. Ще сме ви благодарни, ако се върнете с нас в Щатите и помогнете за бъдещите ни разследвания.

Герхард беше наясно, че предложението на американците не е продиктувано от грижа за човека, а заради ценността на фактите, с които разполагаше, но въпреки това се почувства по-добре.

— Дъщеря ми е по-важна от живота ми — отвърна. — Ако имаше друг начин да си я върна, нямаше да се колебая.

На покритото с белези лице на Бил се появи лека усмивка.

— Мисля, че можем да го уредим — каза тихо.

— Но как? Нямам никаква представа къде е Елза.

— Двамата с господин Смит наблюдаваме тайно действията на нелегалната австралийска група, наречена „Нов страж“. Нейното съществуване тревожи чичо Сам, защото по всичко изглежда, че идеологията ѝ е близка до тази на фашистката партия на Мусолини и вашата нацистка партия в Берлин. Работим в съгласие с австралийското правителство и имаме договор за размяна на информация. Те също са обезпокоени от тази партия, която е създадена от бивши участници във войната, и се страхуват от размирици. Засега не можем да открием никаква връзка между „Нов страж“ и европейските фашисти, но затова пък установихме връзката им с някои известни имена в бизнеса. Австралийското правителство е засякло следите на съпругата ви. Ние знаем къде е дъщеря ви.

Герхард скочи от стола си и се спусна към Хавърс.

— Защо не ми казахте досега? Добре ли е тя? В безопасност ли е? — развълнува се той. — И кога мога да си я прибера?

— Веднага след като ни обещаете да заминете с нас за Съединените щати.

— Съгласен съм. Къде е дъщеря ми?

— Недалеч оттук, господин Щал. Ще се свържем с австралийските служби и ще осигурим необходимите хора, за да действаме заедно.

Куентин Ароусмит бе дълбоко възмутен от нахалството на двете полицейчета от Нов Южен Уелс, които се осмелиха да почукат на вратата му в един часа през нощта.

— Имаме основание да предполагаме, че в дома ви се намира малко момиче на име Елза Щал, господине — обясни чинно едното от тях, когато домакинът застана на вратата по домашен халат.

— Предполагам, че знаете кой съм аз, полицай? — отвърна Ароусмит. — И се досещате, че имам доста влиятелни приятели в правителството, които ще вземат съответните мерки за този произвол.

— Може и да е така — отвърна невъзмутимо другият полицай, по-възрастен и по-опитен от двамата, — но доколкото знам, двамата

американци, които са с нас, действат от името на нашето правителство. Тази вечер се свързаха с нас директно от кабинета на губернатора, така че трябва да се подчиня.

Куентин погледна към двамата мъже в сиви костюми, които стояха малко зад полицаите. Единият беше млад човек с интелигентно лице, а другият имаше груби черти, които говореха за богата биография. Появата им го обезпокои много повече от тази на държавните служители, независимо от кого бяха изпратени.

Въпреки възмущението си той нямаше никакво намерение да се въвлича в публичен скандал. Веднага разбра какво трябва да прави.

— Елза е гостенка в дома ми, полицай. Но ако сте упълномощен да я вземете оттук, няма да възпрепятствам работата ви.

— Благодаря за съдействието, господине. Поднасям ви извиненията си за безпокойството, което ви причинихме в този късен час. Веднага щом ни доведете младата дама, че ви оставим да се върнете в леглото.

Куентин поведе мъжете нагоре към спалните, отвори една врата и запали лампата. Елза се сви под завивките. После бързо седна и разтърка сънено очи. Първият човек, когото видя, беше Герхард.

— Папа! — изпищя от радост и се хвърли на врата му. — Мама каза, че си заминал за Германия и че повече никога няма да те видим.

Това бе достатъчно за Герхард да се убеди, че Папуа беше клопка.

— Никога не бих те оставил, любов моя — притисна я в обятията си той. — Дватамата с теб и тези добри чичковци ще заминем за Америка. Ще се запознаеш с Шърли Темпъл и други филмови звезди.

— Къде е госпожа Щал? — попита Джейкъб.

Ароусмит побърза да отговори:

— Тя придружава съпругата ми до болницата. Жена ми ражда в момента, господа, и се надявам, че няма да ги безпокоите точно в този момент.

Джейкъб изгледа презрително аристократичното лице на мъжа и му обърна гръб.

Когато напуснаха дома на Ароусмит, Герхард внезапно си спомни писмото до Паул Ман. Сега, след като си бе върнал Елза и двамата заминаваха за Америка, му се стори, че е избързал с изпращането му. Как щеше да реагира братът на Ерика на

информацията в него? Сега вече нямаше значение. Двамата с Елза бяха спасени и скоро щяха да се отправят за новата си родина през океана. Дори Джак Кели да научи, че е баща на Елза, нищо не би могъл да направи.

Слънцето вече беше високо над главите им, когато Фуджи вкара лодката в живописния залив. О'Лиъри се втренчи замислено в града пред себе си. Тактиката му бе изпитана до най-малка подробност, но преди да действа, искаше да разузнае из плантацията.

— Можеш ли да отидеш там и да разбереш какво става, без да събудиш подозрение? — попита той японеца.

— Няма проблем — отвърна уверено Фуджи. — Мога да потърся малко бензин за шхуната. Никой няма да се усъмни.

— Добре. Вземи и едно от момчетата със себе си.

След десетина минути японецът и един от индонезийците се качиха на помощната лодка и загребаха към имението, а О'Лиъри отиде да подготви пушките.

„Ерика-Сара“ влезе в пристанището веднага след големия параход „Бърнс Филип“. Лукас остана на капитанското място, а Джак слезе да завърже въжетата за кея. След минути всичко беше готово и момчето изключи мотора. Баща му помогна на пасажерите да стъпят на твърда земя. Последна от кораба слезе Виктория. Джак ѝ подаде ръка и допирът на нежната и топла длан го накара да потръпне. Мисълта, че я вижда за последен път и може би я губи завинаги, предизвика остра болка в гърдите му.

— Какво мислиш да правиш сега? — погледна го тя.

— Ще потърся друг курс.

— Питам те какво ще правиш днес.

— Ще оставим яхтата тук и ще се приберем в плантацията с камиона на Паул.

Виктория прикри разочарованието си. Надяваше се той да остане с нея до заминаването на кораба ѝ за Австралия.

— Тогава... предполагам, че това е краят. Трябва да си вземем довиждане — каза глухо.

Джак ѝ подаде ръка.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, госпожице Дювал. Сигурен съм, че вие сте талантива млада жена и ще постигнете много в живота си.

— И това е всичко? — погледна го почти умоляващо тя. — Едно кратко ръкостискане и „всичко хубаво“?

— Какво друго мога да кажа? — погледна я тъжно той. — Твоята съдба е там, в онзи свят от бетон и небостъргачи. Там те очакват. А аз... ти видя моя живот.

— Предполагам, че си прав. Е, сбогом, Джак. Пожелавам ти успех — изрече тя сухо и побърза да се слее с тълпата от пристигащи и заминаващи.

Джак остана загледан след нея. Почувства самотата си толкова ясно и болезнено, както никога досега. Искаше да я спре, да ѝ каже какво изпитва към нея още от първия миг, когато я видя, но не беше сигурен, че тя ще иска да го изслуша.

— Татко — чу гласа на Лукас зад себе си. Дори не бе разбрал кога синът му е слязъл от лодката. — Добре ли си?

— Да, разбира се. Защо да не съм?

— Просто питах. Бях останал с впечатлението, че харесваш Виктория.

— Ще ти го кажа така — погледна го Джак. — Ако някога решим да преименуваме „Ерика-Сара“, ще гласувам за името „Виктория-Сара“. Отговорих ли на въпроса ти?

Лукас кимна. Искаше му се да сложи ръка на рамото на баща си и да го утеши, но нямаше време за това.

— Чичо Паул каза, че отива в града да вземе камиона и ще дойде да ни прибере. Каза, че ще се справи с Джо от твое име.

— Добре — кимна Джак. Виктория вече беше извън погледа му и извън живота му. — Дали зет му от Германия е дошъл, докато сме били на път?

Попита за непознатия зет, защото нямаше сили да произнесе името на Ерика. През целия курс из Флай Ривър не бе помислил нито веднъж за нея. Жената, която бе опознал и бе обикнал през тези седмици, сега си отиваше от него, а другата, която бе загубил преди много години, вероятно го очакваше в Морсби. Е, може би не точно него... Какви странни обрати му поднасяше животът!

— Чичо Паул каза, че ще провери на информацията, дали господин Щал и съпругата му са пристигнали вече. Аз ще се върна да взема някои неща от лодката. Ох, нямам търпение да видя леля Карин.

— Добре — отвърна баща му. — Време е да се прибираме вкъщи.

Дадемо видя, че лодката се отдели от непознатата шхуна, която остана в морето, и отиде на брега да посрещне неочакваните гости. Веднага позна японца и го поздрави хладно. Не беше забравил случилото се преди няколко месеца.

— Защо сте тук — попита той, докато помагаше на японца да завърже лодката за пилон — и чия е онази шхуна?

Фуджи слезе от лодката и папуасът изгледа подозрително непознатия с него. От външността му заключи, че вероятно е от холандската част на Нова Гвинея. Беше мрачен тип със зъл поглед, а от колана му се подаваше извит нож. Двамата си размениха преценяващи погледи, но не се поздравиха. Непознатият беше наполовина европеец и явно се смяташе за нещо повече от папуасите. Фуджи не си направи труда да го представи.

— Тук ли е господин Ман? — попита грубо, без да отговори на зададения от Дадемо въпрос. — Бензинът ни свърши и си помислих, че той може да ми помогне да се придвижим до Морсби.

— Господарят Паул не е у дома. Тук е само госпожата.

Фуджи изгледа изпитателно помощника на Ман:

— Къде е отишъл?

— Двамата с господар Джак имат курс по Флай Ривър с някакви от Холивуд. Ще снимат филм за нас. Не знам кога точно ще се върне, но го чакам всеки момент.

— И сега ти и госпожа Ман се грижите за всичко? — попита Фуджи и огледа работниците из палмовата плантация. Не биваше да задава прекалено много въпроси, за да не събуди подозрение у Дадемо. Беше далеч от мисълта да подценява интелекта и лоялността му към неговите господари. Затова не можеше да попита направо, дали случайно на господин Ман не са му дошли гости от Германия. Това щеше да накара Дадемо да застане нащрек. Наоколо имаше прекалено много работници и той знаеше, че те носят със себе си лъкове, а някои

дори и брадви. Така че по-добре да не се заяжда с папуаса. Все пак получи достатъчно информация за О'Лиъри.

Дадемо нареди да му дадат малка туба с бензин и Фуджи си плати. Пожела приятен ден, качи тубата в лодката и я избута в морето. Папуасът остана на брега, докато лодката се прибра на шхуната. После поклати замислено глава. Може би беше предубеден, но нещо в поведението на японеца го накара да настръхне. Никога не бе харесвал надутия син на Исокиши. И не само той, а всички в града не обичаха Фуджи.

— Дадемо не спомена за никакви гости — предаде японецът на О'Лиъри. — В имението са само той и съпругата на Ман.

Ирландецът сви вежди, но не отговори.

— Какво ще правим? — попита Фуджи.

— Ще се върнем през нощта, когато канаките се приберат по домовете си — изръмжа шефът му. — Няма да си тръгна само защото бившият прислужник на Сен може да е пропуснал да спомене за гостите на семейство Ман. Не мърдам оттук, докато не разбера какво става.

Фуджи сви рамене. Щом разбра, че Карл не е тук, той загуби интерес към предстоящата задача. Искаше му се да се разправи с малкия фукльо, преди да заmine за Япония, но нещата се развиха по друг начин и сега за него най-важното беше да върне клиентите си в Нова Гвинея и да си вземе парите.

Докато чакаше Паул, Джак разбра, че приятелят му Сен вече не е в Папуа. Местните му казаха, че продал всичко и заминал със семейството си за Сингапур. Всъщност той знаеше за намерението му да се пресели там, но се изненада, че не бе направил никакъв опит да се свърже с него и да се сбогува.

Лукас взе багажа си от яхтата и нареди на Малип да се грижи за нея, докато са на сушата. Папуасът оголи почернелите си от бетела зъби и закима усърдно, за да покаже, че съзнава отговорността на задачата. Господин Джак беше щедър човек и Малип се стараяше да си върши отлично работата си.

Паул, Джак и момчетата заминаха малко след залез-слънце. Облачински им плати и те минаха през банката, за да оставят парите на

сигурно място. Всички бяха доволни и възбудени от предстоящото завръщане в плантацията, смееха се и бърбеха. Само Джек остана мълчалив. Паул бе купил плат за рокли на Карин и Анжелика и сега бързаше към плантацията, за да ги прегърне. Искаше да стигне преди полунощ, затова решиха да не спират по пътя. Топлината и уютът, които само Карин можеше да му осигури, му липсваха толкова много, че се зарече повече да не я оставя сама.

Въоръжени с пушки, О'Лиъри и хората му се върнаха малко преди полунощ и слязоха на малкия плаж. Само Фуджи остана на шхуната. Щом Карл не беше там, той нямаше нищо против да си спести това, което подозираше, че ще стане в плантацията.

Карин се зачете в една книга и остана будна до късно. Обикновено си лягаше към десет, но романът я грабна и тя не можа да го остави. Изведнъж кучетата се разлаяха и тя се разтревожи. Кой ли можеше да се навърта наоколо толкова късно? „Добре, че Дадемо е наблизо“ — си помисли, докато се чудеше дали да излезе и да погледне какво става навън.

Дадемо наистина се събуди от лая на кучетата. Скочи от леглото и грабна подпряната на стената пушка. Веднага му мина през ума, че нарушаването на нощния покой има нещо общо с пристигането на Фуджи. Шхуната му все още беше в залива. Взе газената лампа и запали фитила. После подаде глава и огледа нощта.

О'Лиъри забеляза светлината от лампата.

— Мамка му! — изруга, когато различи пушката в ръцете на човека, застанал на входа на бараката в двора на имението.

— Кой е там? — извика почти истерично папуасът.

В отговор от тъмното се разнесе изстрел. Куршумът се заби в гърдите на Дадемо, но не засегна сърцето. Лампата падна от ръцете му и дворът отново потъна в мрак. Слабата светлина от къщата стигаше само до верандата.

Карин подскочи от изстрела, но бързо се овладя. Изтича до стаята, където Паул държеше сандъка с оръжието за работниците, и трескаво затърси из бюрото му ключа. Най-после го намери, но преди да успее да отключи, из къщата се разнесе звън от счупено стъкло. Тя светкавично се обърна по посока на звука и видя пред себе си огромен

космат мъж с насочен към нея пистолет. Въпреки че до този момент не го бе виждала, споменът нахлу в съзнанието ѝ, когато той ѝ се представи.

— Казвам се Тим О'Лиъри, госпожо — каза той, — и не съм дошъл с момчетата си да пия чай. Къде е Герхард Щал?

Карин мислеше напрегнато. Сандъкът с оръжието все още беше заключен и нямаше как да се добере до оръжието сега. Освен това Анжелика спеше в съседната стая и трябваше да внимава да не я стресне в съня ѝ.

— Господин Щал не е тук — отвърна с треперещ от страх глас. — Напуснете веднага дома ми, господин О'Лиъри!

Мъжът се усмихна и тръгна към нея. Прибра пистолета в кобура на кръста си. Само щеше да му пречи за това, което бе намислил да прави. Отдавна не бе държал в ръцете си европейка, а тази си я биваше. С жест отпрати един от хората си, който бе дошъл да разбере какво следва, след като влязоха в къщата. В същия миг Карин чу писъка на дъщеря си. Сигурно някой от мъжете се бе вмъкнал в спалнята ѝ. Тя се спусна към ирландеца и се вкопчи в ръката му.

— Моля ви! Умолявам ви в името на бога, не закачайте дъщеря ми! Ще направя, каквото поискате, само я оставете на мира! Тя е само на дванайсет години.

— Не знаех, че имаш дъщеря — изсумтя той. — Но ако беше канака, на дванайсет години тя щеше да е точно за женене. Така че нямам нищо против, ако момчетата решат да се позабавляват малко.

Карин се хвърли върху него и заби нокти в лицето му, но О'Лиъри сви ръката си в юмрук и ѝ нанесе светкавичен удар по лицето. Тя се свлече безпомощно на земята.

Той се ядоса, че жената загуби съзнание. Обичаше жените да са будни и да усещат всяко негово движение. Все пак се утеши с мисълта, че не си бяха изгубили времето напразно. Тук имаше доста красиви неща. Трябваше да оберат златото и среброто от къщата и да потеглят за Нова Гвинея, преди слънцето да се покаже на хоризонта. Естествено, нямаше да остави жив свидетел, пък било то и дете.

Дадемо лежеше на земята и усещаше странен покой в тялото си. Нищо не го болеше, но трудно си поемаше въздух. Но когато се надигна, болката го преряза като с нож. Писъците на жените достигнаха до него, той се огледа за пушката си, но не я откри. Имаше

смътно усещане, че нападателите бяха четирима. Трябваше да открие оръжието си и да ги застреля. Господарката и дъщеря ѝ бяха оставени на неговите грижи и той не биваше да предава доверието на господин Паул. Но беше твърде слаб, за да стане и да отиде до къщата. Разбра, че скоро ще умре и трябва да предприеме нещо, преди това да се случи. Превъзмогна болката и се надигна леко на лакти. Придвижи се няколко сантиметра и опипа земята около себе си. Успя да напипа металната цев на пушката. Придърпа я върху гърдите си и спря, за да си поеме дъх. Неспособен да се изправи на крака, той реши да застреля мъжете, когато излязат от къщата. Каквото и да правеха с госпожата и Анжелика, беше твърде късно да ги спре. Можеше само да се опита да отмъсти за тях. Някъде отдалеч се чу ръмжение на камион. Звукът постепенно се усилваше, което му подсказа, че камионът приближава към плантацията. В този миг го осени спасителна мисъл. С огромни усилия вдигна пушката и стреля във въздуха. После презареди и стреля още веднъж.

Джак дремеше на предната седалка, но далечният изстрел го накара да подскочи и светкавично се разбуди.

— Чу ли това? — погледна към Паул, който се бе съсредоточил в пътя и си мислеше за нещо свое.

— Какво да чуя? — попита разсеяно той.

— Мисля, че чухме два изстрела — извика от каросерията Карл.

В същия миг се чу трети изстрел. После настъпи тишина.

— Нещо става — каза Паул и потърси пушката си под седалката. Джак също стисна своята, но Лукас и Карл останаха с голи ръце. Тяхното оръжие бе останало в яхтата.

— Въпросът е какво е то — зачуди се Джак.

— Нямам представа — вдигна рамене Паул и се наведе втори път, за да извади кутията с патроните. — Но три изстрела по това време на нощта не предвещават нищо добро.

Джак взе шепа патрони от кутията, която извади приятелят му, и ги пхна в джоба си. И двете пушки бяха заредени, но трябваше да има резерви, ако се наложеше да стрелят по някого.

Паул спря камиона и Джак нареди на момчетата:

— Вие оставате в камиона. — Тонът му бе категоричен и те разбраха, че е безсмислено да спорят. — Ние ще отидем пеша, за да разузнаем положението. Ако всичко е наред, ще ви дадем сигнал да дойдете и вие.

Младежите кимнаха неохотно и Паул и Джак тръгнаха към плантацията. Още отдалеч видяха, че всички прозорци в къщата светят.

О'Лиъри също чу изстрелите. Тъкмо бе успял да разкъса нощницата на Карин. Плесна я няколко пъти по бузите и тя бавно започна да идва в съзнание.

— Хей, идете да видите кой, по дяволите, стреля! — изрева към съседната стая той. Оттам се разнесоха недоволни възгласи. Тъкмо бяха събудили момичето.

— И тримата, ясно ли е? Или искате да ви надупча дървените глави?

Мъжете грабнаха пушките си и оставиха вцепененото от ужас момиченце голо в леглото.

Джак и Паул заеха позиция в сянката на храстите, които ограждаха двора на къщата. В същия момент първият от индонезийците се измъкна предпазливо през главния вход и се огледа. Пушката беше в ръцете му. Паул свали предпазителя и се прицели.

— Не още — прошепна Джак. — Първо да се уверим, че е сам.

Паул остана с пръст на спусъка и притихна. Приятелят му беше прав, разбира се, но всяка клетка на тялото му копнееше да застреля бандита. Мъжът прекоси верандата и тръгна бавно през двора. Движеше се на прибежки и се взираше в тъмнината, сякаш дебнеше някого. Беше тъмно като в рог, но светлината от къщата осветяваше една част от двора и така Паул можеше да го държи на мушка.

— Още двама — сръга го в ребрата Джак и той за миг премести поглед от жертвата си, за да види двамата въоръжени мъже да излизат от къщата. Джак вдигна своята пушка и се прицели в тях.

Първият бандит подвижна към партньорите си нещо на непознат за тях език и те избухнаха в нервен смях. Паул се опита да разбере какво ги забавляваше, без да изпуска от поглед своята мишена. Очите

му бяха тренирани да виждат в тъмното и той изруга наум светлините в къщата, които му пречеха да огледа целия двор. И въпреки това му се стори, че близо до бараката с инструментите вижда проснат на земята човек. Човекът помръдна и той изведнъж го позна — Дадемо. Разбира се, че трите изстрела бяха дадени от папуаса, само той знаеше уговорения при тревога сигнал. Бандитът вдигна пушката на рамо и се прицели, което означаваше, че Дадемо все още е жив. Затова Паул изпревари и стреля. Както винаги не пропусна. Въоръженият мъж изкрещя и се свлече на земята. Неговата пушка също гръмна, но куршумът излетя към небето.

Секунда по-късно Джак простреля единия от мъжете на верандата. Тежкокалибреният куршум го заправи в стената. Третият от групата се разтрепери и остана загледан в нощта, която донесе така неочаквано смърт на приятелите му. Колебанието му коства живота. Паул се прицели, стреля и изруга. Куршумът пръсна главата на бандита, а той се целеше в гърдите му. Главата беше работа повече за снайперист, отколкото за бивш офицер от армията.

О'Лиъри чу изстрелите и замръзна. Предсмъртните писъци на хората му показваха ясно кой е жертвата. Имаше още нещо, което го стресна. Той знаеше, че местните не ползват огнестрелно оръжие. Нямаше съмнение, че този, който ги бе разкрил и изби хората му, беше европейец. Бързо загаси светлините и извади револвера. Къщата потъна в мрак. Повдигна завесата на един от прозорците към предния двор и огледа внимателно двора. Една тъмна сянка притича от тъмното към бараката. Човекът не беше от неговите хора. За пръв път от много години насам О'Лиъри се уплаши. Погледът му се натъкна на труп на индонезиеца, застрелян на верандата. Под главата му имаше голяма локва кръв. Дали японецът не го бе насадил в тази каша? Но не, Фуджи нямаше да пропусне да оповести гръмко победата си. Вероятно беше собственикът, господин Ман. И вероятно онези три изстрела бяха уговорен сигнал, затова домакинът знаеше какво да очаква при завръщането си. И все пак имаше шанс да се измъкне жив. Беше жестоко, но нямаше да му е за пръв път.

Строгата медицинска сестра не позволи на Ерика да види Каролин преди раждането, но след голямото събитие се съгласи да я пусне в детското отделение, за да види бебето.

— Имаш прекрасна дъщеря — бяха първите й думи, когато седна до леглото на изтощената, но щастлива майка в ранното утро. — Въпросът е как ще го преживее мъжът ти. Той очакваше момче.

Все още замаяна от раждането, Каролин отвърна с изтощена усмивка:

— Не ме интересува. Той няма нищо общо с нея. Нейният баща е Джак Кели.

Ерика занемя. Дали причината за неочакваното разкритие бе еуфорията от раждането, или тя не можеше повече да крие тази тайна. Каква беше истината, знаеше само Каролин.

— Иронията е, че Джак не знае, че е станал баща.

Ерика се взря в приятелката си. Съзнаваше ли тя какво говори? И можеше ли да се вярва на думите й или те бяха плод на все още обърканото от раждането съзнание?

— Как е могло да се случи? — попита шепнешком и с изненада откри, че ревнува. Колкото и да презираше австралиеца, се почувства ограбена от Каролин и за пръв път от много години насам съжали за живота, който можеше да бъде неин, но тя му бе обърнала гръб. Но да плаче за отдавна загубени неща не водеше доникъде, тя знаеше отлично това.

— Куентин бе неспособен да осигури наследник, затова се погрижих сама да намеря подходящ баща за детето си — продължи другата жена. — Не беше трудно да привлече вниманието му, останалото е лично негова заслуга. Е, какво пък, семейство Ароусмит ще трябва да се примирят с факта, че семейното богатство ще бъде наследено от жена. А на Куентин ще му се наложи да промени мнението си за слабия пол и за ролята му в света на бизнеса.

Омразата, която преди минути изпитваше Ерика, изглежда се стопи и тя стисна импулсивно ръката на приятелката си.

— Мисля, че е време да си починеш — каза мило. — Радвам се за теб, Каролин.

Каролин стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти, че беше с мен в този момент, който се стори не достатъчно важен за Куентин, за да ме придружи до болницата. Това означава много за мен.

Ерика стана от стола, наведе се и целуна родилката по челото.

— Сега сме сестри по съдба — прошепна ѝ. — Животът ни сроди завинаги.

Каролин се усмихна и поклати разбиращо глава. Въздъхна с облекчение и затвори очи. Ерика я целуна още веднъж и излезе от стаята. Напусна болницата и забърза към дома на Ароусмит.

Корабът от Сидни за Сан Франциско не беше луксозен, но за Герхард той бе олицетворение на свободата. Джейкъб Смит и Бил Хавърс, които уредиха пътуването с търговския кораб, дойдоха да си вземат довиждане с него и Елза. Герхард почувства силна симпатия към младия агент, когато двамата си стиснаха ръцете.

— Надявам се отново да работим заедно, господин Смит — погледна го открито в очите той. — Искam още веднъж да ви предупредя — Хитлер е безумец, който успя да накара моите сънародници да повярват в лъжите му. И знам със сигурност, че няма да се спре, докато не въвлече света в нова, по-страшна война.

— И аз мисля като вас, господин Щал — отвърна Джейкъб. — И ви уверявам, че в света има политици, които също споделят това мнение. Господин Чърчил например. Но се опасявам, че повечето от тях няма да се вслушат в гласа на разума, докато не стане прекалено късно. Надявам се вашите сведения да ги накарат да проумеят. Хер Щал, държа да ви уверя, че за мен вие сте истински патриот.

Герхард се усмихна тъжно.

— Някога, когато бях млад и глупав, бях готов да дам живота си за родината. Затова и участвах в онази ужасна война. Сега вече съм улегнал мъж, но се оказa, че не съм поумнял кой знае колко. Съжалявам, че последвах онзи луд човек. Но сега имам възможност да поправа грешката си. Познавам добре Хитлер и съм готов да ви разкажа много интересни неща за него.

— Пазете се, господин Щал — загрижено каза Джейкъб. — На пристанището в Сан Франциско ще ви посрещнат. Ще ви осигурят квартира и ще ви дадат по-нататъшни инструкции. Ние ще имаме грижата да ви се обадим скоро.

Един човек от екипажа дойде и предложи да заведе Герхард и Елза до каютата им. Преди да се разделят с новите си приятели, Бил Хавърс подаде на момичето малък пакет, завит в кафява амбалажна хартия, и я помоли да го отвори едва когато корабът премине през скалите, които охраняваха изхода от пристанището към открито море. Но тя не издържа и разкъса хартията още щом корабът изсвири и вдигна котва. Вътре откри малко плюшено кенгуру и американско плюшено мече. Бил Хавърс бе обикнал Австралия и намираше много общи черти между американците и австралийците. Подаръкът бе своеобразен символ на желанието му за приятелство между двете страни. Искрено се надяваше и Елза да го възприеме по същия начин.

Таксито остави Ерика пред вратата на Ароусмит точно преди развиделяване. Куентин я посрещна на вратата и я информира за посещението на полицията. Преди да се оттегли отново в стаята си за още няколко часа сън, той попита сякаш между другото:

— Какво е? Момиче или момче?

— Момиче — отвърна тя и се наслади на разочарованието му.

Куентин се обърна и влезе в спалнята си.

Ерика се отпусна уморено на дивана в хола и се опита да подреди обърканите си мисли. Герхард отново я бе надхитрил и тя нямаше никаква представа как да го обясни на шефовете си в Берлин. Слънцето вече се показваше над хоризонта и обещаваще още един топъл и слънчев ден за древния континент. За нея това бе първият ден без дъщеря ѝ и може би без доверието на партията. Оставаше ѝ единствено Каролин. Двете бяха свързани завинаги. Бяха харемът на Джак Кели, за който самият той не подозираше. Какво ли щеше да стане, ако някога разбереше за двете си дъщери? Възможността за подобна развръзка беше нищожна, но бе забавно да си представи физиономията му в този момент.

След елиминирането на тримата бандити Паул и Джак решиха да се разделят. Нямаха представа колко мъже има в къщата и дали около имението има техни постове. Всичко, което знаеха, бе, че са намалили броя им с трима. Паул мина отзад, а Джак остана да охранява главния вход. Угасването на осветлението в къщата му показва, че вътре има поне още един бандит.

Сърцето на Паул се свиваше от страх за Карин и Анжелика. Той се промъкна до прозореца и се послуша, но не чу нито говор, нито писъци. Кучетата се скъсваха да лаят, но щом се приближи, веднага го познаха и утихнаха. Това не остана незабелязано за тези в къщата, колкото и които и да бяха те.

— Ти ли си, Ман? — се чу отвътре груб глас.

Паул не можеше веднага да го разпознае, но Джак го позна на секундата. Омразата му към ирландеца бе толкова силна, че не му бе позволила да го забрави през годините. Изведнъж Паул се сети. Споменът за жестокия убиец, който бе продал снахата на Сен в робство, оживя с пълна сила. Решението дойде моментално: трябваше да убие този човек, преди той да посегне на най-любимите му хора.

— Аз съм, О'Лиъри. Живи ли са жена ми и дъщеря ми?

— Живи и непокътнати, поне засега — отвърна бандитът и на Паул му се стори, че чува сподавен вик, като на човек, чиято уста е запушена.

— Кой е с теб — попита ирландецът.

— Сам съм — блъфира Паул.

Но О'Лиъри не беше глупак.

— Лъжеш, Ман. Сам човек не би могъл да се справи така лесно с трима въоръжени мъже. Така че те питам отново: кой е с теб? И ако не ми отговориш честно, ще отрежа един пръст на жена ти или на сладкото ти момиченце. Ще оставя ти да избереш кой от десетте да бъде.

Паул знаеше, че мръсникът не се шегува. Бе видял със собствените си очи на каква жестокост е способен той.

— Джак Кели е с мен — извика отчаян.

— Кели?! — възкликна О'Лиъри. — Кажи му да се покаже.

— Ще се покажа, когато освободиш госпожа Ман и дъщеря ѝ, О'Лиъри — неочаквано се обади Джак.

— Предлагам ти сделка — отвърна ирландецът, успял да разбере къде се намира Джак. — Ще освободя детето живо и невредимо, ако дойдеш и застанеш на верандата. Невъоръжен, разбира се.

— Става — отвърна без колебание Джак.

Паул изруга наум, но знаеше, че не би могъл да спре приятеля си. Съгласявайки се с условията на О'Лиъри, той всъщност подписваше смъртната си присъда.

— Не го прави, Джак — извика Паул. — Копелето ще те убие.

— Това си е работа между мен и Тим — отвърна Джак. — Той знае, че никога няма да се откажа от думите си. Но също така знае, че ако не изпълни своята част от сделката, ще го надупча на решето.

Смелите му думи не успяха да заблудят Паул. Беше ясно, че Джак се жертва за хората, които смяташе за свое семейство. В същия миг прозорците светнаха и верандата се окъпа в жълта светлина. Това бе добра възможност да разбере има ли други мъже в къщата. Но нямаше как да узнае дали ирландецът е оставил хора из храстите около имението.

Джак пусна райфела на земята и тръгна към къщата. Стомахът му се сви на топка. Отлично съзнаваше, че постъпката му е равностойна на самоубийство, но бе готов на всичко, за да спаси Карин и Анжелика. Все пак имаше възможност О'Лиъри да спази уговорката. Щом стъпи на верандата, малката Анжелика се появи увита в чаршаф и впери в него празен поглед. Зад нея се появиха О'Лиъри и Карин, чиято уста бе запушена с парцал, а ръцете ѝ — вързани отзад. Нощницата ѝ бе разкъсана и отдолу се подаваше голата ѝ гръд. Ирландецът допря пистолет до главата ѝ.

— Ела при мен, ангелче — протегна ръка към момиченцето Джак.

Гласът му сякаш отключи съзнанието на детето.

— Чичо Джак — изкрещя то. — Помогни на мама!

— Непременно — отвърна той, потърси очите на Карин и прочете нямата ѝ молба: „Отведи дъщеря ми оттук!“

Анжелика му подаде ръката си и той тръгна обратно през двора. С крайчеца на окото си видя проснатия на земята Дадемо с пушката върху гърдите си. Нито за миг не забрави, че О'Лиъри е зад гърба му. Почувства куршума, преди да чуе изстрела, и бавно се свлече на земята. Събра сили и изкрещя на Анжелика:

— Бягай! Бягай долу при Карл! Той те чака на пътя.

И зарови лице в прахта, внезапно усетил, че всичко около него потъва в мрак. Дали защото О'Лиъри бе запалил всички лампи в къщата или защото умираше, вече нямаше значение. В устата си усети вкуса на папуаската земя. Добре, че не беше френска земя и той не беше на Западния фронт. Щеше да си умре вкъщи.

— О'Лиъри! Долен подлец! — изрева Паул от прикритието си. — Нали каза, че няма да стреляш?

— Казах, че ще пусна детето, ако Кели се появи без оръжие — се разнесе гласът на ирландеца от тъмната къща. — Никога не съм обещавал да не стрелям. Аз държа на думата си, Ман.

Паул се приближи до вратата, но не успя да надникне в къщата. Видя единствено двора и лежащия в прахта Джак. Бе наблюдавал със свито сърце как отвежда дъщеря му, как пада след изстрела на О'Лиъри. Видя как тъмното петно по ризата на Джак става все по-голямо. Дори и да беше жив, нямаше да е за дълго. Кръвта му изтичаше.

— Изглежда, че с Кели е свършено, приятел — обади се О'Лиъри от вътрешността на къщата. — Сега останахме аз, ти и твоята госпожа. Сделката е проста. Ти няма да стреляш по мен, а аз няма да стрелям по жена ти. Ще направим същото като с Кели, само че този път ти обещавам, че няма да използвам оръжието си.

— Не ти вярвам — заяви Паул. — Но ако пуснеш Карин, ще хвърля оръжието и можеш да вземеш мен за заложник.

— Това означава, че аз трябва да ти се доверя, а аз по природа съм недоверчив човек, Ман. Така че по-добре е ти да отстъпиш. Ще тръгна с жена ти към брега и когато се уверя, че опасността е отминала, ще я освободя, ще се кача на шхуната и ще се разделим по живо по здраво.

Паул разбра, че силата е на страната на ирландеца. Докато пушката беше в ръцете му, О'Лиъри нямаше да посмее да застреля Карин. Да остави оръжието си означаваше сигурна смърт за него и за

жена му. От друга страна, ако мръсникът вземе Карин със себе си на лодката, можеше да я убие или да я изпрати там, където бе изпратил Айрис. Положението изглеждаше безнадеждно.

— Ще отидем заедно до брега — отвърна накрая. — Но няма да оставя пушката си.

— Съгласен — отвърна О'Лиъри.

Къщата отново се окъпа в светлина и Паул излезе от прикритието си. Опря приклада на рамото, сложил пръст на спусъка, готов да стреля веднага, ако освен О'Лиъри в къщата имаше и други мъже. Но ирландецът излезе сам, само Карин беше с него. Устата ѝ все още беше запушена.

— Знаеш ли — каза тихо Паул, когато двамата се приближиха един до друг. — Веднъж те държах на мушка. Беше преди години, когато качи Айрис на онази арабска галера.

Ирландецът го погледна изненадано.

— Оставих те жив и съжалявам за това. Ако те бях очистил навреме, сега Джак щеше да е жив и здрав и семейството ми нямаше да изживее този ужас.

— Бил си при Флай Ривър през двайсет и трета? — смая се О'Лиъри. — Не че миналото има някакво значение. По-важното е какво може да стане през следващите няколко минути, ако не си достатъчно внимателен.

— Ако застреляш жена ми, си мъртъв — каза кротко Паул и ирландецът настръхна. — Но те уверявам, че ще направя всичко, за да спася жена си. Ако стане така, можеш да отплаваш, без да се притесняваш, че ще те последвам. Друг път ще изравняваме резултата.

— И аз мечтая за този момент — отвърна ирландецът и слезе по стълбите на верандата с опрян в главата на Карин пистолет. — Жалко, че Джак си отиде без време. Щях да му кажа къде е онази красавица, снахата на стария Сен. Чух, че ако я издири, ще наследи огромно богатство и няма да му се налага да работи до края на живота си.

— Знаеш ли къде е Айрис? — попита Паул.

— Тя е с моя стар приятел, жабаря Пиер — отвърна той и побутна Карин с дулото на пистолета си. Предвидливо я бе оставил между себе си и Паул като гаранция за собствената му сигурност. — Пиер реши, че ще му трябва съпруга, за да развърти малкия си бизнес. Но не мисля, че те интересува къде точно са се установили.

Паул не беше религиозен, но в следващите няколко секунди започна да се моли с цялата си душа. Видя, че някой излиза от храсталака и притичва зад гърба им към неподвижния Дадемо. Можеше да се закълне, че това е Лукас. Младежът взе пушката от Дадемо и се промъкна зад гърба на О'Лиъри, като зареди много бавно и внимателно, за да не чуе бандитът изщракването на магазина.

Но дали заради промяната в поведението му или заради друго О'Лиъри подуши опасността и погледна през рамо, за да се убеди, че всичко е наред. Лукас все още беше далеч, но в отчаянието си хвана пушката с една ръка като пистолет и се прицели. О'Лиъри моментално насочи пистолета си към него, но Лукас беше по-бърз. Натисна спусъка и куршумът пръсна главата на ирландеца.

Паул грабна Карин в прегръдките си точно преди да припадне.

Фуджи реши, че е безсмислено да чака повече. Последните изстрели го убедиха, че късметът на О'Лиъри най-после му бе изневерил. Без да се бави, вдигна котва, запали мотора и шхуната се плъзна грациозно из кротките води на залива. Сега шхуната беше негова. Знаеше, че на островите Торес има потенциален купувач. Щеше да я продаде и с парите да хване първия кораб за Япония. Най-сетне щеше да осъществи голямата си мечта — да стане част от японския флот.

Карл и Лукас се погрижиха за тялото на Дадемо. Искаха да отдадат заслужена почит към храбрия помощник на Паул. Селото му подготви погребение, достойно за воин.

Джак бе пренесен в къщата, но въпреки усилията не успяха да спрат кръвенето. Животът му висеше на косъм, ту идваше на себе си, ту отново потъваше в света на сенките.

Паул веднага изпрати Карл до Морсби за лекар, а Карин проми раната му. Доколкото успя да види, куршумът беше влязъл през лявата част на гърба му и бе заседнал някъде в гърдите. Той дишаше мъчително и тя реши, че сигурно белият дроб е засегнат.

— Дали ще живее — попита шепнешком мъжа си.

— Ще живее! — отвърна ѝ той без колебание. — Раняван е и лошо през войната.

— Но вече не е млад. Изгуби много кръв, може и да не издържи.

— Джак — наведе се към ранения Паул. — Да не си решил да умреш наред хола ми? Знаеш ли после какво чистене ще падне?

Джак чу думите и се опита да се усмихне.

— Не бих ти създал такива неудобства, човече — изхърка той. — Разбира се, че ще живеея.

— Казах ли ти, Карин? — ухили се съпругът ѝ.

Тя поклати невярващо глава. Колко безчувствени бяха мъжете към чуждата болка! А може би съзнателно прикриваха чувствата си зад грубите шеги? Иначе как щяха да издържат на фронта, където смъртта

е била техен постоянен спътник? Чувството за хумор беше техният щит срещу лудостта.

— Къде е Лукас? — попита Джак.

— Сигурно е при Дадемо. Ако искаш, ще го доведе.

— Не... Ще говоря по-късно с него. Трябва да си понесе наказанието, че не изпълни нареждането ми да остане в камиона.

— Той ни спаси живота, Джак — напомни му Паул. — Ако не бе застрелял О'Лиъри, не знам какво щеше да стане.

Карин успя да спре кървенето, но не посмя да го обърне по корем. Джак беше блед като платно и тя се съмняваше, че ще доживее до сутринта. Веднъж да дойдеше лекарят, въздъхна и се замоли Карл да стигне бързо и безпрепятствено до Морсби.

Слънцето вече падаше ниско над хоризонта, когато Карин дочу бръмченето на камиона.

— Карл ли е? — извика към мъжа си, който вече беше на верандата.

— Да — отвърна той и изведнъж се хвана за главата. От камиона слязоха много хора. — Боже мой! Не е чудно, че не мога да открия Лукас.

Карин се притесни от хората, които напълниха двора им. Освен сина й, Лукас и лекаря, от каросерията скочиха един дребен и енергичен мъж с пура в уста, когото виждаше за пръв път, и красива млада дама.

— Кои са тези хора, Паул? — смая се тя.

— Това е американецът, за когото снимахме онзи филм при Флай Ривър — отвърна той. — И госпожица Дювал.

Женският инстинкт веднага подсказа на Карин, че младата жена проявява нещо повече от загриженост за здравето на Джак. Прочете го по тревогата в погледа й и бързината, с която хукна към къщата. Любезностите по взаимното представяне явно трябваше да почака.

Виктория откри Джак сред окървавените чаршафи и се вцепени от страх за живота му, но веднага се окопоти, спусна се към него и застана на колене до възглавницата му. Взе главата му в скута си и я залюля. Джак усети ръцете й и отвори очи.

— Сигурно съм мъртъв — разтегна в усмивка напуканите си устни, — щом пред мен стои ангел.

— Джак, скъпи, няма да умреш — храбро се пребори със сълзите тя. — Лукас дойде в хотела и ни разказа какво се е случило. Каза ми, че си поискал да ме видиш.

Джак не трепна пред разкритието за лъжата на сина си. Само обърна глава и го потърси с поглед. Лукас стоеше до вратата с виновно наведена глава. Но за негова изненада вместо мъмрене получи усмивка на благодарност и поглед, изпълнен с любов.

— Така беше — потвърди Джак. — Не исках да си отида от този свят, без да видя още веднъж красивите ти очи.

— Никъде няма да ходиш — каза решително Виктория и го притисна към гърдите си. — Още не си ми показал онова място в Австралия, за което ми разказа, помниш ли?

— Само че сега Лукас е капитан на яхтата — отвърна той и изстена. Прегръдката на Виктория бе засилила болката в ръката му. — Тя ще му трябва, за да си изкарва хляба. Ние с теб трябва да търсим друг начин да стигнем дотам.

— Точно за това исках да говоря с теб, татко. — Лукас пристъпи плахо в стаята. — Джо има приятел в Щатите, който може да ме научи да летя. Ще трябва да ви оставя яхтата, преди да замина.

— Ще... какво? — надигна се Джак, но изохка и отново се отпусна в скута на Виктория.

Синът му пристъпи от крак на крак.

— Джо мисли, че съм много способен и бързо ще се науча, а аз вярвам, че бъдещето на тази страна е в самолетите.

— И как ще се справям с яхтата без теб? — Джак искаше да извика, но режещата болка не му позволи. — Няма да мога и един курс да направя сам.

— Аз ще ти стана помощник-капитан — обади се Виктория. — Имам желание да опозная отблизо тази част на света. Освен това за мен ще е удоволствие да се грижа за един смахнат ветеран от войната.

— Дали няма да е по-добре да си умра още сега? — ухили се въпреки болката той.

— Обичам те, Джънгъл Джак — извика младата жена и сълзите й рукоаха като из ведро.

— Кой, по дяволите, е тоя Джънгъл Джак?

— Ще ти обясня по-късно — усмихна се през сълзи тя. — Сега е време да отстъпя мястото си на лекаря, иначе ще се наложи да се

погрижи и за мен. Надявам се, че обичаш пилешка супа, защото това е единственото, което мога да готвя.

Джак изкриви устни в усмивка. Сърце не му даде да й каже, че мрази пилешка супа.

Поддържан от Виктория и с превързана ръка, Джак махаше усърдно на сина си, който стоеше на палубата на „Бърнс Филип“. До него стоеше Джо с вечната си пура в уста. Корабът вече поемаше към Австралия.

— Как мислиш, ще му понесе ли Америка?

Виктория стисна с обич ръката му.

— Ще се върне още преди да усетиш липсата му. Джо ще се грижи за него. Той има приятели навсякъде и аз съм сигурна, че ще му уреди най-доброто обучение в света. Ще видиш, че ще се гордееш с него.

— Аз и сега се гордея с него.

— Е, господин Кели. Изпратихме детето, сега е време да се погрижим за теб.

— Мисля си, че едно пътуване с яхтата до Куинсланд ще свърши чудесна работа — усмихна се той. — Можем да прекараме известно време в едно селце на крайбрежието на Нов Южен Уелс. Пълно е с риба и няма да се тревожим за крокодилите и за маларията. Има красива планина, из която мисля да те разходя. Случайно имам там малка къщичка с чудесна гледка към океана.

— Но не разчитай на мен за готвенето — измърмори тя.

— Защо? — ухили се Джак. — Доколкото знам, готвенето е женска работа.

Паул Ман препрочете още веднъж адресираното до него писмо. Беше от зет му, когото едва познаваше.

— Какво пише? — полюбопитства Карин. — Изглеждаш разтревожен.

Паул сгъна внимателно листа и го върна в плика.

— Нищо важно — отвърна и добави по-тихо: — Нищо, което би донесло добро на някого.

Карин знаеше, щом мъжът ѝ е решил да не споделя с нея написаното от този Герхард Щал, значи има основателна причина за това и продължи да шие роклята за дъщеря си. Паул сложи писмото в джоба си и излезе на верандата. Беше прекрасен слънчев ден с малки бели облачета по ясното синьо небе. Сухият сезон беше към края си и скоро пухкавите облаци щяха да се сгъстят и небето да се излее над тях.

Въпреки лекия си характер Джак беше непредвидима личност, замисли се той. Освен това за човек, току-що прескочил трапа, не беше здравословно да научи, че някъде по света живее негова дъщеря. В момента приятелят му не се нуждаеше от допълнителни усложнения. Не, не биваше да го натоварва с нови разкрития. Добрият партньор трябва да пази гърба на приятеля си, както често повтаряше Джак. А Паул беше негов партньор.

ЕПИЛОГ

Нежният ветрец полъхваше през отворените прозорци на красивата му къща в Сингапур. Куонг Ю Сен спря за малко писането на закодирания доклад и се замисли. Трябваше да предаде фактите на своите нацистки началници. Естествено, щеше да отбележи, че задачата за премахването на Герхард Щал се е провалила заради необуздания характер на О'Лиъри. Китаецът въздъхна дълбоко. Той не беше хазартна личност, но сега се налагаше да заложи всичко и да се надява да излезе сух от водата. О'Лиъри явно беше отстранен от Джак Кели или Паул Ман.

Отвличането на Айрис не бе нито забравено, нито простено. Сен не бе планирал такава развръзка, но съдбата бе поела нещата в свои ръце. О'Лиъри беше мъртъв и с него си бе отишла и заплахата британските служби някога да разберат за неговата шпионска дейност по време на войната. Двама забележителни мъже, негови приятели, се бяха погрижили за това. Единственият призрак в живота му остана неговата снаха. Мисълта за съдбата ѝ щеше да го преследва до гроб.

Тя седна на стъпалата пред каменната къща и впери немиждащ поглед в тълпите от чернокожи хора, които минаваха покрай нея. Беше рано да отвори бара. Легионерите все още не бяха свободни. Тя ненавиждаше тези мъже, които се наливаха с евтино вино и спирта на мъжа ѝ и я опипваха открито. Не обичаше и мястото, където живееше. Тук имаше само пясък, убийствена жегата и мухи. Беше зла, негостолюбива земя. Айрис с тъга си спомни за зелените гори на Папуа и преди това, на Китай.

Но Пиер я бе откупил от предишния ѝ господар и сега тя бе негова собственост, закотвена завинаги за този бар. Понякога си мислеше, че щеше да е по-добре да си остане в Арабия. Там поне местните знаеха английски и страната процъфтяваше заради скрития под пясъците нефт. Но тук, в Северна Африка, хората говореха

местния диалект или френски. С времето френският ѝ се подобри, но какво от това? Тук никой не се интересуваха от брътвежите на някаква си евроазиатка, че била отвлечена от Папуа. И постепенно Айрис стана като тези преминаващи по улицата хора — равнодушна и апатична. Но все още чакаше да зърне едно лице, това на единствения човек, който сигурно все още я търсеше. Единственият мъж, който би могъл да я спаси от робството и да я върне при семейството ѝ.

В пустинята зад Чуждестранния легион се надигаше поредната пясъчна буря. След няколко години наместо буря тук щеше да се развихри убийствена война и Северна Африка щеше да се превърне в гробище от огън и стомана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.